

JAMES REDFIELD
A TIZEDIK FELISMERÉS

ŐRIZNI A LÁTOMÁST

A mennyei prófécia hősének újabb kalandjai

*Feleségemnek és ihletőmnek,
Salle Merrill Redfieldnek*

(A mű eredeti címe: The Tenth Insight; Copyright James Redfield, 1996)

*(forrás: Magyar Könyvklub, 2001; fordította: Révbíró Tamás;
Jefferson Alexander's scan; Sliders Sci-Fi Olvasóterem, www.olvasoterem.tk)
(DOC/RTF verzió: MS Word 2000; betűtípus: Palatino Linotype)*

(utoljára módosítva: 2004.12.31, 14:05)

Köszönetnyilvánítás

Szívből jövő köszönetemet fejezem ki mindenkinek, akinek része volt e könyv megszületésében, különösen a Warner Books könyvkiadó munkatársának, Joann Davisnek a fáradhatatlan támogatásért, valamint Albert Gauldennek bölcs tanácsaiért. És természetesen a Blue Ridge hegységben élő barátaimnak, akik táplálják a biztos kikötő jelzőtüzet.

A szerző jegyzete

Akár A mennyei prófécia, ez a folytatás is kalandokban elbeszélte tantörténet: kísérlet arra, hogy illusztráljam a korunkban végbemenő spirituális átalakulást. Reményem szerint mindkét könyvvvel sikerül megjelenítenem azt, amit én közmegegyezésként képelek nevezek: az új érzéletek, az érzések és jelenségek eleven portréját, amelyek a harmadik évezred küszöbén meghatározzák majd életünket.

Véleményem szerint a legnagyobb hiba, amelyet elkövetünk, hogy azt gondoljuk: az emberi spiritualitást már jól megértettük, feldolgoztuk és befogadtuk. Holott ha mást nem is, a történelemből azt az egyet megtanulhattuk, hogy az emberi kultúra és tudás szakadatlan fejlődésben van. Csak az egyének nézetei merevek és dogmatikusak. Az igazság ennél sokkal dinamikusabb; az élet legnagyobb öröme abban rejlik, ha átadjuk magunkat neki, ha megkeressük saját, egyéni igazságunkat, amelynek kimondása egyedül a mi feladatunk, és figyeljük, hogy ez az igazság miként fejlődik a szinkronicitás* által, mint ölt felismerhető formát épp akkor, amikor arra van szükség, hogy hatást gyakoroljon valakinek az életére.

Minden nemzedék az előző eredményeire épít; együtt haladunk valami felé; célunkra már csak halványan emlékszünk. Mindannyian az ébredés állapotában vagyunk, most ismerjük fel, kik is vagyunk valójában, és mi célból jöttünk ide; ez pedig gyakran igen nehéz feladat. Én mégis szilárdan hiszem: ha mindig felhasználjuk legjobb hagyományainkat, szem előtt tartjuk a folyamatot, minden útba eső feladat, minden személyes súrlódás legyőzhető a sors és a csoda érzékelése által.

Nem akarom elbagatellizálni az emberiség előtt álló óriási feladatokat, csak azt hangsúlyozom, hogy minden egyes embernek szerepe van a megoldásban. Ha megőrizzük tudatosságunkat, ha szemünk rányílik az élet rejtelmére, meglátjuk majd, hogy a lehető legjobb helyre kerültünk: pontosan a nekünk legjobban megfelelő körülmények közé - hogy változtassunk a világon.

J. R.

1996 tavaszán

* Carl Gustav Jung svájci pszichológus komoly figyelmet fordított az úgynevezett "jelentős véletlenek"-re, amelyekre A mennyei prófécia című regény és társakötete, a Gyakorlati útmutató is sűrűn utal. Jung szinkronicitásnak nevezte a véletlen egybeesések jelenségét, és a valóság ugyanolyan természetes szervező elvének tartotta, mint az ok-okozati összefüggést. (A ford.)

*...Ezek után láttam,
hogy íme, nyitva van egy ajtó a mennyben,
és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam, mint egy
trombitáét, beszél velem, és így szól: Jöjj fel ide,
és megmutatom neked azokat, amiknek meg kell
történniük. Azonnal elragadtattam lélekben, és íme,
egy trónus állt a mennyben... és a trónus körül
szivárvány volt, amely pedig a smaragdhoz látszott
hasonlónak. A trónus körül láttam huszonnégy trónt,
és a trónusokon huszonnégy vént, amint ott ültek fehér
ruhába öltözve... És láttam új eget és új földet, mert
az első ég és az első föld elmúlt...*

JELENÉSEK KÖNYVE

Elképzelné az utat

Kiléptem a sziklapárkány peremére, és észak felé fordulva néztem az alanti tájat. Ameddig szemem ellátott, az Appalache-hegység egyik döbbenetesen szép völgye terült el; talán tíz kilométer hosszú, nyolc kilométer széles lehetett. Kanyargós folyó futott a völgy hosszában, tágas mezők és sűrű, színpompás erdők között - az öreg erdők hatalmas fáinak sok emelet magasságba nyúltak.

A kezemben tartott kezdetleges térképre pillantottam. A völgy minden részlete pontosan egybevágott: a meredek gerinc, amelyen álltam, a lefelé vezető út, a táj, a folyó, a túlhan hullámzó hegylánc. Ez az a hely, amelyet Charlene az irodájában talált noteszlapra rajzolt. Vajon miért? És vajon miért tűnt el?

Már több mint egy hónap telt el azóta, hogy Charlene jelentkezett kollégáinál a kutatóintézetben. A szobatársának, Frank Simsnek jutott végül eszébe, hogy felhívjon *engem*, de addigra már komolyan aggódott Charlene-ért.

- Gyakran indult el a saját feje után - magyarázta Sims -, de ilyen hosszú időre még sohasem tűnt el, és pláne nem olyankor, amikor régi ügyfelekkel kellett volna találkoznia, a megbeszélés időpontja már ki is volt tűzve. Itt valami nincs rendben.

- Hogy jutott eszébe, hogy engem hívjon? - kérdeztem.

Válaszként elmesélte, hogy Charlene szobájában megtalálta egy hónapokkal azelőtt írott levelemet, amelyben perui élményeimet meséltem el. A levélhez tűzve egy cédulán megtalálta a nevemet és a telefonszámomat.

- Mindenkit felhívok, akiről tudom, hogy kapcsolatban állt Charlene-nal - tette hozzá. - Eddig senki sem tudott semmit. A levélből az derül ki, hogy maga barátja Charlene-nak. Reméltem, hogy tud valamit róla.

- Sajnálom - feleltem -, négy hónapja nem is hallottam róla.

Ahogy kiejtettem e szavakat, alig tudtam elhinni, hogy ennyi idő eltelt. Nem sokkal a levelem vétele után Charlene felhívott, és hosszú üzenetet hagyott a rögzítőn; elmondta, milyen izgalmasnak találta a Felismeréseket, és hozzátette: azt tapasztalja, hogy a bennük foglalt tudás rendkívüli gyorsasággal terjed. Emlékszem, többször is meghallgattam Charlene üzenetét, de folyton halogattam, hogy visszahívjam - mindig azt mondtam magamnak, hogy majd holnap vagy holnapután, amikor majd elérkezettnek látom az időt. Tudtam: ha felhívom, a Kéziratról kell beszélnem, és úgy éreztem, azzal kapcsolatban még gondolkodnivalóm van; emésztennem kell a történeteket.

Az igazat megvallva a prófécia egyes részeit még mindig nem értettem eléggé. Természetesen fenntartottam önmagamban a belső energiával való kapcsolatteremtés képességét; ez segített megőrizni egyensúlyomat, lévén, hogy Marjorie-val minden kapcsolatomból megszakadt, és így sokat voltam egyedül. Minden eddiginél tisztábban érzékeltém intuitív gondolataimat, álmaimat, egyes helyiségek vagy tájak ragyogását. Rosszul viseltem viszont, hogy megritkultak körülöttem a véletlenek.

Például feltöltöttem magam energiával, hogy legfontosabb életkérdéseimre választ keressek, és általában nagyon tiszta, egyértelmű megérzésem támadt azzal kapcsolatban, hogy mit tegyek vagy merre keressem a választ - csak hogy ha így cselekedtem, utána nagyon sokszor semmi fontos nem történt. Nem kaptam üzenetet, nem volt véletlen esemény.

Ez különösen olyan esetekben volt igaz, amikor az intuíció azt sugallta, hogy keressek fel valakit, aki valamilyen csekély mértékben közel áll hozzám: például egy régi ismerőst vagy egy olyan embert, akivel rendszeresen együtt dolgoztam. Olykor megesett, hogy fölfedeztük: érdeklődési körünk bizonyos pontokon egybeesik, de éppoly gyakran az történt, hogy hiába próbáltam energiát küldeni az illetőnek, teljes elutasításra találtam, vagy ami még rosszabb, felcsapott az izgalom, az érdeklődés, de egyszerre mind el is szabadult, és végül váratlan érzelmek, sértődések zűrzavarában elenyészett.

Az efféle kudarcok nem keserítettek el, de ráébredtem, hogy valami még hiányzik, ha valóban hosszú távon a Felismerések szellemében akarok élni. Peruban a lendület hajtott előre, gyakran a kétségbeesés szülte vakhít sarkallt bizonyos önkéntelen cselekedetekre. Amikor azonban hazaérkeztem, és visszacsöppentem megszokott környezetembe, ahol rengetegen bevallottan szkeptikusok voltak, kezdtem elveszíteni a reményt vagy a szilárd hitet, hogy megérzéseim valóban vezetnek valamerre. Úgy láttam, hogy a tudás valamely lényeges mozzanatáról megfeledkeztem... vagy még föl sem fedeztem.

- Nem is tudom, most kihez forduljak - mondta Charlene munkatársa. - Azt hiszem, Charlene-nak él egy nővére valahol New Yorkban. Maga nem tudná fölvenni vele a kapcsolatot? Vagy valakivel, aki esetleg tudhatja, hová lett?

- Sajnos nem - feleltem. - Charlene meg én régen voltunk barátok, és csak a közelmúltban találkoztunk ismét. Sem a rokonait, sem a mostani barátait nem ismerem.

- Hát akkor azt hiszem, bejelentem az eltűnését a rendőrségen, hacsak magának nincs jobb ötlete.

- Nem, szerintem is az a leghelyesebb. Talált még valamit, ami útbaigazíthat?

- Csak egy vázlatot, az is lehet, hogy valami térképrészlet. Nehéz megállapítani.

Később faxon átküldte a Charlene szobájában talált feljegyzéseket, köztük azt a bizonyos ákombákomot, amelyen kusza vonalak és számok, a szélén érthetetlen jelek álltak. Dolgozószobámban összehasonlítottam a rajzot a déli országrész térképével, és gyanítottam, hogy sikerült azonosítanom a keresett helyet. Később Charlene képe bukkant fel nagyon elevenen a tudatomban: ugyanaz a kép, amelyet Peruban láttam, amikor először hallottam a Tizedik Felismerésről. Vajon az eltűnése összefügg a Kézirattal?

Arcomat szellő simította meg, ahogy a tájat fürkésztem. Bal kéz felől, a völgy nyugati szélén háztetők sorát pillantottam meg. Ez csak a Charlene vázlatán jelzett város lehet. A papírt mellényzsebembe dugva visszamentem az útra, és beszálltam a terepjáróba.

*

Maga a város aprócska volt - az első és egyetlen közlekedési lámpa melletti táblán az állt, hogy kétezres a lélekszáma. Az üzletek legtöbbször a folyó partján haladó utcában sorakozott. A lámpás kereszteződésen áthajtva fölfedeztem egy motelt a Nemzeti Parkerdő bejárata mellett; bekanyarodtam a szomszédos vendéglő parkolójába. Velem egy időben többen érkeztek a vendéglőbe, köztük egy sötét arcbőrű, szénfekete hajú, magas férfi, aki terjedelmes hátizsákot cipelt. Rám nézett; egy pillanatra találkozott a tekintetünk.

Kiszálltam, bezártam az autót, aztán egy megérzést követve nem a motelbe jelentkeztem be előbb, hanem a vendéglőbe mentem. Odabent sok üres asztalt találtam - csak néhány kiránduló időzött a bárnál, meg persze azok, akik közvetlenül előttem jöttek. A legtöbbször ügyet sem vetettek rám, de ahogy tovább nézelődtem, tekintetem ismét összeakadt az imént látott magas férfi pillantásával; ő a terem hátsó sarka felé tartott. Halványan elmosolyodott, egy másodpercig összenéztünk, aztán kiment a hátsó kijáraton.

Utánamentem. Az ajtótól öt-hat méterre állt, és zsákja fölé hajolva keresett benne valamit. Farmernadrág, westerning és csizma volt rajta, körülbelül ötvenéves lehetett. Háta mögött a késő délutáni nap hosszú árnyékokat vetett a magas fákra és a fűre; ötvenméternyire tőlünk futott a folyó, itt kezdte meg a völgyet átszelő útját.

Az idegen kissé kényszeredetten elmosolyodott, és felnézett rám.

- Szintén zarándok? - kérdezte.

- Egy barátnőmet keresem - mondtam. - Az a megérezésem támadt, hogy maga talán tud segíteni.

Bólintott, és nagyon alaposan megnézte testem körvonalait. Aztán közelebb lépett és bemutatkozott. Indián nevet mondott: David Magányos Sas; egyben mindjárt el is magyarázta, mintha erről okvetlenül tudnom kellene, hogy a völgy őslakóinak egyenes leszármazottja. Ekkor vettem észre arcán a vékony forradást, amely a bal szemöldökétől egészen az álláig húzódott, alig hajszálnyival kerülve el a szemét.

- Inna egy kávét? - kérdezte. - Az itteni kocsmában remek az ásványvíz, de a kávéjuk, az gyalázatos. - Fejével egy folyóparti tisztás felé intett, amelyen három magas nyárfa között egy apró sátor állt. Emberek tucatjai járkáltak arrafelé, többségük a folyócskán átívelő hídra vezető ösvényen, amely a Nemzeti Parkerdőbe vezetett. Mindenből biztonság sugárzott.

- Hogyne - feleltem. - Az bizony jólesne.

Táborhelyén begyújtotta a kis gázfőzőt, vízzel töltött meg egy edényt, és föltette forni.

- Hogy hívják a barátnőjét? - kérdezte aztán.

- Charlene Billings.

Megállt a mozdulata, rám emelte tekintetét, és ahogy néztük egymást, fölmerült bennem egy kép: őt láttam, de egy másik korban. Fiatalabb volt, mint most, szarvasbőr ruhát viselt, és egy hatalmas tűz előtt ült. Arcát harci festék sávjai ékesítették. Emberek gyűrűje vette körül, többségükben indiánok, de volt köztük két fehér ember is, egy nő és egy óriás termetű férfi. Heves vitát folytattak egymással. A csoport egy része háborút akart, mások békülést szerettek volna. Emberem közbevágott, és szavaival nevetségessé tette a béke híveit. Hogyan lehetnek ennyire hiszékenyek, oly sok árulás után?

A fehér asszony láthatólag megértette, de kérte, hogy hallgassák meg őt is. Kijelentette: kellően erős spirituális energiával a háború elkerülhető, és a völgyet is meg lehet védeni. A fiatalember kereken elutasította érveit, újabb szidalmakat vágott az emberek fejéhez, majd nyeregbe szállt és ellovagolt. A csoport nagy része követte.

- Jók az ösztönei - mondta David, szavaival véget vetve a látomásnak. Háziszóttas takarót terített a földre, és hellyel kínált. - Valóban ismerem a barátnőjét. - Fürkésző

tekintetet vetett rám.

- Aggódok érte - mondtam. - Régóta nem hallott róla senki; tudni szeretném, hogy jól van-e. És beszélnem is kellene vele.

- A Tizedik Felismerésről? - kérdezte mosolyogva.

- Honnan jött rá?

- Csak ráhibáztam. Nemcsak a Nemzeti Parkerdő szépsége miatt jönnek ebbe a völgybe az emberek. Többségük azért jár ide, hogy a Felismerésekről beszélgessen. Sokan úgy tartják, hogy a Tizedik itt van valahol. Néhányan azt állítják, hogy tudják, miről szól.

Elfordult, hogy a kávéval töltött teafőző golyót a gőzölgő vízbe merítse. Volt valami a hangjában, ami arra utalt, hogy próbára akar tenni: valóban az vagyok-e, akinek mondtam magam.

- Hol van Charlene? - kérdeztem.

Kelet felé mutatott. - Az erdőben. Sosem beszéltem a barátnőjével, de egy este a vendéglőben hallottam, amint bemutatkozott valakinek, és azóta is láttam már egyszer-kétszer. Legutóbb épp néhány nappal ezelőtt; egyedül túrázott a völgyben, és a csomagjából ítélve alighanem még mindig odakint lehet.

A mutatott irányba fordultam. Innen nézve óriásinak látszott a völgy, mintha a végtelenbe nyúlt volna.

- Mit gondol, merre tarthatott? - kérdeztem.

David egy pillanatig némán nézett rám. Aztán így felelt: - Talán a Sipsey-kanyonba ment. Ahol a *nyílásokat* megtalálták. - Láttam, hogy figyel, miként reagálok.

- A nyílásokat?

Talányosan mosolygott.

- Úgy van. A dimenziónyílásokat.

Előrehajoltam, eszembe jutott, mit éltem át a Mennyei romoknál.

- Ki tud erről?

- Nagyon kevesen. Egyelőre az egész csak pletyka, információdarabkák, megérzések. Kéziratot még senki sem látott. A legtöbben, akik a Tizediket keresik itt, úgy érzik, hogy a szinkronicitás vezeti őket. Ők valóban a Kilenc Felismerés elvei szerint akarnak élni, bár panaszolják, hogy a véletlenek egy bizonyos pontig elvezetik őket, aztán egyszer csak *abbamaradnak*. - Halkan kuncogott. - De hát mindannyian ugyanott tartunk, nem igaz? A Tizedik Felismerés ennek az egész új tudatosságának a megértését foglalja magában - a titokzatos véletleneket, az egyre növekvő spirituális tudatosságot, a Kilencedik Felismerés által megmagyarázott eltűnéseket -, és mindezt a másik dimenzió magasabb távlatából, hogy megérthessük, miért megy végbe ez az átalakulás, és tudatos részvételünk kiteljesedhessék.

- Honnan tudja mindezt? - kérdeztem.

Hirtelen támadt haraggal átható tekintetet vetett rám.

- Tudom!

Arca még egy pillanatig komoly maradt, aztán ismét fölengedett. Két bögrébe öntötte a kávé, és átnyújtotta az egyiket.

- Őseim évezredek óta ennek a völgynek a környékén éltek - folytatta. - Hitük szerint ez az erdő szent hely, félúton a magasabb világ és a középső, földi világ között. A népem böjtölés után járt az erdőbe látomásokat, különleges orvosságokat, útmutatást keresve.

Nagyapám mesélt egy sámánról - folytatta -, aki egy távoli törzsből érkezett, és megtanította népemet, hogyan törekedjenek a megtisztulásra. Arra tanította őket, hogy innen, erről a helyről induljanak el, és csak egy kést vigyenek magukkal; addig menjenek, amíg az állatoktól jelet nem kapnak; azt követve haladjanak tovább egészen a felsőbb világba vezető szent nyílásig. Ha méltók rá, ha megtisztultak az alacsonyrendű érzelmektől, mondta nekik, akkor akár át is léphetnek a nyíláson, és azon a helyen találkozhatnak őseikkel, ahol nemcsak saját emlékképeikre emlékezhetnek, hanem az egész világ látomására.

Ennek persze vége lett, amikor a fehér ember megérkezett. Már a nagyapám sem emlékezett rá, mit hogyan kell tenni, így hát én sem tudom. Nekünk is ugyanúgy kell rájönnünk, mint mindenki másnak.

- Maga is a Tizediket keresi, igaz? - kérdeztem.

- Persze... hát persze! De látszólag nem teszek mást, mint a megbocsátás penitenciáját gyakorolom. - Hangja ismét éles lett; hirtelen úgy láttam, nem is

hozzám, mint inkább saját magához beszél. - Valahányszor megpróbálok előrelépni, van bennem egy olyan rész, amely nem képes túllépni a haragon; nem tudom megbocsátani azt, amit a népemmel tettek. És ez nem enyhül. Miért történhetett meg, hogy elrabolták a földünket, legázolták és elpusztították ősi életmódunkat? Hogyan lehetett ezt megengedni?

- Bárcsak ne történt volna így - mondtam.

A földet nézte, és megint kuncogott. - Elhiszem. De akkor is előnt a düh, ha arra gondolok, hogy ez a völgy is milyen sorsra jutott. - Látja ezt a sebhelyet? - tette hozzá, és megérintette az arcát. - Egy verekedésben szereztem, és elkerülhettem volna azt a verekedést. Texasi marhapásztorok voltak, túl sokat ittak. Otthagyhattam volna őket, de égett bennem a düh.

- Úgy tudom, a völgy nagy része a Nemzeti Parkerdőhöz tartozik, és védelem alatt áll - jegyeztem meg.

- Alig a fele: csak a folyótól északra lévő terület. És a politikusok folyton azzal fenyegetőznek, hogy eladják, és engedélyezik a fejlesztését.

- És a másik fele? Az kinek a tulajdonában van?

- Azt a területet sokáig magánszemélyek birtokolták, de most egy külföldi bejegyzésű társaság fel akarja vásárolni. Nem tudjuk, ki áll a dolog mögött, de némelyik tulajdonos rendkívül nagy összegű ajánlatot kapott.

Egy pillanatra a távolba nézett, aztán így folytatta: - Az a baj velem, hogy azt szeretném, ha az utóbbi háromszáz év történelme másképp alakult volna. Nem tudok megbékélni a ténnyel, hogy az itt letelepedett európaiak egyáltalán nem törődtek a néppel, amely már előttük is itt élt. Bűnös dolog volt. Azt akarom, hogy ez másképp történt legyen, mintha valahogy megváltoztathatnám a múltat. Fontos dolog volt a mi életmódunk. Az *emlékezés* értékét tanultuk. Az európaiak megtanulhatták volna tőlünk ezt a fontos tanulságot, ha vették volna a fáradságot, hogy figyeljenek ránk.

Míg szavait hallgattam, lelki szemeim előtt újabb látomás merült fel. Ketten beszélgettek egy folyócska partján: egy indián és ugyanaz a fehér asszony. Mögöttük sűrű erdő sötétlett. Egy idő múlva más indiánok gyűltek köréjük, hogy figyeljék, miről beszélnek.

- Még segíthetünk ezen! - mondta az asszony.

- Félek, hogy ahhoz nem tudunk eleget - felelte az indián; látni való volt, hogy mély

tiszteletet érez a nő iránt. - A legtöbb főnök már el is ment.

- Miért ne? Gondolj csak a megbeszéléseinkre. Te magad mondtad, hogy ha elég erős a hitünk, segíthetünk.

- Igen - felelte a férfi -, csak hogy a hit nem más, mint tudásból fakadó bizonyosság: az ember tudja, mi a dolgok rendje. Az ősök tudták, de közülünk nem sajátították el elegendően azt a tudást.

- De talán most elsajátíthatjuk - érvelt az asszony. - Meg kell próbálnunk!

Gondolataimat megszakította, hogy észrevettem: a parkerdő több fiatal óra találkozik egy idősebb, gondosan nyírt, ősz hajú férfival a hídon. A férfi szövetpantallót és keményített inget viselt; kissé bicegve járt.

- Látja azt az embert az örökkel? - kérdezte David.

- Látom - feleltem. - Mi van vele?

- Az utóbbi hetekben többször is találkoztam vele errefelé. Azt hiszem, Feyman a neve. A másik nevét nem tudom. - David közelebb hajolt, most először beszélt úgy, hogy éreztem, teljesen megbízik bennem. - Hallgasson rám, itt valami nagyon különös dolog zajlik. Heteken át az volt az érzésem, hogy a parkórség számolja, hány kiránduló megy be az erdőbe. Azelőtt sohasem csináltak ilyet. Tegnap pedig azt hallottam valakitől, hogy teljesen lezárták az erdőség keleti szögletét. Az a rész jó tizenöt kilométerre van a legközelebbi országúttól. El tudja képzelni, milyen kevesen mennek el olyan messzire? Néhányan furcsa zajokat is hallunk arrafelé.

- Milyen zajokat?

- Valami torz dübörgést. A legtöbb ember nem érzékeli.

Váratlanul talpra ugrott, és fürgén bontani kezdte a sátrat.

- Mit csinál? - kérdeztem.

- Nem maradhatok tovább - felelte. - Indulnom kell a völgybe.

Egy perc múlva félbeszakította munkáját, és ismét rám nézett. - Figyeljen ide - mondta. - Valamit tudnia kell erről a Feymanról. Többször láttam a maga barátnőjével.

- Mit csináltak?

- Csak beszélgettek, de állítom, hogy valami nincs rendben. - Ismét hozzálátott a csomagoláshoz.

Egy darabig némán figyeltem. Nem tudtam, mit gondoljak erről az egészről, de azt éreztem, hogy igaza van: Charlene valóban itt lehet valahol a völgyben. - Várjon egy kicsit, amíg összeszedem a felszerelésemet - mondtam. - Magával tartok.

- Nem - felelte gyorsan. - Ezt a völgyet mindenkinek egyedül kell megtapasztalnia. Most nem segíthetek többet. Nekem a saját intuíciómot kell megtalálnom. - Arcán a fájdalom kifejezése jelent meg.

- El tudja mondani pontosan, merre van az a kanyon?

- Úgy három kilométeren át menjen a folyó mentén. Az északi oldalon egy patak torkolatához ér. Kövesse a patakot: egy-két kilométerrel följebb bejut a Sipsey-kanyonba.

Bólintottam és megfordultam, hogy továbbmenjek, de elkapta a karomat.

- Figyeljen rám - mondta. - A barátnőjét akkor találhatja meg, ha megnöveli az energiaszintjét. Vannak a völgyben kitüntetett helyek, amelyek segítenek ebben.

- A dimenziónyílások? - kérdeztem.

- Igen. Ott földérítheti a Tizedik Felismerés távlatait, de ahhoz, hogy ezeket a helyeket megtalálja, meg kell értenie az intuíciók valódi mibenlétét, és meg kell tanulnia, miként teheti *tartóssá* ezeket a belső képeket. Figyelje az állatokat is, és akkor lassanként visszaemlékszik majd, miért is jött ebbe a völgybe... hogy miért vagyunk itt mi mindannyian. De legyen nagyon óvatos. Ne vegyék észre, amikor bemegy az erdőbe. - Elgondolkodott. - Van ott kint még valaki. Egy barátom, Curtis Webber. Ha találkozik vele, mondja meg, hogy találkoztunk, és meg fogom keresni.

Halványan rám mosolygott, aztán tovább hajtogatta a sátrat.

Megkérdeztem volna tőle, mit akart mondani az intuícióról meg az állatok megfigyeléséről, de kerülte a tekintetemet, a munkájára figyelt.

- Köszönöm - mondtam végül.

Föl sem nézett, úgy intett búcsút.

*

Halkan becsuktam a motel ajtaját, és kióvakodtam a holdfénybe. Borzongás futott végig rajtam a hidegtől és az izgalomtól. Arra gondoltam: vajon miért csinálom ezt? Semmi bizonyítékom nem volt arra, hogy Charlene valóban itt van még a völgyben, vagy hogy David gyanújának alapja van. Zsigereimben mégis éreztem, hogy itt valóban nincs rendjén valami. Órákon át azon tépelődtem, szóljak-e a körzeti seriffnek, vagy se. De mit mondtam volna neki? Azt, hogy eltűnt egy barátom, látták, hogy saját szabad akaratából bement ebbe az erdőbe, de lehet, hogy bajban van, és mindezt egy sok száz kilométerre innen megtalált, hevenyészett följegyzésre alapozom? A vadon átkutatásához emberek százaira volna szükség; tudtam, hogy kézzelfogható bizonyíték híján sohasem vágnának bele.

Megálltam, és a fák fölé emelkedő holdat néztem: a harmadik negyedben járt. Az volt a tervem, hogy kelet felé indulok el, a parkórség központjától kellő távolságban átkelek a folyón, és a gyalogúton haladok tovább a völgy belseje felé. Számítottam arra, hogy a hold bevilágítja majd utamat, de arra nem, hogy ennyire fényes lesz. Legalább száz méterre el lehetett látni.

A vendéglő sarkát megkerülve lementem arra a helyre, ahol korábban David sátra állt. A terület teljesen érintetlennek látszott. David még faleveleket és fenyőtűt is szétszórta, hogy ottléte minden nyomát eltüntesse. Ha a kiszemelt helyen akartam átkelni a folyón, jó harminc-negyven métert kellett megtennem a parkórség épületéből jól belátható, nyílt terepen. Onnan, ahol álltam, láttam az épület ablakát; az őrség két tagja beszélgetett odabent. Egyikük felállt, és fölvette a telefont.

Hátamra kanyarítottam a hátizsákot, és lehajolva elindultam a folyópartot szegélyező ártéri fövényen. Belegázoltam a vízbe, simára koptatott folyami kavicsokon lábaltam, korhadtt uszadékfákat kerülgettem. Körülöttem békák és tücskök kórusa harsant fel. Visszanéztem az örökre: egymással beszélgettek, nem figyeltek fel rám. A nem túl széles folyó a legmélyebb részen fél combig ért, másodpercek alatt átjutottam a tíz méter széles sodráson a túloldalra, ahol alacsony fenyőfák csoportja állt.

Óvatosan haladtam tovább, míg el nem értem a völgybe vezető gyalogutat. Kelet felé az út beleolvadt a sötétségbe; csak néztem, és egyre erősödött bennem a kétely. Mi lehet az a titokzatos zaj, ami megrémítette Davidet? Vajon mibe botlom ott a sötétben?

Leráztam magamról a szorongást. Tudtam, hogy tovább kell mennem, de alku kötöttem önmagammal. Csak egy kilométert haladtam előre az úton, utána letértem róla, és jó messzire bevettem magam a sűrűbe, hogy sátrat verjek, és ott töltssem el az

éjszakát. Jólesett levenni a vizes bakancsot. Reggelre megszáradhat, gondoltam. Okosabb, ha világosban megyek tovább.

Másnap hajnalban, amikor felébredtem, eszembe jutott David rejtélyes megjegyzése: *tartóssá* kell tennem az intuíciót. A hálósákban heverve átgondoltam, mit tudok a Hetedik Felismerésről, különösen azt a részt, amely szerint a szinkronicitás bizonyos mintát követ. E Felismerés szerint a múltban lejátszott hatalmi drámáktól megszabadulva mindenki megfogalmazhat bizonyos, a pillanatnyi élethelyzetére vonatkozó kérdéseket: hogyan mozdíthatjuk elő karrierünket, miként javíthatunk emberi kapcsolatainkon, hol válasszuk ki lakóhelyünket, merre haladjunk tovább utunkon. Ezután pedig, ha tudatosan figyeljük életünk eseményeit, bizonyos megérzések, jelek, intuíciók elárulják, merre kell mennünk, mit kell tennünk, kivel kell beszélünk annak érdekében, hogy kérdéseinkre választ kapjunk.

Ezután természetesen történnie kell egy véletlen eseménynek, amely fölfedi, miért épp ezt az utat kellett követnünk, és új információkat nyújt életkérdésünkkel kapcsolatban, tehát továbbvezet bennünket az élet útján. Mit segít ebben, ha tartóssá tesszük az intuíciót?

Kikecmeregtem a hálósákból, felcsaptam a sátorponyvát, és kilestem. Semmi szokatlant nem észleltem; kimásztam a csípős őszi levegőre. Visszamentem a folyóhoz, és a hideg vízben megmostam arcomat. Utána összepakoltam, és ismét elindultam kelet felé. Útközben elrágcsáltam egy müzliszeletet, és igyekeztem a folyóparti fák fedezékében haladni. Öt kilométert tehettem meg, amikor jól érzékelhető hullámban előntött a félelem és az idegesség; azon nyomban fáradtság vett erőt rajtam. Leültem, hátam egy fatörzsnek vettem, és környezetemre összpontosítva igyekeztem belső energiát gyűjteni. A felhőtlen égen ragyogó nap táncoló fényfoltokat vetített elém a lombokon át. Három méterre tőlem egy sárga virágú növényke hívta fel magára figyelmemet; megpróbáltam a szépségére összpontosítani. A napfényben fürdő virágok hirtelen felragyogtak, a levelek zöldje is élénkebb lett. A levelek és a fekete talaj korhadásszaga mellett egyszeriben megéreztem a virágillatot.

Ezzel egy időben az erdő északi területei felől varjak károgását hallottam. A hang meglepően erős volt, de irányát furcsamód nem tudtam pontosan meghatározni. Hegyeztem a fülem, és ekkor tudatosítottam igazán a sokféle hangot, amelyből összeállt a délelőtti kórus: a madárdalt a fák lombjai közt, a folyóparti százszorszépek fölött döngicsélő méheket, a köveken és letört faágakon bukdácsoló víz csobogását... aztán még valamit, egy alig érzékelhető, mély, torz *morajt*. Felálltam, körülnéztem. Mi ez a zaj?

Felkaptam a hátizsákokat, és folytattam utamat kelet felé. Az avar zörgött a talpam alatt, ha hallani akartam a zajt, meg kellett állnom, és erősen fülelnem. De a zaj ott

volt. Az erdő véget ért, vadvirágoktól tarkálló, térdig érő, sűrű fűvel borított, tágas rétre értem, amelynek szélességét egy kilométerre becsültem. A szél hullámokat borzolt a fűszálakon. A mező szélére érve egy kidőlt fa mellett néhány földszederbokrot pillantottam meg. Lenyűgözött a bokrok különös szépsége; közelebb mentem, hogy megcsodáljam, és közben elképzeltem, hogy ágaik roskadoznak a gyümölcsből.

Különös *déjà vu*-érzés fogott el. Ismerősnek tűnt ez a környezet, mintha már jártam volna ebben a völgyben, ettem volna ebből a szederből. Hogy lehet ez? Leültem a kidőlt fatörzsre. Tudatomban felmerült egy kép: egy kristálytisza vizű tó, a háttérben vízesésekkel; ahogy elképzeltem, a látvány szintén ismerősnek tűnt. És ismét rám tört a szorongás.

A bokrok váratlan zörrenése megriasztott; valami állat futott el észak felé, de néhány méter után megállt. A magas fű elrejtette előlem, nem láttam, milyen állat lehet, de mozgását a fű hullámlásában nyomon tudtam követni. Pár percig egy helyben állt, aztán néhány lépést visszafutott déli irányba, ott ismét mozdulatlanba merevedett, majd megint észak felé szaladt vagy tíz métert, és megint megtorpant. Gyanítottam, hogy nyúl lehet, de a mozgása igencsak furcsának tetszett.

Öt-hat percig néztem a helyet, ahol mozdulni láttam, majd lassan elindultam arrafelé. Másfél méterre lehettem tőle, amikor hirtelen megiramodott, és elnyargalt észak felé. A fű között egy jókora nyúl farkát és hátsó lábait pillantottam meg, mielőtt eltűnt volna a szemem elől.

Elmosolyodtam, és ismét kelet felé vettem utamat. A mező túlsó szélén sűrű erdőbe jutottam. Bal kéz felől egy kis patak torkollott itt a folyóba, talán egy méter széles lehetett. Ezt a patakot említette David. Itt kell északnak fordulnom. Észak felé azonban nem vezetett ösvény, ráadásul a patak partját sűrű sarjerdő és szűrős csipkebokrok szegélyezték. Ott nem juthattam át; vissza kellett mennem a mezőre, hogy átjárót találjak.

Megfordultam, és az erdő szélén gázoltam a fűben, nyiladékokat keresve a sűrű aljnövényzetben. Meglepetésemre egyszer csak az előbb látott nyúl csapása volt előttem a fűben; ezt követve egy idő után ismét megpillantottam a patakot. Itt a sűrű aljnövényzet kissé visszahúzódott, éppen át tudtam furakodni az öregebb, magas fák közé, ahol már könnyebb volt a patakot követnem észak felé.

További egy-két kilométert megtéve a patak mindkét oldalán hegyvonulat körvonalai bontakoztak ki előttem. Közelebb érve már látszott, hogy a hegyek egy meredek falú kanyont fognak közre, amelynek egyetlen bejárata volt, s én épp arrafelé tartottam.

Odaérve leültem egy hatalmas hikorifa tövébe, és szemügyre vettem a tájat. A patak két oldalát húsz méter magas mészkőszikrek őrizték, mögöttük a hegyek a távolban szétívelve hatalmas kanyont öleltek körül; a szélessége három, a hossza hat kilométer lehetett. Az első kilométeren az erdő ritka volt, a talajt fű borította. Eszembe jutott a moraj, öt-tíz percen át feszülten füleltem, de úgy tűnt, hogy abbamaradt.

Hátizsákomból előhúztam egy kis gázforralót; meggyújtottam a lángot, aztán egy láboscába vizet öntöttem a kulacsomból, beleszórtam egy zacskó szárított zöldséragut, és föltettem a tűzre. Pár percig néztem a felszálló gőzpamacsokat, amint elkapja őket a szél. Merengésemben ismét felbukkant lelki szemeim előtt a tó és a vízesés, de ezúttal mintha magam is ott lettem volna: fölfelé kaptattam a meredeken, mintha valaki várna odafent. Megráztam a fejem, hogy elhessegessem a képet. Mi történik itt? Ezek a képek egyre elevebbek. Előbb David egy másik korból, most meg ezek a vízesések...

Valami mozgás támadt a kanyonban, ami odakapta tekintetemet. A patakra néztem, aztán távolabb, egy kétszáz méterre álló, magányos fára, amely lombja nagy részét elhullatta már. Az ágakat hatalmas varjak lepték el, többen éppen leröppentek a fa tövébe. Talán az ő káromlásukat hallottam az előbb. Néztem őket; hirtelen mind fölrepült, és baljósan körözni kezdett a fa körül. Ugyanabban a pillanatban újból felhangzott a rikácsolásuk, és akárcsak az előbb, a hangerő most sem állt arányban a távolsággal: mintha a hangjuk sokkal közelebből szólt volna.

A forró víz bugyogása, a gőz sístergése visszarántotta figyelmemet a tűzhelyhez. Az étel kifutott; egy ronggyal lekaptam a lábost a tűzről, másik kezemmel eloltottam a gázt. Amikor a forrás alábbhagyott, újból megnéztem a fát. A varjak eltűntek.

Sietve megettem a ragut, elcsomagoltam, és elindultam a kanyon belseje felé. Alighogy beértem a sziklák közé, észrevettem, hogy fölerősödnek a színek. A fű csodálatos aranyos fényben ragyogott, és ekkor vettem észre először, hogy elszórt vadvirágok százai tarkítják - fehérek, sárgák, narancsszínűek. A keleti szél cédrus és fenyő illatát hozta a sziklák felől.

Észak felé követtem a patakmedret, de közben azt a magas fát figyeltem, amelyet a varjak kerülgettek. Amikor pontosan nyugatra volt tőlem, a patak hirtelen kiszélesedett. Fűzfák és gyékénybuzogányok között haladva fölfedeztem, hogy egy kis tavacskához érkeztem, amelyből nemcsak az a patak eredt, amelyet követtem, hanem egy másik is, amely délkelet felé indult tovább. Először arra gondoltam, hogy ez a tó szerepelt a látomásomban, de itt nem volt vízesés.

Kicsivel odább újabb meglepetés várt rám: a patak teljesen eltűnt. Honnan jöhet akkor a víz? Eszembe jutott a megoldás: a tavat és a patakot egyaránt egy bővizű föld

alatti forrás táplálja, amely itt tör a felszínre.

Balra tőlem, úgy ötvenméteres távolságban szelíd lankát vettem észre, amelyen három szikomorfa állt, a törzsük emberderék vastagságú - tökéletes hely arra, hogy gondolkozzam egy percet. Odamentem, betelepüdtem a három fa közé, hátamat az egyik törzsnek támasztva. Felőlem nézve a másik két fa két méterre lehetett tőlem; ha balra néztem, a varjak fáját láttam, jobbra a forrást. Egy kérdés foglalkoztatott: merre induljak tovább? Napokig kóborolhatok itt úgy, hogy nyomát sem látom Charlene-nak. És mit jelentenek ezek a látomások?

Lehunytam a szemem, és megpróbáltam emlékezetembe idézni a tó és a vízesések képét, de hiába igyekeztem, a részleteket nem tudtam elővarázsolni. Végül is feladtam, és megint a vadvirágos rétet csodáltam, majd az előttem álló szikomorfákra fordítottam figyelmemet. Törzsüket sötétszürke és fehér kéregpikkelyek borították, barnás és borostyánsárga sávokkal tarkítva. Ahogy erősödött bennem a látvány szépségének tudata, úgy ragyogtak fel ezek a színek. Mély lélegzetet vettem, és ismét a mezőre néztem. A varjúfa különösen fénylő szépségben tündökölt.

Fölvettem hátizsákomat, és odamentem a fához. Tudatomban azonnal felbukkant a tó és a vízesések képe. Ezúttal megpróbáltam megjegyezni a részleteket is. A tó nagy volt, majdnem félhektárnyi lehetett a területe, a víz hátul, több meredek teraszon átbukva zuhogott bele. Két kisebb vízesés alig négy-öt méter magas volt, a harmadik azonban egy jó tíz méteres szikláról omlott alá a tó vizébe. És ahogy a kép felmerült bennem, megint mintha fölfelé kapaszkodtam volna ebben a tájban, hogy találkozzam valakivel.

Egy jármű zaját hallottam meg bal felől; megtorpantam, és lebuktam az alacsony bokrok mögé. Szürke dzsip bukkant elő az erdőből, és délkelet felé átvágott a mezőn. Tudtam, hogy magánautóknak hatóságilag tilos a tájvédelmi körzetbe behajtani, ezért arra számítottam, hogy a dzsip ajtaján a parkőrség emblémáját pillantom meg. Csodálkozásomra a kocsin semmilyen jelet nem láttam. Amikor pontosan eléem ért, a kocsi megállt. A lombokon át csak egy magányos férfialak körvonalait láttam benne; látcsővel kémlelte a tájat. Hasra vettem magam, hogy észre ne vegyen. Ki lehet ez az ember?

A kocsi elindult, és hamarosan eltűnt szemem elől a fák között. Megfordultam, leültem, és megint fülelni kezdtem, hallom-e azt a morajt. Még mindig semmi. Az jutott eszembe, hogy talán vissza kellene mennem a városba, és más módot találni Charlene felkutatására. Belül tudtam azonban, hogy nincs más mód. Lehunytam a szemem, és David szavaira gondoltam: tartóssá kell tennem intuícióimat. Végül sikerült visszaidézniem belső látásom képernyőjére a tó és a vízesések képét. Aztán talpra álltam, és folytattam utamat a varjak fája felé, de közben igyekeztem elevenen tartani tudatomban a képzelte táj részleteit.

Hirtelen ismét madárrikoltást hallottam, de ezúttal egy héja kiáltott. Balra tőlem szállt a messzeségben, alig tudtam kivenni az alakját: lendületesen szárnyalt észak felé. Gyorsabban lépkedtem, igyekeztem a madarat szemmel tartani, amíg lehet.

A madár megjelenése mintha energiát adott volna; már rég eltűnt a láthatáron, de én még mindig arrafelé gyalogoltam, amerre ő repült. Alacsony, köves dombokat hagytam magam mögött vagy három-négy kilométeren át. A harmadik domb tetején megálltam, mert fülemhez ért egy távoli hang: vízcsobogás. Nem is: ez *zuhogó* víz hangja!

Óvatosan leereszkedtem a lejtőn, és egy mély szurdokba jutottam, ahol ismét *déjà vu*-érzést éltem át. Megmásztam a következő dombot, és a gerincen túl ott találtam mindent: a tavat és a vízeséseket, pontosan úgy, ahogy elképzeltem - a valóságban azonban még nagyobb és még szebb volt. A tó majdnem egy teljes hektárnyi területet foglalt el, óriási sziklák és kőszirtek bölcsőjében nyugodott, és kristálytisza vize csillogóan kék volt a délutáni ég alatt. Balra és jobbra hatalmas tölgyek magasodtak, kisebb juharfák, akácok és fűzek színpompás serege vette körül őket.

A tó túlsó partján fehér permetté és köddé robbant a zuhatag, a magasabban lévő két kisebb vízesés még sűrűbbre kavarta a párát. Megfigyeltem, hogy a tónak nincs lefolyása. A víz a föld alatt, némán futott innen tovább, míg végül a varjak fája közelében, bővizű forrásként bukkant ismét a felszínre.

Ahogy ezt a csodálatos szépséget néztem, egyre erősödött bennem a *déjà vu*. A hangok, a színek, a dombtetőről elélem táruló látvány - ez az egész rendkívül ismerősnek tűnt. Itt is jártam már korábban. De mikor?

Lementem a tóhoz, aztán bejártam az egész területet: a parton megkóstoltam a vizet, a zuhatagoknál éreztem bőrömön a finom permetet, felmásztam a sziklák tetejére, megérintettem a fák derekát. El akartam merülni a hely varázsában. Végül a tó tükre fölött háromemeletnyi magasságban elnyújtóztam egy kőpárkányon, és a lenyugvó nap felé fordulva, csukott szemmel élveztem arcomon a sugarakat. Abban a pillanatban egy újabb, ismerős érzés áradt végig a testemen - egy bizonyos melegség, valakinek a tekintete, amit hónapok óta nem éreztem. Valójában egészen eddig a pillanatig el is felejtettem ezt az érzést, de most azonnal ráismertem. Kinyitottam a szemem, és megfordultam. Biztosan tudtam, kit fogok megpillantani.

Eltervezni az utazást

Fejem fölött, a kinyúló párkány félárnyékában Wil állt a sziklán csípőre tett kézzel, és szélesen mosolygott. Kissé elmosódottan láttam; hunyorogva összpontosítottam, és valamelyest kitisztult a kép.

- Tudtam, hogy itt leszel - mondta, és könnyedén leugrott mellém a sziklára. - Már vártalak.

Kissé rémülten néztem rá, ő pedig átölelt. Arca és keze mintha enyhén fénylett volna, de egyébként olyannak láttam, mint mindig.

- El sem hiszem, hogy itt vagy - dadogtam. - Mi történt veled, amikor Peruban eltűntél? Hol voltál?

Intett, hogy üljek le vele szemközt egy közeli kőpárkányra.

- Mindent elmesélek - mondta -, de előbb rólad akarok hallani. Milyen körülmények hoztak ebbe a völgybe?

Részletesen elmondtam neki Charlene eltűnését, a völgy térképét, a Daviddal való találkozást. Wil többet akart tudni arról, mit mondott David, ezért elmondtam neki mindent, ami beszélgetésünkből eszembe jutott.

Wil felém hajolt. - Azt mondta, hogy a Tizedik Felismerés a másik dimenzió szemszögéből mutatja meg a Földön végbemenő spirituális átalakulást? És hogy segít megérteni intuícióid valódi lényegét?

- Igen - feleltem. - Igaz ez?

Egy pillanatig töprengett, aztán megkérdezte: - Mit tapasztaltál azóta, hogy beléptél ebbe a völgybe?

- Azonnal látomásaim támadtak - mondtam. - Némelyik más történelmi korokat mutatott, de később többször is ez a tó jelent meg. Láttam mindent: a sziklákat, a vízeséseket, még azt is tudtam, hogy vár itt valaki, bár azt nem, hogy te vagy az.

- És te hol voltál a jelenetben?

- Olyan volt, mintha fölfelé haladnék.

- Ez tehát egy lehetséges jövő volt számodra.

Csak hunyorogtam. - Nem biztos, hogy értem ezt.

- A Tizedik első része, ahogy David is mondta, az intuíciók tökéletesebb megértéséről szól. Az első kilenc Felismerésben homályos belső megérzéseként, futó sejtelemként ismertük meg az intuíciót. Aztán, ahogy mindjobban megbarátkozunk ezzel a jelenséggel, világosabban megérthetjük intuícióink természetét. Emlékezz vissza Perura. Ugye már ott is volt olyan intuíciód, amely a jövő képeként jelentkezett: egy bizonyos helyen láttad tevékenykedni önmagad és másokat, és ez az intuíció vezetett aztán arra a helyre. Nem így tudtad meg, mikor kell elmenned a Mennyei romokhoz?

Itt a völgyben - folytatta - ugyanaz történt. Tudati képet kaptál egy lehetséges eseményről - arról, hogy rátalálsz a vízésekre, és ott találkozol valakivel -, és te képes voltál megvalósítani ezt a képet: létrehozni a véletlent, amelynek során valóban rábukkansz erre a helyre, és találkozol velem. Ha elhajtottad volna a képet, vagy feladod a keresést, mielőtt megtalálsz a zuhatagokat, elmulasztottad volna a szinkronicitást, és az életed eseménytelen maradt volna. Te azonban komolyan vetted a képet, és *megőrizted* a tudatodban.

- David mondott valami olyasmit, hogy "tartósítani" kell az intuíciót - mondtam.

Wil bólintott.

- És mi a helyzet a többi látomással? - kérdeztem. - Azokkal, amelyek elmúlt korokat mutattak? És az állatok? Beszél ezekről a Tizedik Felismerés? Te láttad a Kéziratot?

Wil egy kézmozdulattal elhárította kérdéseimet. - Először hadd mondjam el, mit tapasztaltam abban a másik dimenzióban, amelyet a *Túlvilág* dimenziójának neveztem el. Peruban sikerült magasan tartanom energiaszintemet, még azután is, hogy ti, többiek félelmetekben elveszítettétek a rezgést, és a hihetetlen szépség, a tiszta formák világában találtam magam. Ugyanazon a helyen voltam, de minden megváltozott. Az egész környezet úgy ragyogott, hogy az szinte ijesztő; szavakkal még mindig nem tudom kifejezni. Sokáig csak bolyongtam ebben a hihetetlen világban, a rezgésszintem egyre emelkedett, és akkor valami döbbenetes dolgot fedeztem fel. Egyszerű elhatározással akárhová eljuthattam a bolygón - egyszerűen csak magam elé kellett képzelnem úti célomat. Mindenhova elmentem, ami csak eszembe jutott, kerestelek téged, Juliát és a többieket is, de egyikőtöket sem találtalak.

Aztán fölfedeztem még egy képességet. Üres területet képzeltem magam elé, és ekkor el tudtam hagyni a bolygót - a tiszta ideák világába kerültem. Mindent megteremthettem, amit csak akartam, egyszerűen csak el kellett képzelnem.

Óceánokat, hegyeket, festői tájakat hoztam létre; embereket, akik pontosan úgy viselkedtek, ahogy akartam; kipróbáltam mindenfélét. És ezek minden apró részletükben ugyanolyan valóságosak voltak, mint bármi más itt a Földön.

Aztán végül rájöttem, hogy az ilyen mesterségesen megalkotott világban nincs sok öröm. Az önkényes teremtetés nem adott belső kielégülést. Egy idő után hazamentem, és végiggondoltam, mit akarok tenni. Akkor még olyan sűrűvé tudtam válni, hogy a magasabb tudatállapotú emberekkel tudtam beszélgetni. Enni és aludni is tudtam, bár nem volt rá szükségem. Végül rájöttem: egészen elfeledkeztem az izgalomról, ami a fejlődéssel, a véletlenek megtapasztalásával jár együtt. Annyira könnyűvé váltam, hogy azt hittem, most már mindig megmarad a belső kapcsolatom - a valóságban azonban letértem az utamról, megint túlságosan irányítónak váltam. Az akarat által való teremtés annyira könnyű és gyors, hogy ezen a rezgésszinten nagyon könnyű eltévedni az embernek.

- Aztán mi történt? - kérdeztem.

- Befelé összpontosítottam, kerestem az isteni energiával való magasabb kapcsolatot, ahogy mindig is csináltuk. Nem is kellett ennél több: rezgésszintem még magasabbra emelkedett, és ismét támadtak intuícióim. Az egyik képen te bukkantál fel.

- Mit csináltam?

- Azt nem tudtam megállapítani; homályos volt a kép. De amikor az intuícióra gondoltam, és tartósítottam a tudatomban, átkerültem a Túlvilág egy másik területére, ahol más lelkekkel, valójában lélekcsoportokkal találkozhattam; beszélni ugyan nem tudtam velük, de gondolataik, tudásuk egy részét fel tudtam fogni.

- Meg tudták mutatni neked a Tizedik Felismerést? - kérdeztem.

Nagyot nyelt, és úgy nézett rám, mint aki bombát készül robbantani. - Nem. A Tizedik Felismerést sohasem írták le.

- Micsoda? Az nem része a Kéziratnak?

- Nem.

- Létezik egyáltalán?

- Ó, hát persze hogy létezik. De nem a földi dimenzióban. Ez a Felismerés még nem jutott át a fizikai síkra. Ez a tudás csak a Túlvilágban létezik. Csak amikor a Földön már elég sok ember érzi intuitív módon ezt az információt, akkor válhat annyira

valóságossá mindenki tudatában, hogy leírható legyen. Így történt ez az első kilenc Felismeréssel is. Sőt így történt minden spirituális szöveggel, még a legszentebb írásokkal is. Az információ mindig előbb a Túlvilágban létezik, és végül annyira világossá válik a fizikai dimenzióban, hogy meg is jelenik valaki számára, akinek aztán le kell írnia. Ezért mondják az ilyen írásokról, hogy isteni ihlet hatására születtek.

- És miért tart ilyen sokáig, mire valaki megérti a Tizediket?

Wil tanácstalan volt. - Nem tudom. Az a lélekcsoport, amellyel kapcsolatban álltam, valószínűleg tudta, de én nem értettem meg pontosan. Nem volt elég magas az energiaszintem. A félelemhez lehet valami köze; a félelemhez, amely az anyagi valóságból a spirituális világszemlélet felé haladó kultúrában kap lábra.

- Szerinted tehát a Tizediknek eljött az ideje?

- Igen. A lélekcsoportok szerint a Tizedik apránként átjut ebbe a világba, ahogy a Túlvilágra vonatkozó tudás által magasabb távlatra teszünk szert. De itt is, akár az első kilenc Felismerés esetében, elegendő számú embernek kell felfognia ahhoz, hogy legyőzhessük a félelmet.

- Tudod, mi egyébről szól még a Tizedik?

- Igen; úgy tűnik, az első kilenc ismerete nem elég. Meg kell értenünk, hogyan fogjuk sorsunkat megvalósítani. Az ilyen természetű tudás abból származik, hogy megértjük a fizikai dimenzió és a Túlvilág közötti különleges kapcsolatot. Meg kell értenünk a születés folyamatát: hogy honnan jövünk, hogy tágabb összefüggésekben miről is szól az emberiség történelme.

Hirtelen szöveget ütött a fejembe egy gondolat. - Várj egy percet. Úgy tudom, te láttad a Kilencedik Felismerés egy példányát. Az mit mondott a Tizedikről?

Wil közelebb hajolt. - Azt mondta: az első kilenc Felismerés leírta a spirituális evolúció folyamatát - mind az egyén, mind a közösség szempontjából -, de ahhoz, hogy e kilenc Felismerés megvalósuljon, hogy valaki valóban eszerint éljen, hogy beteljesíthesse küldetését, a folyamat teljesebb megértésére, a Tizedik Felismerésre is szükség van. Ez a Felismerés nemcsak a földi dimenzió összefüggéseiben mutatja meg a Föld spirituális átalakulásának folyamatát, hanem a Túlvilág dimenziójának szemszögéből is. Azt mondta, teljesebben értjük majd, miért egyesítjük ezeket a dimenziókat, miért kell az embereknek beteljesíteniük történelmi küldetésüket, és ha egyszer beépül a kultúránkba, ez a tudás fogja végül létrehozni a végeredményt. Említést tett félelemről is; azt mondta róla, hogy az új spirituális tudatosság kibontakozásával egy időben erősödik ennek poláris ellenhatása is: a félelem, amely

a máris létező technikai megoldások által akarja tudatosan befolyásolni a jövőt - még a nukleáris fenyegetésnél is veszedelmesebb technikáról van szó. A Tizedik Felismerés feloldja ezt a polaritást.

Elhallgatott, és fejével kelet felé intett. - Hallod ezt?

Füleltem, de csak a vízesést hallottam.

- Mit? - kérdeztem.

- Ezt a morajt.

- Korábban már hallottam. Mi ez?

- Nem tudom pontosan. De a másik dimenzióban is hallható. A lelkeket, akikkel talákoztam, nagyon nyugtalanítja.

Miközben Wil beszélt, tudatomban nagyon tisztán megjelent Charlene arca.

- Gondolod, hogy ez a zaj összefügg ezzel az új technikával? - kérdeztem, de a kép kissé elterelte figyelmemet.

Wil nem felelt. Arca szórakozottá vált.

- A barátnőd, akit keresel - kezdte -, szóke? Nagy, kíváncsi tekintetű szeme van?

- Igen.

- Épp most láttam egy képet az arcáról.

Rámeredtem. - Én is.

Megfordult, és a zuhatagokra nézett; követtem tekintetét. A fehér ködgomoly fenséges háttérrel szolgáltató beszélgetésünkhöz. Éreztem, hogy emelkedik az energiaszint a testemben.

- Még nincs elég energiád - mondta Wil. - De ennek a helynek rendkívüli ereje van. Azt hiszem, hogy ha segítetek, és mindketten a barátnőd arcára összpontosítunk, átléphetünk a spirituális dimenzióba, ahol talán kideríthetjük, hol van a barátnőd, és hogy mi történik ebben a völgyben.

- Biztos vagy benne, hogy képes vagyok rá? - kérdeztem. - Talán inkább csak te menj át, én itt megvárlak. - Wil arca kezdett elmosódni.

Derekamnál megérintette a hátamat, hogy energiát adjon, és elmosolyodott. - Nem látod, mennyire célirányos az, hogy most itt vagyunk? Az emberi kultúra kezdi érteni a Túlvilágot, kapiskálja a Tizedik Felismerést. Azt hiszem, itt az alkalom, hogy együtt derítsük fel a másik dimenziót. Tudod, hogy ez elrendelésszerű.

Ebben a pillanatban meghallottam a zúgást a háttérben, a vízesés dübörgése sem tudta elnyomni. Nem is annyira a fülemmel hallottam: inkább a gyomorszájam táján éreztem.

- Erősödik a moraj - mondta Wil. - Mennünk kell. Lehet, hogy Charlene bajban van!

- Mit tehetünk? - kérdeztem.

Wil kissé közelebb lépett, tenyere még mindig a hátamon volt. - Újra kell alkotnunk a barátnődről kapott képet.

- És tartósítani?

- Igen. Mint mondtam, most tanuljuk, hogy intuícióinkat magasabb szinten észleljük, és higgyünk bennük. Mind azt szeretnénk, ha a véletlenek sűrűbben követnék egymást, de legtöbbször számunkra új ez a tudatosság, és a kultúra, amely körülvesz bennünket, túlságosan is a régi kétélyek rugóira jár, így idővel elveszítjük a reményt, a hitet. Viszont azt is kezdjük felismerni, hogy ha minden figyelmünkkel a lehetséges jövő részletei felé fordulunk, ha tudatunk háttérében szándékosan elevenen tartjuk a képet, akkor amit elképzelünk, hamarabb és könnyebben válik valóra.

- Tehát az akaratunk által jön létre?

- Nem. Emlékezz vissza, mi történt velem a Túlvilágon. Ott mindent létrehozhat az egyszerűen azáltal, hogy létre akarod hozni, de az ilyen teremtés nem ad kielégülést. Ugyanez igaz erre a dimenzióra is, bár itt minden sokkal lassabban történik. A Földön szintén majdnem mindent megvalósíthatunk az akaratunk által, de az igazi kiteljesedés csak akkor következik el, amikor előbb ráhangolódunk a belső irányításra, az isteni útmutatásra. Csak ekkor használjuk akaratunkat arra, hogy az intuíciónk által élénk tárt lehetséges jövőkép felé elmozduljunk. Ebben az értelemben az isteni erő teremtőtársaivá válunk. Érted már, hogyan kezdődik ez a tudás a Tizedik Felismeréssel? Megtanuljuk ugyanúgy használni képzeletünket, ahogy a Túlvilágon használtuk, és ha megtanultuk, összehangolódunk azzal a dimenzióval: így egyesül a Mennyország a Földdel.

Bólintottam; most már teljesen megértettem. Wil néhány mély lélegzetet vett, aztán

tenyerét még erősebben nyomta a derekamra, és közben arra utasított, hogy idézzem fel Charlene arcának részletes képét. Pár pillanatig semmi sem történt, aztán hirtelen hatalmas energiaáradást éreztem, amely megpörgetett, és vad gyorsulással elragadott.

Fantasztikus sebességgel száguldottam valami szivárványszínű alagútszerűségben. Tökéletesen a tudatomnál voltam; kissé csodálkoztam, miért nincs bennem félelem. Inkább a ráismerés, a kényelmes otthonosság, a béke érzését éltem át: mintha már jártam volna itt korábban. Amikor a száguldás véget ért, meleg fehér fény közegében találtam magam. Tekintetem Wilt kereste: ott állt a bal oldalamon, kissé hátrább.

- Hát tessék - mosolyodott el. Ajka nem mozdult, mégis tisztán hallottam a hangját. Aztán észrevettem, hogy a teste más képet mutat. Alakra pontosan ugyanolyan volt, mint korábban, de mintha belülről világított volna.

Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem, és láttam, hogy az én testem is ugyanolyan. Amikor megérintettem Wilt, éreztem, hogy a látható kart többujjnyi széles, láthatatlan mező veszi körül. Hiába igyekeztem, ezt az energiaburkot nem tudtam áttörni, csak eltoltam magamtól Wilt.

Wil majd kipukkadt, úgy mulatott rajtam. Arca annyi derűt sugárzott, hogy én magam is fölnevettem.

- Elképesztő, igaz? - kérdezte.

- Itt még magasabb a rezgés, mint a Mennyei romoknál - feleltem. - Tudod, hogy hol vagyunk?

Wil hallgatott, környezetünket nézegette. Térben helyezkedtünk el, tehát éreztük, merre van felfelé, merre lefelé, de mintha a levegőben függtünk volna, és a horizont sem látszott. A fehér fény minden irányban azonos színárnyalatú volt.

Végül Wil így szólt: - Ez egy megfigyelőpont. Voltam már itt rövid ideig, amikor először magam elé képzeltem az arcodat. Akkor több lélek is volt itt.

- Mit csináltak?

- Azokat az embereket figyelték, akik a haláluk után jöttek át ide.

- Micsoda? Azt akarod mondani, hogy ez az a hely, ahová az ember a halála után kerül?

- Igen.

- És miért vagyunk itt? Talán Charlene-nal történt valami?

Szembefordult velem. - Nem, azt nem hiszem. Emlékezz csak, mi történt velem, amikor elkezdtem felidézni az arcodat. Sok helyet bejártam, mire a vízeseknél összetalálkoztunk végre. Lehet, hogy meg kell itt látnunk valamit, mielőtt megtaláljuk Charlene-t. Várjunk, nézzük meg, mi lesz ezekkel a lelkekkel. - Fejével bal felé intett, ahol néhány emberszerű alak formálódott ki a semmiből, alig tíz méternyire tőlünk.

Első reakcióm az óvatosság volt. - Wil, honnan tudhatjuk, hogy barátságosak-e a szándékaik? Mi történik, ha kedvük támad megszállni bennünket vagy ilyesmi?

Wil komolyan nézett rám. - A Földön hogyan állapítod meg, ha valaki uralkodni akar fölötted?

- Észreveszem a mesterkedését. Rájövök, hogy manipulálni akar.

- Hát még?

- Energiát von el tőlem. Érzem, hogy cserbenhagy a bölcsességem, az önállóságom.

- Pontosan. Ilyenkor az ember letér a Felismerések útjáról. Ezek az elvek mindkét dimenzióban ugyanúgy érvényesülnek.

Az alakok teljesen kibontakoztak, és bennem nem szűnt az óvatosság. De aztán megéreztem, hogy szeretet, segítő energia árad testükből, amely fehéres borostyánszínű fényből állt, amely rezegve, táncolva változtatta élességét. Arcuk emberi arcnak látszott, de nem tudtam egyenesen, közvetlenül megnézni őket. Még azt sem tudtam megállapítani, hányan vannak. Egyszer úgy láttam, három vagy négy lélek néz szembe velünk, aztán, mire egyet pislogtam, már hatan voltak, majd megint hárman táncoltak előttem. Egészében véve olyanok voltak, mintha egy eleven, borostyánszínű felhő remegne a fehér háttérben.

Percek múlva újabb figura bontakozott ki a többiek mellett, de élesebben kivehető volt, mert abban a fénylő alakban jelent meg, mint Wil és jómagam. Középkorú férfinak látszott; rémült zavarral nézett körül, aztán meglátta a lélekcsoportot, és megnyugodott.

Meglepetésemre, amikor erősen figyeltem rá, felfogtam érzéseit és gondolatait. Wilre pillantottam, aki egy bólintással jelezte, hogy ő is észleli a reakcióit.

Újból koncentráltam, és azt figyeltem meg, hogy van ugyan benne bizonyos

ellazultság, érzi az őt körülvevő szeretetet és támogatást, mégis enyhe sokkhatás alatt áll, hiszen csak most döbrent rá, hogy meghalt. Alig pár perccel ezelőtt szokása szerint a parkban kocogott, és egy hosszú emelkedőn felkaptatva szívroham érte. A fájdalom alig néhány másodpercig tartott, utána ő már a testen kívül lebegett, látta, hogy az emberek a segítségére sietnek. Hamarosan befutottak a mentők, és lázas buzgalommal hozzáláttak újraélesztéséhez.

A mentőautóban a teste mellett ült, és rémülten hallotta, hogy a mentőtiszt halottnak nyilvánítja. Izgatottan próbált szót érteni velük, de senki sem hallotta. A kórházban egy orvos megerősítette, amit a mentősök már megállapítottak: a szíve valósággal felrobbant, életét már semmi sem mentheti meg.

Énjének egyik része megpróbálta elfogadni ezt a tényt, másik része ellenállt. Hogy lenne ő halott? Segítségért kiáltott, és azonnal egy szivárványszínű folyosóban találta magát, amely odaszállította, ahol most állott. Figyeltük, ahogy mindinkább tudatosodik benne a lelkek jelenléte; elindult feléjük, és számunkra egyre jobban elmosódott, egyre jobban hasonlított hozzájuk.

Aztán váratlanul visszafordult felénk, és egy szempillantás alatt valamiféle irodai környezet vette körül, számítógépekkel, grafikonokkal a falon, munkálkodó emberekkel az íróasztaloknál. Minden tökéletesen valóságosnak látszott, csak a falak voltak félig átlátszóak, úgyhogy jól láttuk, mi van odabent, és az iroda fölött az ég nem kék, hanem furcsa olajzöld volt.

- Most becsapja magát - mondta Wil. - Újraalkotja a földi munkahelyét; megpróbál úgy tenni, mintha nem halt volna meg.

A lelkek közelebb húzódtak, és megjelentek újabbak is, végül már többtucatnyian lebegtek ott közelebb-távolabb, borostyánsárga fényben villódzva. Szeretetet sugároztak az újonnan jött felé, és valami információt is, amit nem értettem. A mesterséges iroda fokozatosan elhalványult, és végül teljesen eltűnt.

A férfi lemondó arckifejezéssel ismét a lelkek kirajzolódó csoportjához húzódtott.

- Tartsunk velük - hallottam Wil javaslatát. Ugyanakkor éreztem, hogy a keze, pontosabban a keze energiája gyengéden hátra taszít.

Amint bensőmben igent mondtam, azonnal enyhe mozgást éreztem, és a lelkek a férfival együtt jobban megfigyelhetővé váltak. A lelkeknek fénylett az arcuk, mint Wilnek és nekem, de kezük és lábuk helyén csak fénysugárzást láttam. Itt már négy-öt másodpercig is összpontosítani tudtam egyikre-másikra, mielőtt elveszítettem szem elől, és pislognom kellett, hogy ismét megpillantsam.

Arra figyeltem fel, hogy a lélekcsoport és az elhunyt férfi is egy felénk közeledő, ragyogó fehér fénypontot figyel. Közelebb érve mindent befogadó, terjedelmes fény sugarra növekedett. Egyenesen nem is tudtam belenézni, kissé elfordultam, így csak a férfi körvonalait láttam: ő láthatólag minden nehézség nélkül szembenézett a fénnel.

Újból felfogtam gondolatait és érzelmeit. A fény valami elképzelhetetlen szeretetérzéssel és nyugalommal töltötte fel. És ahogy ez az érzés szétáradt benne, látószöge és tudása egyszeriben kitágult, míg végül széles távlatból, meglepő részletességgel, tisztán látta most véget ért életét.

Azonnal meglátta születése körülményeit és gyermekkori családját. John Donald Williams néven jött a világra, lassú észjárású apa és szétszórt figyelmű anya gyermekeként; anyját elsősorban a társasági események érdekelték. A gyermek haragot és dacot halmozott fel magában: vállatvó fejlődött, aki alig várja, hogy bebizonyíthassa a világnak, milyen nagyszerű eredményekre képes a tudományok, a matematika területén. Huszonhárom évesen doktorált fizikából Massachusetts állam műegyetemén, a MIT-en, és négy tekintélyes egyetem fogadta tanárai sorába, ezután a védelmi minisztériumban, majd később az energiaszektorban, egy magáncégnél vállalt állást.

Látni való volt, hogy az utóbbi munkájába minden erejét beleölte, egészségére ügyet sem vetett. Éveken át gyorsbűfék kosztján élt, semmit nem mozgott, úgyhogy krónikus szívelégtelenséget állapítottak meg nála. A túlzott buzgalommal elkezdett testgyakorlás azután végzetesnek bizonyult. Élete virágjában, ötvennyolc évesen hunyt el.

Williams tudata ekkor átfordult; súlyos érzelmi kínok vették elő: mélyen sajnálta, hogy így élte le az életét. Ráébredt: gyermekkora, családi körülményei tökéletesen arra voltak beállítva, hogy felszínre hozzák belső hajlamait: hogy saját fontosságérzetét elutasítással, elitizmussal fokozza. Fő eszköze a gúny volt; képességeik, munkaerőcsük, személyiségük bíráltságával tett nevetségessé másokat. Csak most látta meg: a tanítók mindig ott várták a helyükön, hogy segítsenek leküzdeni belső bizonytalanságát. Mindegyikük épp a megfelelő pillanatban érkezett, hogy más utat mutasson neki, de ő mindig figyelmen kívül hagyta őket.

Mindvégig csőlátást erőltetett magára. Minden figyelmeztetést megkapott, hogy dolgozzék óvatosabban, hogy lassítson. Új technológiákat kutatott, amelyek számos mellékhatást és veszélyt rejtettek, de ő ezeket nem vette figyelembe. Munkaadói új elméleteket, sőt új fizikai elveket tettek le elé, és ő sohasem faggatózott az eredetük felől. Az eljárások működtek, és őt csak ez érdekelte, mert siker és elismerés járt a nyomukban. Az *elismerés* iránti vágy okozta a vesztét... már megint. Istenem,

gondolta, ugyanúgy megbuktam, mint annak előtte.

Tudata azonnal átkapcsolt egy másik szintérre, egy korábbi életébe. A tizenkilencedik században az Appalache-hegység déli részén történt, egy katonai táborban. Egy nagy sátorban több férfi hajolt a térkép fölé. Lámpások fénye imbolygott a sátor falain. A jelenlévő tisztek meghozták a döntést: az utolsó esély is elveszett a békére. A háború elkerülhetetlenné vált, és a harcászat elvei gyors támadást követeltek.

Williams, a vezénylő tábornok egyik szárnysegédje lévén, kénytelen volt egyetérteni a többiekkel. Arra a megfontolásra jutott, hogy nincs más választása; ha ellentmond, az a karrierje végét jelenthette volna. Ráadásul akkor sem tudta volna meggyőzni a többieket, ha akarja. Az offenzívát, amely a bennszülöttek elleni keleti hadjárat utolsó nagy csatájának ígérkezett, akkor is végrehajtották volna.

Egy őrszem jelent meg, és jelentette a tábornoknak, hogy egy telepés azonnal találkozni akar vele. A sátor nyílásán át Williams egy törekeny termetű, harminc év körüli fehér asszonyt látott, akinek tekintetében kétségbeesés tükröződött. Williams később megtudta, hogy egy misszionárius leánya volt, és az indiánok békeajánlatát hozta, minden veszélyt vállalva ő személyesen eszközölte ki a javaslatot.

A tábornok azonban nem volt hajlandó fogadni; a sátorban maradt, a nő odakintről kiabált neki, míg végre a tábornok fegyveres őrökkel vezettette ki a táborból. Nem hallgatta meg az ajánlatot, nem is volt kíváncsi rá. És Williams ismét hallgatott. Tudta: parancsnoka óriási nyomás alatt áll, hiszen már ígéretet tett arra, hogy meghódítja ezt a területet az ipari terjeszkedés számára. Ahhoz, hogy a gazdasági hatalmasságok és szövetségeseik, a politikusok elképzelései megvalósuljanak, szükség volt a háborúra. Az, hogy az indiánok és a telepések közösen létrehozzák saját határkultúrájukat, nekik nem volt elég. Nem, az ő felfogásuk szerint a jövőt alakítani, manipulálni és szabályozni kell, méghozzá azoknak érdekében, akik létrehozzák a biztonságot és a jólétet a világon. Nyugtalanító és felelőtlen dolog volna, ha a döntéseket a kisemberekre bíznák.

Williams tudta, hogy a háború fölöttébb jól jönne a vasutak és a szénbányák, valamint az akkoriban bontakozó olajérdekeltségek urainak, ráadásul az ő személyes jövőjét is biztosítaná. Csak annyit kell tennie, hogy tartja a száját, és követi a többieket. És így is tesz; némán fog tiltakozni - nem úgy, mint a tábornok másik szárnysegédje. A sátor túoldalán álló tisztársára pillantott; a másik szárnysegéd alacsony ember volt, kissé bicegett. Hogy miért sántít, azt senki sem tudta. A lábának semmi baja sem volt. Ez az ember volt a tökéletes fejbőlintó. Tisztában volt a titkos érdekszövetségek szándékaival, támogatta őket, rajongott értük, részt kért belőlük. És volt aztán még valami.

Ez az ember, csakúgy, mint a tábornok és a többi irányító, félt az indiánoktól. Nemcsak azért akarták eltenni őket láb alól, mert az indiánok szembefordultak a földjüket leigázó ipari gazdasággal. Félelmüket ennél mélyebb, rémisztőbb és fenyegetőbb gondolatok is táplálták, amelyeket csak néhány vezető ismert teljes egészében, de mégis minduntalan felszínre bukkantak a kultúra teljes területén, és arra figyelmeztették a vezetőket, hogy meg kellene változniuk, és egy másfajta jövőképet kellene emlékezetükbe idézniük.

Williams megtudta, hogy a misszionárius leánya összegyűjtötte az indián törzsi varázslókat, hogy egy utolsó kísérletet tegyenek e tudás felidezésére, hogy megtalálják a szavakat, amelyekkel megfogalmazható - egy utolsó kísérletet arra, hogy megmagyarázzák önmagukat, ismertessék értékrendszerüket a sebesen ellenük forduló világgal. Williams a lelke mélyén tudta, hogy az asszonyt meg kellett volna hallgatniuk, de végül is néma maradt, a tábornok pedig egyetlen fejbiccentéssel elutasította a béke lehetőségét, megadta a jelt a csata kezdetére.

Williams emlékezete átlendült egy másik helyszínre: egy szakadék vágta ketté a sűrű erdőt az eljövendő csatatéren. Gyors rajtaütésre készülve lovasság özönlött át egy dombháton. Az indiánok a szakadék két oldalán a sziklafal tetejéről védekeztek. Nem messze onnan egy magas férfi és egy nő rejtőzött szoroson egymásba kapaszkodva. A férfi egy fiatal tudós volt, a képviselőház tanácsadója, aki csak megfigyelőként érkezett a helyszínre, és rémülten észlelte, milyen közel került a harci cselekményekhez. Ez hiba volt, súlyos hiba. Őt a gazdaság érdekelte, az erőszakhoz nem értett. Abban a hitben jött ide, hogy a fehérek és az indiánok közötti konfliktus nem szükségszerű, hogy a körzet gazdasági fellendülését mindkét kultúra befogadhatja, beépítheti, mindkettő nyerhet általa.

Mellette a sziklán a katonai sátonnál látott fiatal nő kuporgott. Ő elárultnak, elhagyatottnak érezte magát ebben a pillanatban. Tudta, hogy erőfeszítéseit siker koronázhatta volna, ha a hatalom birtokosai meghallgatják, milyen lehetőséget ajánl. De nem adja fel, mondta magában, nem adja fel addig, amíg az öldöklésnek vége nincs. Mindegyre ezt hajtogatta: - Segíthetnénk ezen! Segíthetnénk ezen!

Mögöttük a domboldalon két lovas tűnt fel, vad vágásban üldöztek egy indiánt. Kis idő múltán ráismertem: az az engesztelhetetlen indián főnök volt, akit a Daviddel való beszélgetés közben a látomás mutatott; az a főnök, aki oly hevesen utasította el az asszony elképzeléseit. Láttam, ahogy menekülés közben hátrafordult, és íjával mellbe lőtte egyik üldözőjét. A másik leugrott lováról, és az indiánra vetette magát. Az ádáz viaskodásban a katona töre mélyen a sötét bőrű férfi torkába fúródott. Vér zúdult a felszaggatott földre.

A holtra rémült közgazdász könyörgött a nőnek, hogy meneküljenek onnan, de az intett, hogy maradjon, őrizze meg nyugalmát. Williams ekkor vette észre a mellettük

álló fa mögött az Öreg indián varázslót, akinek alakja mintha rezgett volna, hol élesen látszott, hol nem. Ebben a pillanatban újabb lovascsapat kaptatott át a dombon, és vadul lövöldözve rajtuk ütött. A férfi és a nő testét golyók szaggatták. Az indián kevélyen, mosolyogva állt ott, vele ugyanúgy végeztek a lovasok.

Williams figyelme ekkor egy dombtetőre irányult, ahonnan az egész helyszín belátható volt. Egy férfi állt ott, a csatát figyelve. Bőrruhát viselt, mint a hegylakók, és egy málhás lovat vezetett. Egy idő múlva hátat fordított a csatának, és az ellenkező irányban leereszkedett a dombról, megkerülte a tavat és a zuhatagokat, aztán eltűnt a szemünk elől. Megdöbbenve ébredtem rá: a csata épp itt, ebben a völgyben zajlott le, a vízesésektől délre eső területen.

Ismét Williams felé fordultam: ő a vérontás, a gyűlölet iszonyatát élte újra. Felismerte: az indiánok elleni hadjárat idején nem volt képes cselekedni, ezzel megteremtette legutóbbi életének körülményeit és reményeit, de éppúgy, mint azelőtt, most sem ébredt fel idejében. Ismét találkozott a kongresszusi tanácsadóval, aki az asszonnyal együtt vesztette életét, mégsem eszmélt rá küldetésükre. Williamsnek egy hegytetőn, nagy fák között kellett találkoznia a fiatalemberrel, a barátjának ott föl kellett volna ébrednie, és lent a völgyben meg kellett volna keresnie hat társát, hogy hetes csoportot alkotva közösen feloldják a félelmet.

Ez a gondolat mélyebb emlékeket ébresztett benne. Az emberiség hosszú, gyötrelmes története során mindig a félelem volt a fő ellenség; Williams ráébredt, hogy a jelen kor kultúrája szembeállító, polarizáló jellegű; az irányítóknak ebben a történelmi korban nyílik utoljára lehetőségük arra, hogy megragadják a hatalmat, és saját céljaikra használják fel a modern technikát.

Williams láthatóan kínban volt. Tudta már, milyen végtelenül fontos, hogy a hetek csoportja megalakuljon. A történelem ilyen csoportok létrejöttére vár; ha kellő számú hetes csoport alakul, ha elegendő *értik* a félelem lényegét, csak akkor lehet a polarizálódást feloldani, csak akkor lehet véget vetni a völgyben folyó kísérleteknek.

*

Nagyon lassan tudatosodott bennem, hogy ismét a lágy, fehér fény közegében vagyok. Williams látomásai véget értek, ő maga a többi lélekkel együtt rövid idő alatt eltűnt. Nagy sebességű, hátrafelé tartó mozgást éreztem, el is szédültem bele.

Észrevettem, hogy Wil ott áll a jobbomon.

- Mi történt? - kérdeztem. - Hova lett ez az ember?

- Nem tudom pontosan - felelte.

- Mi volt ez az egész? Mi történt veled?

- Életszemlét tartott.

Bólintottam.

- Tudod, mi az? - kérdezte.

- Igen. Tudok róla, hogy a halálból visszahozott emberek gyakran számolnak be ilyesmiről: egész életük leperog a szemük előtt, mint egy film. Erről van szó?

Wil elgondolkodott. - Igen, de az életszemle folyamata nagy hatást gyakorol az emberi kultúrára. Együtt jár ez a Túlvilág megismerésének magasabb távlatával. Több ezer ember számolt már be a halálközeli élményről; ahogy történeteik mind szélesebb körben válnak ismertté, mind többen beszélnek róluk, annál inkább beépül a köztudatba az életszemle valóságossága. Tudjuk már, hogy halálunk után újra végig kell tekintenünk életünkön, meg kell szenvednünk minden elszalasztott lehetőséget, minden olyan alkalmat, amikor cselekedhettünk volna, de nem tettük. Ez a tudás segít követni az elhatározást, hogy végére járunk a tudatunkban felmerülő intuitív sugallatoknak, és huzamosan figyelmünk előterében tartjuk őket. Tudatosabban éljük életünket. Egyetlen fontos eseményt sem akarunk elmulasztani. Nem akarjuk később visszatekintve újra megtapasztalni a kint, amikor rájövünk, hogy elhibáztuk, hogy helytelen döntéseket hoztunk.

Wil elhallgatott, és félrebillentett fejjel hallgatózott. Én is azonnal éreztem azt a nyomást a gyomorszámom táján, és meghallottam azt a torz morajt. Pár perc múlva aztán elhallgatott.

Wil körülnézett. Az egynemű fehér környezetben tompa szürke sávok imbolyogtak.

- Akármi történik ott, a hatása ezt a dimenziót is eléri! - mondta. - Nem tudom, fenn tudjuk-e tartani a rezgésünket.

Vártunk, a szürke sávok fokozatosan eloszlottak, visszaállt az egyenletes fehérség.

- Ne feledkezzünk el a Kilencedik Felismerés figyelmeztetéséről az új technikával kapcsolatban - tette hozzá Wil -, sem arról, amit Williams tapasztalt: hogy ezt a technikát azok akarják uralni, akik félnek.

- És mi a helyzet a hetek csoportjának visszatéréseivel? - kérdeztem. - És Williams

tizenkilencedik századi látomásai erről a völgyről? Wil, azokat én is láttam. Szerinted mit jelenthetnek ezek a látomások?

Wil arca elkomolyodott. - Azt hiszem, ezt kell kiderítenünk. És azt hiszem, *te is* tagja vagy ennek a csoportnak. A moraj hirtelen újra erősödni kezdett.

- Williams azt mondta, először ezt a félelmet kell megértenünk - hangsúlyozta Wil -, hogy hozzájárulhassunk a feloldásához. Ez legyen a következő dolgunk: találjuk meg a módját, hogyan érthetjük meg ezt a félelmet.

Wil alig fejezte be szavait, egyszerre fülsiketítő robaj rázta meg testemet, és hátralökött. Wil utánam nyúlt, de arca már eltorzult, elhomályosodott. Megpróbáltam a karjába kapaszkodni, de hirtelen eltűnt, és én tehetetlenül zuhantam lefelé, körülöttem a szivárvány színei kavarogtak.

Legyőzni a félelmet

Mire elmúlt rólam a szédülés, ismét a zuhatagoknál találtam magam. Szemközt velem, egy kiszögellés alatt hevert a hátzszakom, pontosan azon a helyen, ahol hagytam. Körülnéztem: Wilnek semmi nyoma. Mi történt? Hova tűnhetett?

Karórám tanúsága szerint egy óra sem telt el azóta, hogy Willel átléptem a másik dimenzióba. Végiggondoltam az élményt, és meglepődtem, milyen erős szeretet, mekkora nyugalom volt bennem, szorongás pedig egyáltalán nem - egészen mostanáig. Most egész környezetem szürke és néma volt.

Elcsigázottan mentem a hátzszakoméért, és gyomromat hullámokban szorította össze a félelem. Hirtelen úgy éreztem, itt a sziklák között túlságosan nyílt a terep, nagyon szem előtt vagyok. Elhatároztam, hogy visszamegyek délre, a hegyek közé, és ott döntöm el, mitévő legyek. Felkaptattam az első domb tetejére, és a túloldali lejtőn leereszkedve egy alacsony, ötven körüli férfit vettem észre. Vörös haja és kis kecskeszakálla volt, turistaöltözetet viselt. Mielőtt elrejtőzhettem volna, észrevett, és egyenesen felém indult.

Óvatos mosollyal közelített meg, és azt mondta: - Attól tartok, kissé elkeveredtem. Meg tudná mondani, hogy jutok vissza a városba?

Elmagyaráztam az utat dél felé a forráshoz, aztán tovább a folyóhoz, amely nyugat felé a parkórség épületéhez vezet.

Megkönnyebbült. - Kicsivel keletebbre innen találkoztam valakivel, aki elmondta már az utat, de valószínűleg valahol rossz irányba fordultam. Maga is a városba tart?

Jobban megnéztem magamnak ezt az embert; mintha szomorúság és harag áradt volna belőle.

- Egyelőre nem - mondtam. - Egy barátomat keresem, aki erre lehet valahol. Milyen volt az, akivel találkozott?

- Csillogó szemű, szőke nő volt - felelte. - Gyors beszédű. A nevét nem értettem. Maga kit keres?

- Charlene Billings a neve. Tudna még valamit mondani arról a nőről?

- Mondott valamit a Nemzeti Parkerdővel kapcsolatban, ami miatt arra gondoltam, amolyan kutatóféle lehet, akik errefelé szoktak mászkálni. De ez nem derült ki. Figyelmeztetett, hogy menjek el ebből a völgyből. Azt mondta, csak összeszedi a

holmiját, és megy ő is. Az volt a véleménye, hogy valami baj készül itt, hogy mindenki veszélyben van. De nagyon titokzatos volt. Az igazat megvallva fogalmam sincs, miről beszélt. - Hangsúlyából úgy ítéltém, hogy ez az ember hozzászokott az egyenes beszédhez.

A tőlem telhető legbarátságosabb hangot ütöttem meg.

- Könnyen meglehet, hogy a barátommal találkozott. Pontosan hol történt ez?

Dél felé mutatott, és elmondta, hogy körülbelül egy kilométerre innen futottak össze. A nő egyedül volt, és délkelet felé tartott.

- Elkísérem magát a forrásig - mondtam. Fölvettem a hátizsákot.

A domboldalon leereszkedve útitársam megkérdezte: - Ha valóban a maga barátja volt, mit gondol, hová igyekezhetett?

- Nem tudom.

- Talán valami misztikus helyre? Utópiát keresi? - Arcán cinikus mosoly jelent meg.

Rájöttem, hogy be akar ugratni. - Lehet - feleltem. - Maga nem hisz Utópiában?

- Persze hogy nem. Kőkorszaki gondolat. Maga a naivitás.

Ránéztem, kezdett legyűrni a fáradtság. Szerettem volna véget vetni a beszélgetésnek. - Ez pusztán nézetkülönbség, azt hiszem.

Fölnevetett. - Nem, ez több annál. Ez tény. Semmiféle Utópia nem következik el. A dolgok rossz irányba tartanak, nem javulnak. A gazdaság irányíthatatlanná válik, és a végén szépen fel fog robbanni az egész.

- Ezt mire alapozza?

- Elemi demográfia. Az évszázad nagy részében a nyugati országokban széles középosztály volt, ez az osztály megteremtette a rend és a józan ész uralmát, és letéteményese volt annak az általános hitnek, hogy a gazdasági rendszer mindenki javát szolgálhatja. Csakhogy - folytatta - ez a hit mostanra kezd összeomlani. Ezt mindenütt tapasztalni lehet. Napról napra mind kevesebben hisznek a rendszerben, és mind kevesebben tartják be a szabályokat. Ennek pedig az az oka, hogy ez a középosztály zsugorodik. A technikai fejlődés elvette a munka értékét, és két csoportra osztotta az emberiséget: gazdagokra és szegényekre. Az egyik csoportba tartoznak azok, akik befektetőként vagy tulajdonosként irányítják a világgazdaságot,

a másik csoportnak alantas, kiszolgálói tevékenység jut. Vegye hozzá ehhez az oktatás csődjét, és máris látja, mekkora a probléma.

- Maga borzasztóan cinikus lehet - mondtam.

- Csak realista. Ez az igazság. A legtöbb embernek egyre nagyobb erőfeszítést kell tennie a puszta életben maradás érdekében. Látta az utóbbi időben készült felméréseket a társadalmi stresszhelyzetről? A feszültségek a hagyományos skálán már nem is mérhetőek. Senki sem érzi magát biztonságban, és a legrosszabb még hátravan. A népesség robbanásszerűen növekszik, a technika fejlődésével egyre nő a szakadék az iskolázottak és az iskolázatlanok között. A gazdagok mind nagyobb részt markolnak ki a világ gazdaságából, a kábítószerek és a bűnözés egyre inkább hódít a szegények között.

És mit gondol - érvelt tovább -, mi történik majd a fejletlen országokban? A Közel-Kelet és Afrika nagy része máris vallási fundamentalisták kezén van, akiknek legfőbb céljuk, hogy lerombolják a sátán birodalmának tekintett szervezett civilizációt, és valami torz teokráciát ültessenek a helyébe, amelyben minden hatalom a vallási vezetőké; még arra is joguk van, hogy halálra ítéljenek valakit, akit eretneknek tartanak, bárhol éljen is a Földön. Miféle emberek azok, akik a spiritualitás nevében elfogadják ezt a mézszárlást? Pedig napról napra növekszik a számuk. Kínában még ma is megölik az újszülött kislányokat. El tudja ezt hinni?

Én mondom: a törvény és a rend tisztelete, az emberi élet becsülete kiveszőfélben van. A világ mentalitása a csőcselék színvonalára korcsosul, dörzsölt sarlatánok vezetésével az irigység és a bosszúvágy veszi át az uralmat, és alighanem túl késő már bármit is tenni. De tudja mit? Senkit nem is érdekel. Senkit! A politikusoktól nem várhatunk semmit. Őket csak a saját hatalmuk érdekli, meg az, hogy hogyan tarthatják meg. A világ túl gyorsan változik. Senki sem képes lépést tartani vele, ezért mindenki csak a legjobbat keresi, és igyekszik a lehető leghamarabb megszerezni magának, mielőtt valaki más megkaparintja előle. Ez az érzés hatja át az egész civilizációt, minden foglalkozási csoportot.

Mély lélegzetet vett, és rám nézett. Megálltam az egyik domb tetején, hogy megcsodáljam a közalgó napnyugtát; tekintetünk találkozott. Útitársam alighanem rájött, hogy ezzel a tirádával kissé elragadtatta magát, és ebben a pillanatban valahol mélyen ismerősnek tűnt. Bemutakoztam, mire ő is megmondta a nevét: Joel Lipscomb. Egy hosszú percig egymás szemébe néztünk, de ő nem adta jelét, hogy ismerősnek találna. Vajon miért találkoztunk ebben a völgyben?

Amint ez a kérdés felötlött bennem, már tudtam is a választ. Ő az, aki megfogalmazza a félelem látomását, amelyet Williams említett. Végigborzongtam. Ez a találkozás szükségszerű volt.

Komolyan néztem rá. - Valóban az a véleménye, hogy ennyire rossz a helyzet?

- Meggyőződése - felelte. - Újságíró vagyok, az én szakmámban ugyanez a hozzáállás figyelhető meg. Azelőtt a munkánkban legalább a legalapvetőbb tisztességet igyekeztünk érvényesíteni. Ma már ennek nyoma sincs. Ma minden a hecc, a szenzáció. Senki sem az igazságot keresi, senki sem a valóságot próbálja helytállóan bemutatni. Az újságírók csak a sztorit hajszolják, a botrányt, a mocskokban turkálnak. Ha bizonyos vádakra megvan a logikus magyarázat, akkor is beszámolnak róla, mert ez növeli a nézettséget, a példányszámot. Abban a világban, ahol az emberek eltompultak és szétszórttá váltak, egyedül az eladható, ami hihetetlen. És sajnos az effajta újságírás öngerjesztő. A pályakezdő újságíró ezt a helyzetet látva arra gondol: ha ezen a pályán akar érvényesülni, ezt a játékot kell játszania. Azt hiszi: ha nem így tesz, akkor lemarad, kikopik a szakmából. Ez az oka annak, hogy ma az úgynevezett tényfeltáró riportokat tudatosan meghamisítják. Mindenütt ez megy.

Továbbhaladtunk dél felé, a köves talajra értünk.

- A többi foglalkozási csoport ugyanilyen állapotban van - folytatta Joel. - Az isten szerelmére, nézze meg az ügyvédek! Talán volt olyan idő, amikor az igazságszolgáltatásban dolgozni még jelentett valamit; amikor az eljárás résztvevői még mind tisztelték a törvényt, az igazságot. De ma már nem. Gondoljon csak a legutóbbi híres perekre, amelyeket a tévé is közvetített. A védőügyvédek ma mindent elkövetnek, hogy szándékosan tévútra vezessék az igazságszolgáltatást; ha nincs bizonyíték, az esküdteket feltevésekkel igyekeznek meggyőzni - olyan feltevésekkel, amelyekről maguk is tudják, hogy hazugságok -, egyetlen céljuk, hogy ügyfelük olcsón megússza. Más ügyvédek pedig úgy nyilatkoznak az ilyesfajta gyakorlatról, mintha jogrendszerünkben ez általános és tökéletesen igazolható eljárás volna, pedig ez nem igaz.

A mi jogrendszerünkben mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét tisztességes tárgyaláson döntsék el. Az ügyvédeknek azonban az a dolguk, hogy az eljárás jogszerűsége és tisztessége mivolta felett őrködjenek, nem az, hogy eltorzítsák az igazságot és aláássák a jogot csak azért, hogy ügyfelüket mindenáron kiszabadítsák. A televízió jóvoltából most már legalább mindannyian láthatjuk, mit jelentenek ezek az aljas mesterkedések. A védőügyvédek ügyességét bizonyítják, hogy hírnevük növekedjék, és magasabb tiszteletdíjat követelhessenek. Azért csinálják ilyen szemérmetlenül, mert úgy gondolják, hogy ez senkit sem érdekel, és igazuk is van. Mindenki ugyanezt műveli.

Kiskapukon át közlekedünk, az azonnali profitért feladjuk a hosszú távú terveket, mert valahol a lelkünk mélyén, tudatosan vagy tudattalanul, de nem hiszünk a tartós

sikerben. És akkor is így járunk el, ha ezzel másokban megszakítjuk a hozzánk fűzött bizalom kötelékét, és valaki más kárára érvényesítjük saját érdekeinket.

Hamarosan megdőlnék azok az alapelvek, kimondatlan megegyezések, amelyek összetartják a civilizációt. Gondolja meg, mi lesz, ha a városokban a munkanélküliség elér egy bizonyos szintet. A bűnözést már ma sem lehet féken tartani. A rendőrök nem fogják az életüket kockáztatni azért a társadalomért, amely úgysem törődik semmivel. Miért ülne valaki kétszer egy héten a tanúk padjára, hogy ott keresztre feszítse egy ügyvéd, akinek az igazság semmit sem jelent? Vagy ami még rosszabb, miért vergődne kínok között, vérével áztatva a földet egy sötét sikátorban, ha ez senkit sem érdekel? Jobb, ha az ember elfordítja a fejét, szép csöndben lehúz húsz évet a szolgálatban, esetleg itt-ott még egy kis csúszópénzt is eltesz. És ez így megy. Mi vethetne véget neki?

Elhallgatott, némán lépdelt tovább. Ránéztem.

- Gondolom, maga szerint valami spirituális megvilágosodás változtatni fog ezen - jegyezte meg.

- Nagyon remélem.

Ügyetlenül átlépett egy kidőlt fatörzset, hogy lépést tartson velem. - Mondok én valamit - folytatta -, valaha én is vevő voltam erre a spirituális maszlagra, az életküldetésre, a sorsra, a Felismerésekre. Még egy-két érdekes véletlen is történt az életemben. De aztán rájöttem, hogy ez ostobaság. Az emberi elme mindenféle hülyeséget el tud képzelni, és még csak nem is tudunk róla. Ha a lényegre tekintjük, ez a sok szöveg a spiritualitásról csupa oktalan szószaporítás.

Már majdnem vitába szálltam vele, de hirtelen meggondoltam magam. Intuícióm azt súgta, hogy előbb hallgassam végig.

- Aha - mondtam. - Néha csakugyan úgy hangzik.

- Vegyük például azt, amit erről a völgyről hallottam - folytatta. - Ez is olyan képtelenség, mint a többi, amire azelőtt odafigyeltem volna. Ez is ugyanolyan völgy, mint ezer másik: teli fákkal és bokrokkal. - Elhaladtában rátenyerelt az egyik nagy fa derekára. - Gondolja, hogy ez a Nemzeti Parkerdő fennmarad? Ugyan már. Amilyen tempóban az emberiség szennyezi az óceánokat, ahogy rákkeltő anyagokat zúdít a természetre, ahogy fogyasztja a papírt meg a többi, fából készült nyersanyagot, ez a hely is szemétdombbá változik, mint minden más. A fák igazából már senkit sem érdekelnek. Mit gondol, miből állna a kormányzatnak utat építeni ide az adófizetők pénzén, aztán olcsón kiárusítani a faanyagot? Vagy a legjobb, legszebb területeket elcserélni valami kizsarolt, tönkrement földdarabra valahol másutt, hogy a

befektetők kedvében járjon?

Maga talán azt hiszi, hogy ebben a völgyben valami misztikum történik. Miért is ne? Mindenki boldog lenne, ha misztikus dolgok történnének, különösen ma, amikor úgy romlik az élet minősége. De az igazság az, hogy semmiféle ezoterikus dolog nem létezik. Csupán állatok vagyunk: olyan élőlények, akik elég okosak és elég pechesek ahhoz, hogy tudatában legyenek saját létezésüknek, de a célról akkor sem fogunk többet tudni, amikor meghalunk. Játshatunk, amit akarunk, kívánhatunk, amit akarunk, de a létezés alapvető ténye akkor is ugyanaz: nem tudhatjuk.

Megint ránéztem. - Maga semmilyen spiritualitásban nem hisz?

Fölnevetett. - Ha létezik Isten, akkor csak valami kivételesen elvetemült szörnyeteg lehet. Az nem lehet, hogy itt valami spirituális erő működjék! Ugyan már! Nézze meg a világot. Miféle Isten teremtene olyan iszonyatos valóságot, amelyben gyermekeket pusztít el kínok között a földrengés, az esztelen bűn vagy az éhség, miközben a vendéglőkben tonnaszám dobják ki az ennivalót?

Habár - tette hozzá - lehet, hogy ennek így kell lennie. Lehet, hogy ez Isten akarata. Lehet, hogy a "világvégé kutatóknak" van igazuk. Szerintük az élet, a történelem csupán a hit próbatétele: ezáltal derül ki, hogy ki nyeri el az üdvösséget, és ki nem; az isteni terv az, hogy a civilizáció pusztulása válassza el a hívőket a gonoszoktól. - Mosolyogni próbált, de mosolya gyorsan elhalványult, ahogy megint elragadták gondolatai.

Megszaporázta lépteit, hogy le ne maradjon tőlem. Kiértünk a mezőre, pár száz méternyire tőlünk ott állt a varjak fája.

- Tudja, hogy a világvégések szerint mi történik napjainkban? - kérdezte. - Évekkel ezelőtt kutatást végeztem a körükben, hát elképesztőek.

- Nem tudom pontosan - mondtam, és fejemmel intettem, hogy folytassa.

- A Biblia jövendöléseit tanulmányozzák; elsősorban a Jelenések Könyvét. Hitük szerint most az ott leírt *utolsó napokat* éljük, azt a kort, amikor az ott leírt próféciák mind megvalósulnak. Hitük alapja a következő: a történelem eljutott a pontra, amikor Krisztus visszatér, és létrehozza a mennyek birodalmát itt a Földön. De mielőtt ez bekövetkeznék, a világ háborúk sorozatát, természeti katasztrófákat és az Írásban megjövendölt más apokaliptikus eseményeket szenved el. Ezek az emberek jól ismerik a jóslatokat, ezért árgus szemekkel figyelik a világ híreit, hogy mikor következik be a következő esemény a listán.

- És mi a következő esemény? - kérdeztem.

- Békekötés a Közel-Keleten, ami lehetővé teszi a jeruzsálemi templom újjáépítését. Nem sokkal ezután, mondják ők, az elragadtatás hulláma söpör végig az igazhitűeken, akárkik legyenek is; ezek eltűnnek a Föld színéről, és feljutnak a mennyek országába.

Megálltam és ránéztem. - Szerintük ezek az emberek egyszerűen el fognak tűnni?

- Bizony, ez áll a Bibliában. Aztán jön a csapások sorozata, egy hétéves időszak, amikor az itt maradtak számára elszabadul a pokol a Földön. Minden széthullik; hatalmas földrengések elpusztítják a gazdaságot; a tengerek kiáradnak, és sok várost megsemmisítenek; a tetejébe lázadások, bűnözés meg a többi. Aztán színre lép egy politikus, valószínűleg Európában, aki felkínál egy tervet a régi rend helyreállítására, természetesen azzal a feltétellel, hogy teljhatalmat kap. Elektronikus úton központosított gazdaságról van szó, amely a világ nagy részén összehangolja a kereskedelmet. Ahhoz azonban, hogy valaki bekapcsolódjék ebbe a gazdaságba, és élvezhesse az automatizáció előnyeit, hűséget kell esküdni ennek a vezetőnek; a kezébe beépítenek egy mikrocsipet; ennek segítségével minden gazdasági tevékenységét ellenőrizni lehet.

Ez az Antikrisztus kezdetben Izraelt védelmezi, elősegíti a békekötést, csak később lendül támadásba: olyan világháborút robbant ki, amelyben idővel részt vesznek az iszlám országok, Oroszország, és végül Kína is. A próféciák szerint, amikor Izrael eleste már elkerülhetetlennek látszik, Isten angyalai leszállnak a mennyből, megnyerik a háborút, és ezer évig tartó, utópisztikus, spirituális államot hoznak létre.

Megköszöri a torkát, és rám nézett. - Menjen be egyszer egy vallási könyvesboltba, és nézzen körül. Mindenfelé ezeknek a próféciáknak a kommentárjait, a róluk szóló regényeket fogja találni, és naponta jelennek meg újabbak.

- Maga szerint ezeknek a világvége-kutatóknak igazuk van?

Megrázta a fejét. - Nem hinném. Az egyetlen prófécia, amely megvalósulni látszik, az emberi kapzsiságról és romlottságról szól. Lehet, hogy előlép egy diktátor, és átveszi a hatalmat, de csak azért, mert ő lesz az, aki megtalálja a módját, hogyan lehet hasznot húzni a káoszból.

- És gondolja, hogy ez be is következik?

- Azt nem tudom, de egyet mondhatok: ha tovább folytatódik a középosztály elsorvadása, ha a szegények tovább szegényednek, ha a városokban tovább nő a bűnözés, és átterjed az elővárosokra is; ha mondjuk, mindennek a tetejébe ráadásul

beüt néhány nagyobb természeti katasztrófa, ami egy időre megbénítja a gazdaságot, akkor a világ kiéhezett martalócok vadászterületévé válik, és pánik tör ki mindenhol. Ha most valaki fellép ezzel az erőszakhullámmal szemben, ha lehetőséget kínál a megmenekülésünkre, a dolgok rendbe hozására, és ezért cserébe csupán néhány szabadságjogunk megnyirbálását kéri, akkor semmi kétségem afelől, hogy meg fogjuk kötni az üzletet.

Megálltunk, vizet ittunk a kulacsomból. Ötven méterre voltunk a varjak fájától.

Felkaptam a fejem: valahol messze meghallottam a torz morajt.

Joel összehúzott szemmel figyelt. - Hall valamit? - kérdezte.

Szembefordultam vele. - Van egy különös zaj, egy rejtélyes dübörgés, amit néha hallani. Azt hiszem, valami kísérlet folyik itt a völgyben.

- Miféle kísérlet? És ki végzi? Én miért nem hallom?

Éppen elmondtam volna neki, amit tudok, de egy újabb zaj félbeszakított. Füleltünk.

- Jármű közeledik - mondtam.

Két újabb szürke dzsip közeledett nyugat felől, felénk tartottak. Gyorsan elrejtőztünk a magas bokrok mögé, a terepjárók tőlünk száz méterre haladtak el megállás nélkül. Délkelet felé tartottak, akárcsak a korábban látott terepjáró.

- Nem tetszik ez nekem - jelentette ki Joel. - Kik lehettek ezek?

- Nem a parkórség, márpedig senki másnak nem szabad behajtania ide. Azt hiszem, ezeknek közük lehet a kísérlethez.

Láttam az arcán, hogy megrémült.

- Ha akar - mondtam -, toronyiránt is visszamehet a városba. Tartson egyenesen délnyugatnak, célozza be azt a távoli csúcsot. Úgy másfél kilométerre innen megtalálja a folyót, amely nyugat felé elvezeti a városba. Szerintem odaérhet még sötétedés előtt.

- Maga nem jön?

- Még nem. Dél felé lemegyek a folyóhoz, és várok egy darabig, hátha előkerül, akit keresek.

Joel összevonta szemöldökét. - Ezeket a kísérleteket nem lehetne úgy folytatni, hogy a parkőrségnél senki se tudjon róla.

- Így van.

- Ugye nem hiszi, hogy tud valamit tenni ellene? Valami nagy disznóság lehet itt.

Nem feleltem; szorongás futott át rajtam.

Joel hallgatott egy ideig, aztán sebes lépésekkel elindult a völgy felé. Egyszer még hátranézett, és a fejét csóválta.

Néztem utána, míg átvágott a mezőn, és eltűnt az erdőben a túloldalon, aztán sietve elindultam dél felé, és közben megint Charlene járt az eszemben. Mit kereshetett itt? Merre tartott? Nem tudtam a választ.

Erőltetett menetben félóra alatt elértem a folyót. A napot most már teljesen eltakarták a felhők a nyugati horizonton, és a szürkület baljós szürkéséggel vonta be az erdőt. Fáradt és piszkos voltam; a dzsipekkel való találkozás és Joel szavai súlyosan rátelepedtek kedélyállapotomra. Lehet, hogy elég bizonyíték van már a kezemben ahhoz, hogy a hatóságokhoz forduljak? Lehet, hogy így segíthetnék Charlene-nak a legjobban? Több lehetőség kavargott a fejemben, és mindegyik arra lett volna ürügy, hogy visszamenjek a városba.

A folyó mindkét oldalán ritkás volt az erdő, ezért úgy döntöttem, hogy átgázolok a vízen, és a túloldalon beveszem magam a sűrűbe, bár tudtam, hogy az a terület magántulajdonban van.

Alighogy átértem, azonnal megtorpantam, mert egy újabb dzsip motorzúgását hallottam meg; futásnak eredtem. Tizenöt méterre előttem a talaj meredeken emelkedni kezdett, és egy hat méter magas, egymásra tornyozott sziklából álló, meredek kiemelkedésben folytatódott. Gyorsan felmásztam a tetejére, és a túloldalon leugrottam egy kőhalomra, onnan akartam lendületet venni a következő ugráshoz. Csakhogy a legfelső, hatalmas kő elbillent a lábam alatt, a lábam kifordult alólam, és az egész kőhalom mozgásnak indult. A csípőmre estem, és egy keskeny vízmosásban kötöttem ki; az óriási kövek mind rám zúdultak. Jó méteres átmérőjű szikladarabok hömpölyögtek a mellkasom felé. Csak annyi időm maradt, hogy bal oldalamba guruljak és fölemeljem karomat, de tudtam, hogy a sziklák elől már nem térhetek ki.

És akkor a szemem sarkából megláttam, hogy testem fölött egy fehér, pehelyszerű alakzat mozog. Ugyanakkor az a különös érzés kerített hatalmába, hogy az óriási kövek nem fognak eltalálni. Behunytam a szemem, és hallottam, ahogy mellettem

kétoldalt becsapódnak. Lassan kinyitottam a szemem, de a porfelhőtől alig láttam valamit; arcomról letöröltem a földet és a kőszilánkokat. A sziklák ott heverték mellettem. Hogyan történt ez? És mi volt az a fehér alakzat?

Körülnéztem és megláttam, hogy az egyik szikla mögött moccan valami. Egy kicsi hiúzkölyök lapult ott, és egyenesen a szemembe nézett. Ahhoz elég nagy volt már, hogy elmeneküljön, ha akar, de nem mozdult, csak nézett.

A közeledő jármű motorzúgása végre felriasztotta; eliszkolt a fák között. Talpra ugrottam, és megtettem jó néhány lépést, de ismét lerogytam egy kőre. Egész bal lábamat lüktető fájdalom öntötte el, a bal bokám nem bírta meg testem súlyát. A földre buktam, az utolsó két métert a fákig mászva tettem meg. Egy hatalmas tölgyfa mögé hemperedtem, a kocsi a folyóhoz érve pár percre lelassított, aztán továbbrobogott, megint délkelet felé.

Zakatoló szívvel felültem, és lehúztam a bakancsomat, hogy bokámat megvizsgáljam. Máris dagadni kezdett. Hát ez miért történt? - gondoltam. Megpróbáltam kinyújtani a lábamat, és ekkor egy asszonyt vettem észre: vagy húsz méterre állt, és engem nézett. Megdermedtem, ő meg elindult felém.

- Mennyire komoly? - kérdezte együttérző hangon, de óvatosan. Magas, negyven körüli, fekete nő volt, bő szabású melegítőt és teniszcipőt viselt. Lófarokba fogott hajából néhány fekete tincs elszabadult, és táncolt a szélben a halántéka körül. Kezében kis zöld sporttáskát tartott.

- Ott ültem az előbb, és láttam, hogy elesett - mondta. - Orvos vagyok. Megengedi, hogy megnézzem a lábát?

- Nagyon megköszönném - mondtam szédelegve. Alig tudtam elhinni ezt a véletlen szerencsét.

Letérdelt mellém, és gyengéden megmozdította lábfejemet, de közben a partot nézte.

- Egyedül van itt? - kérdezte.

Röviden elmondtam, hogy Charlene-t keresem, de minden mást elhallgattam. Az asszony nem találkozott senkivel, akire Charlene személyleírása ráillett volna. Miközben beszélt, s végül a nevét is elárulta - Maya Pondernek hívták -, eldöntöttem, hogy tökéletesen megbízhatom benne. Én is megmondtam a nevem és azt is, hogy hol lakom.

- Én Asheville-ből jöttem - mondta válaszként -, de egy partneremmel a közelben,

innen alig pár kilométerre délre működtetek egy egészségközpontot. Nemrég nyitottuk. Tartozik hozzá vagy húsz hektár erdő is, amely határos a Nemzeti Parkerdővel. - Körbemutatott a területen, ahol ültünk. - És egy másik húszhektáros rész is a déli hegyoldalon.

Kinyitottam hátzsidom egyik zsebét, és előhúztam kulacsomat.

- Kér egy kis vizet? - kérdeztem.

- Köszönöm, nálam is van. - Benyúlt a táskájába, kulacsot vett elő, lecsavarta a kupakját, de nem ivott belőle, hanem benedvesített egy kis törülközőt, és bebugyolálta a bokámat. Elfintorodtam a fájdalomtól.

Hátrafordult, a szemembe nézett, és azt mondta: - Ezt bizony megrándította.

- Mennyire súlyos? - kérdeztem.

Habozott. - Maga szerint mennyire?

- Nem tudom. Hadd próbáljak meg járni rajta. Felálltam volna, de visszatartott. - Várjon egy kicsit - mondta. - Mielőtt rálépne, gondolja végig a saját hozzáállását. Mit gondol, mennyire súlyos a sérülése.

- Hogy érti ezt?

- Úgy értem: a gyógyulás igen gyakran nem tőlem függ, hanem attól, hogy *maga* mit gondol.

Lenéztem a bokámra. - Elég súlyos is lehet. Ha az, akkor valahogy vissza kell jutnom a városba.

- És ott mi lesz?

- Azt nem tudom. Ha nem vagyok képes járni, akkor valaki mással kell megkerestetnem Charlene-t.

- Arról van elképzelése, hogy miért épp most történt ez a baleset?

- Nem igazán. De miért fontos ez?

- Mert a baleset okáról formált véleménye ugyancsak befolyásolja a gyógyulást.

Erősen ránéztem; jól tudtam, hogy ellenállás van bennem iránta. Mintha valaki azt

mondta volna bennem, hogy most nincs időm erre a beszélgetésre. Helyzetemhez képest túlságosan öncélú volt most eszmecsérébe bonyolódni. A moraj abbamaradt ugyan, de minden okom megvolt feltételezni, hogy a kísérlet attól még folytatódik. Minden veszedelmesnek látszott körülöttem, szinte már teljesen besötétedett... Charlene-ről pedig csak annyit tudtam, hogy talán nagy bajban van.

Közben pedig erős bűntudatot fedeztem fel önmagamban Maya iránt. Miért ez a bűntudat? Megpróbáltam elhessenteni ezt az érzést.

- Milyen orvos maga? - kérdeztem, és kortyoltam a kulacsból.

Maya elmosolyodott; most először észleltem, hogy energiaszintje megemelkedik. Most határozta el, hogy ő is megbízik bennem.

- Elmondom, miféle gyógyító gyakorlatot folytatok - mondta. - Az orvostudomány változik, még hozzá igen nagy sebességgel. Ma már nem gépnek tekintjük a szervezetet, amelynek alkatrészei idővel elkopnak, és javításra vagy cserére szorulnak. Kezdjük érteni, hogy a test egészségét nagymértékben a tudati folyamatok határozzák meg: az, hogy mit gondolunk az életről és különösen önmagunkról - tudatos és tudattalan szinten egyaránt.

Alapvető változást jelent ez. A régi módszer szerint az orvos volt a szakértő, a gyógyító, a beteg pedig a passzív befogadó, aki abban reménykedik, hogy az orvos minden kérdésre tudja a választ. Mostanra már tudjuk, hogy a beteg belső hozzáállása döntő fontosságú. Alapvető tényező a félelem és a stressz, valamint az, hogy miként tudjuk kezelni ezeket a tényezőket. A félelem néha tudatosodik, de nagyon gyakran teljesen elfojtjuk.

Ez a merész, macho hozzáállás: tagadjuk le a problémát, toljuk félre, mert az olyan hősiesség. Ha erre az alapra helyezkedünk, a félelem tudattalanul fal fel bennünket. A pozitív életszemlélet nagyon fontos az egészség megőrzésében, de a tökéletes hatás eléréséhez ezt teljes tudatossággal kell átélnünk: nem a hősködés, hanem a szeretet eszközeit kell választanunk. Én abban hiszek, hogy kimondatlan félelmeink görcsöt okoznak, torlaszt képeznek a test energiafolyamában, s végül ezek a torlaszok okozzák a betegséget. A félelem mind nagyobb erővel jelentkezik, mindaddig, míg el nem kezdünk foglalkozni vele. A fizikai betegség az utolsó lépés. Ideális esetben ezekkel a torlaszokkal korán el kellene bánni, még mielőtt a betegség kifejlődik.

- Tehát azt állítja, hogy végső soron minden betegség megelőzhető vagy gyógyítható?

- Igen. Biztos, hogy akkor is lesznek hosszabb és rövidebb élettartamú emberek; ez talán a Teremtőtől függ. De a betegséget elkerülhetnénk, és ilyen sok balesetnek sem

kellene bekövetkeznie.

- Tehát azt állítja, hogy ez a balesetekre is vonatkozik, például most a megrándult bokámra ugyanúgy, mint a betegségekre?

Elmosolyodott. - Sok esetben igen.

Összezavarodtam. - Nézze, nekem most nincs erre időm. Igazán aggaszt, hogy mi lehet a barátommal. Tennem kell valamit!

- Tudom. De az az érzésem, hogy ez a beszélgetés nem tart sokáig. Ha siet, és nem hallgatja meg, amit mondani akarok, elmulaszthatja levonni a tanulságot valamiből, ami jelentős véletlennek tekinthető. - Úgy nézett rám, mintha azt fürkészné, észrevettem-e, hogy a Kéziratra hivatkozott.

- Ismeri a Felismeréseket? - kérdeztem.

Bólintott.

- És mit javasol, mit tegyek most?

- Nos, a következő módszerrel komoly sikereket értem el. Először is megpróbáljuk felidézni, milyen gondolatok foglalkoztatták a beteget közvetlenül az egészségi probléma jelentkezése, jelen esetben a bokarándulás előtt. Mire gondolt éppen? Milyen félelmet tár fel ez a bokarándulás?

Kicsit gondolkodtam, aztán így feleltem: - Kételyek között voltam és féltem. Itt a völgyben olyan baljós körülményeket találtam, amilyenekre nem számítottam. Úgy gondoltam, nem leszek képes megbirkózni ezzel. Másfelől viszont tudtam, hogy Charlene-nak segítségre lehet szüksége. Zavarodott voltam, és azon tépelődtem, mitévő legyek.

- És ezért megrándította a bokáját.

Közelebb hajoltam. - Azt akarja mondani, hogy a balesetem szabotázs volt? Öncsonkítást hajtottam végre, hogy ne kelljen cselekednem? Ennyire egyszerű lenne?

- Ezt csak maga állapíthatja meg, én nem. De az okok nagyon gyakran egyszerűek. Egyébként is az a legfontosabb, hogy ne cáfoljunk és ne érveljünk. Csak játsszunk el a felmerülő gondolattal. Próbálja meg a lehető legpontosabban emlékezetébe idézni, miből fakadhat az egészségi probléma. Fedezze fel önmaga számára.

- És azt hogyan tehetem?

- Nyugalmi állapotba kell hoznia a tudatát, hogy befogadhassa az információt.

- Intuitív módon?

- Akár úgy, akár imával, ahogy a maga számára működik a folyamat.

Ismét feltámadt bennem az ellenállás; nem voltam biztos abban, hogy képes leszek ellazulni, megtisztítani a tudatomat. Végül azért behunytam a szemem, és gondolataim folyama egy pillanatra megállt, de csaknem azonnal felmerültek a Willel és a nap többi eseményével kapcsolatos emlékek. Elengedtem őket, és ismét megtisztítottam tudatomat. Azonnal megláttam egy tízéves koromból származó képet: egy kemény focimeccs közben lesántikáltam a pályáról, de közben jól tudtam, hogy csak megjátszom a sérülést. Ez az! - gondoltam. Máskor is előfordult, hogy feszült helyzetben betegséget színleltem, s ezáltal bújtam ki a teljesítmény kényszere alól. Erről teljesen megfeledkeztem! Csak most ébredtem rá, hogy később is gyakran érte sérülés a bokámat a legkülönbözőbb helyzetekben. És ahogy ezeket az emlékeket emésztettem magamban, fölmerült egy másik, ködös emlékkép önmagamról, egy másik korból. Hetyke, magabiztos, heves természetű ember voltam; egy félhomályos, gyertyákkal megvilágított szobában dolgoztam, amikor nagy rémületemre rám törték az ajtót, és elvonszoltak.

Kinyitottam a szemem, Mayára néztem. - Lehet, hogy találtam valamit.

Elmeséltem a gyermekkori emléket, de a másik látomás túlságosan homályos volt, úgyhogy azt nem említettem meg.

- És mi erről a véleménye? - kérdezte Maya a szavaim végeztével.

- Nem is tudom. Ez a rándulás nagyon esetlegesnek tűnik. Nehéz elképzelni, hogy a baleset azért következett be, mert ki akartam bújni a helyzet követelményei alól. Különbösen is, ennél sokkal rosszabb helyzetben is voltam már, és a bokámnak semmi baja sem lett. Miért épp most történt?

Maya elgondolkodott. - Ki tudja? Talán most van itt az ideje, hogy leleplezze ezt a szokását. Baleset, betegség, gyógyulás - ezek a dolgok sokkal rejtélyesebbek, mint képzeljük. Én hiszek abban, hogy valami titokzatos képességünk által befolyásolni tudjuk, mi történik velünk a jövőben, beleértve azt is, hogy egészségesek leszünk-e - de ez a képesség mindig magától az egyéntől függ.

Oka volt annak, hogy nem mondtam véleményt arról, milyen súlyos a sérülése. Intézetünkben megtanultuk, hogy az orvosi szakvéleménnyel nagyon óvatosan kell bánni. Az évek során a társadalom szinte imádatlalt vette körül az orvost; ha ő mond

valamit, azt a páciens maradéktalanul elfogadja. Száz évvel ezelőtt a vidéki orvosok jól tudták ezt, és alkalmazták is: minden helyzetben végletesen derűlátó képet festettek a betegek állapotáról. Ha az orvos azt mondta, hogy a beteg meg fog gyógyulni, a beteg ezt gyakran annyira elfogadta, hogy akkor is meggyógyult, amikor erre nem sok esély mutatkozott. Később az orvostika elejét vette az ilyesfajta torzításnak; az egészségügyi intézményrendszer arra az álláspontra jutott, hogy a betegnek joga van állapota tárgy szerű, tudományos ismertetéséhez.

Sajnos megtörtént, hogy amikor közöltük a beteggel a diagnózist, a szemünk láttára holtan esett össze, mert azt hallotta tőlünk, hogy a végső stádiumban van. Ma már tudjuk: óvatosnak kell lennünk ezekkel a becslésekkel, mert tudatunk ereje beláthatatlan. Arra törekszünk, hogy ezt az erőt pozitív irányban használjuk fel. A test csodával határos gyógyulásra is képes. A szerveket azelőtt szilárd testeknek hittük; a valóságban azonban energiarendszerek, amelyek egyik napról a másikra is képesek átalakulni. Olvasta a legutóbbi kutatási eredményeket az imával kapcsolatban? Az a puszta tény, hogy az efféle spirituális vizualizáció tudományosan igazolható, már önmagában megdönti a gyógyítás régi, fizikai rendszerét. Most új rendszer kidolgozása a feladatunk.

Maya elhallgatott, újból benedvesítette a lábamra tekert borogatást, aztán folytatta: - Hitem szerint a folyamat első lépése az egészségi problémával összefüggő félelem meghatározása; ez eltávolítja az akadályt az energia áramlásának útjából, és lehetővé teszi a tudatos gyógyulást. A következő lépés az, hogy a beteg a lehető legtöbb energiát gyűjtse össze, és összpontosítsa a torlasz helyén.

Azt akartam kérdezni, hogy ezt pontosan hogy csinálja az ember, de félbeszakított. - Tessék, emelje olyan magasra az energiaszintjét, amennyire csak tudja.

Úgy tettem, ahogy mondta: megcsodáltam a körülöttem lévő szépséget, a belső spirituális kapcsolatra összpontosítottam, hogy előhívjam a szeretet emelkedett állapotát. A színek fokozatosan élénkebbé váltak, és tudatom mindent élesebben érzékelt. Éreztem, hogy ezalatt Maya is energiát gyűjtött magában.

Amikor úgy éreztem, hogy rezgésszintemet tovább most nem tudom emelni, Mayára néztem.

Visszamosolygott rám. - Rendben van, és most összpontosítsa az energiát a torlaszra.

- Azt hogyan tehetem? - kérdeztem.

- A fájdalom segítségével. Arra való, hogy segítsen az összpontosításban.

- Micsoda? Hát nem épp arról van szó, hogy megszabaduljak a fájdalomtól?

- Sajnos sokáig mi is ezt hittük, pedig a fájdalom valójában irányjelző.

- Irányjelző?

- Az - mondta, és több helyen megnyomkodta a bokámat. - Most mennyire fáj?

- Lüktet és sajog, de nem vészes.

Letekerte a borogatást. - Most összpontosítson a fájdalomra, és érezze olyan tisztán, amennyire csak tudja. Határozza meg a pontos helyét.

- Tudom, hogy hol van. A bokámban.

- Igen, de a boka nagy terület. Pontosan hol érzi?

Figyeltem a lüktetést. Mayának igaza volt. Általánosságban gondolkoztam a fájdalomról, és ilyen módon kiterjesztettem az egész bokámra. Holott most, ahogy kinyújtott lábbal ültem, a fájdalom az ízület bal felső részén összpontosult, körülbelül egyujjnyival a bőrfelszín alatt.

- Megvan - mondtam -, megtaláltam.

- Most fordítsa minden figyelmét arra a pontra. Teljes lényével oda összpontosítson.

Pár percig semmit sem szóltam. Teljes koncentrációval bokámnak arra a pontjára figyeltem. A többi testi érzet - a lélegzés, kezem és lábam helyzete, a ragacsos izzadság a tarkómon - mind háttérbe szorult.

- Élje át teljesen a fájdalmat - figyelmeztetett Maya.

- Rendben - mondtam -, ott vagyok.

- Mi történik a fájdalommal? - kérdezte.

- Még mindig érzem, de mintha megváltozott volna. Melegebb lett, kevésbé bántó, inkább csak amolyan bizsergés lett belőle. - Miközben beszéltem, a fájdalom visszanyerte korábbi jellegét.

- Mi történt? - kérdeztem.

- Azt hiszem, a fájdalomnak más szerepe is van azonkívül, hogy jelzi, ha baj van.

Lehet, hogy pontosan megmutatja azt is, hol van a baj, ha tehát jelzőfényként követjük testünkben, figyelmünket és energiánkat pontosan a megfelelő helyre vezeti. Majdnem úgy van ez, mintha a fájdalom és az összpontosított figyelem nem lehetne a térnek ugyanazon a helyén. Van persze olyan erős fájdalom, amely lehetetlenné teszi a koncentrációt, ilyenkor gyógyszerekkel csillapíthatjuk erősségét; nekem azonban az a véleményem: helyesebb meghagyni belőle valamennyit, hogy betölthesse jelzőfény szerepét.

Elhallgatott, és rám nézett.

- Mi a következő lépés? - kérdeztem.

- Ezután az ember magasabb szintű, isteni energiát küld tudatosan a fájdalom által meghatározott helyre, azzal a szándékkal, hogy a szeretet a tökéletes működés állapotába hozza a sejteket.

Csak bámultam rá.

- Tessék, folytassa - mondta. - Teremtse meg újra a kapcsolatot. Én majd vezetem.

Bólintással jeleztem, amikor felkészültem.

- Teljes lényével élje át a fájdalmat - kezdte -, most pedig képzelje el, hogy a szeretet energiája pontosan a fájdalom közepébe áramlik, és testének azt a részét, magukat az atomokat magasabb rezgésszintre emeli. Képzelje el, ahogy a részecskék egy kvantumugrással felveszik az ideális állapotot jelentő energiamintát. Érezzen szó szerint bizsergést azon a helyen, ahogy emelkedik a rezgésszint.

Egy teljes percig várt, aztán folytatta: - Most továbbra is összpontosítson a fájdalom helyére, de érezze, hogy az energia, ez a bizsergés fölfelé halad mindkét lábszárán... a csípőjén... a hasán és a mellkasában... végül a nyakán és a fején. Érezze, hogy egész teste zsibong ettől a magas rezgéstől, és a szervei tökéletes hatékonysággal működnek.

Pontosan követtem útmutatását, és pár perc múlva egész testem könnyűvé vált, megtelt energiával. Körülbelül tíz percig tartottam fenn ezt az állapotot, aztán kinyitottam a szemem, és Mayára néztem.

Ő közben elemlámpát gyújtott a sötétben, és két fenyőfa között egy lapos területen a sátram felállításával foglalatostkodott. Rám pillantva megkérdezte: - Jobban van?

Bólintottam.

- Eddig érti a folyamatot?

- Azt hiszem. Energiát adtam a fájdalomnak.

- Igen, de ugyanolyan fontos az is, amit előtte csinált. Azzal kezdte, hogy a sérülés vagy betegség értelmét kereste: azt, hogy ez az eset milyen félelemre mutat rá az életében, mert ez a félelem az, ami visszatartja az energiaáramlást, és testi tünetet okoz. Ettől nyílik meg a félelem emelte torlasz, és a vizualizáció szabadon áthatolhat rajta. Miután a torlasz megnyílt, a fájdalmat jelzőfényként használva megemelte az érintett terület, majd az egész test rezgésszintjét. De a félelem eredetének kiderítése is alapvető fontosságú. Ha a betegség vagy a baleset oka nagyon mélyen rejlik, gyakran hipnózisra vagy intenzív tanácsadó terápiára van szükség.

Elmondtam neki azt a középkorból való látomást, amelyben rám törték az ajtót, és elhurcoltak.

Maya elgondolkodott. - Néha a torlasz gyökerei nagyon mélyre nyúlnak. De ha az ember tovább kutatja, ha dolgozni kezd a félelemmel, amely visszafogja, általában tökéletesebben megérti, hogy ki is valójában, és miről szól a jelenlegi földi élete. Ez pedig megteremti a közeget a gyógyulási folyamat utolsó - és szilárd meggyőződéseim szerint legfontosabb - lépéséhez. Mindannyiunk számára az a legfontosabb, hogy mélyre tekintve *emlékezzünk* rá, mi a dolgunk ebben az életben. A valódi gyógyulás akkor következik be, ha az ember új, izgalmas jövőt tud elképzelni magának. Az *inspiráció* hozza létre a gyógyulást. Nem azért gyógyulunk meg, hogy tovább nézhessük a tévét.

Egy pillanatig csak néztem rá, aztán azt mondtam: - Említette, hogy az ima hatásos. Hogyan lehet a legeredményesebben imádkozni valakiért, aki beteg?

- Ezt most próbáljuk kideríteni. E folyamat hasonlít ahhoz, amiről a Nyolcadik Felismerés beszél: hogy az isteni forrásból belénk áramló energiát és szeretetet átsugározzuk a betegnek, és ugyanakkor vizualizációt alkalmazva igyekszünk segíteni abban, hogy emlékezzék, mi a teendője ebben az életben. Természetesen előfordul, hogy az illetőnek már csak egy teendője marad: átköltözni a másik dimenzióba. Ha így áll a helyzet, ebbe bele kell törődnünk.

Maya elkészült a sátorral, és hozzátette: - Azt se feledje, hogy az általam ajánlott módszereket a modern orvostudomány eljárásaival együtt kell alkalmazni. Ha közelebb lennénk az intézetemhez, bevinném teljes kivizsgálásra, de így, ha nincs kifogása ellene, azt javaslom, hogy maradjon itt éjszakára. Jobb, ha egyelőre nem mozog sokat.

Néztem, ahogy kirakja a gázforralót, begyűjtja, és levesport tesz fel főni. - Én

visszamegyek a városba. Rögzítőkötetést hozok a bokájára meg még néhány dolgot, amire szükség lehet. Aztán visszajövök, és újból megvizsgálom. Hozok egy rádiót is, hátha segítséget kell hívunk.

Bólintottam.

Kulacsa tartalmát áttöltötte az enyémbé, aztán rám nézett. A háta mögött a nyugati égbolton kihunyt a fény utolsó sávja is.

- Azt mondta, közel van ide az intézete? - kérdeztem.

- Légvonalban alig hat-hét kilométerre van dél felé - felelte -, ott a gerincen túl, de abból az irányból nem lehet bejutni ide a völgybe. Nem lehet máshonnan megközelíteni, mint a várostól délre futó országútról.

- Most hogy került épp ide?

Maya kissé zavartan elmosolyodott. - Fura dolog ez. Az éjjel azt álmodtam, hogy újból kirándulok itt a völgyben, és reggel elhatároztam, hogy valóra váltom az álmot. Sokat dolgoztam az utóbbi időben; azt gondoltam, át kell gondolnom, mit is csinálunk itt az intézetben. A társamnak is, nekem is nagy gyakorlatunk van az alternatív gyógyászat terén: kínai medicina, gyógynövények... Ugyanakkor a számítógépen keresztül a hagyományos orvoslás teljes tárházához is hozzáférünk. Évek óta ilyen kórházzal álmodtam.

Egy pillanatra elhallgatott, aztán így folytatta: - Mielőtt maga felbukkant, ott üldögéltem, és energiaszintem a plafonig ért. Egész életem, minden egyes élményem egészen a jelen pillanatig kiterítve feküdt előttem. Életemben nem éltem át ilyen tisztán a Hatodik Felismerést. Az a sok esemény - mondta - mind előkészület volt. A család, amelyben felnőttem... Anyámat egész életében krónikus betegség kínozta, de sohasem vállalt részt a saját gyógyulásában. Akkoriban még az orvosok sem igen értettek ehhez, de egész gyerekkoromban bosszantott, mennyire nem hajlandó szembenézni félelmeivel. Begyűjtöttem a legapróbb információt is a diétákkal, a vitaminokkal, a stresszel, a meditációval és mindezeknek az egészségre gyakorolt hatásával kapcsolatosan, hátha sikerül rávennem anyámat, hogy tegyen valamit önmagáért. Kamaszkoromban sokat tépelődtem, hogy az egyházi vagy az orvosi pályát válasszam-e. Nem is tudom; olyan volt, mintha kézen fogva vezettek volna afelé, hogy kutatni kezdjem, milyen szerepük lehet a felismeréseknek és a hitnek a jövő megváltoztatásában, a gyógyításban.

Ami apámat illeti - folytatta -, ő más eset volt. Ő biológus volt, de a tudományos dolgozatain kívül sosem magyarázott el semmit kísérleteiből. "Tisztán tudományos kutatás" - így nevezte. Munkatársai istenként tisztelték.

Megközelíthetetlen volt: az első számú szaktekintély. Felnőttem, őt pedig elvitte a rák, még mielőtt megérthettem volna, mi volt érdeklődésének legfőbb célja: az immunrendszer s ezen belül az a kérdés, hogy milyen szerepet játszik az elhatározás és az életöröm az immunrendszer működésének javításában.

Ő figyelt fel elsőként erre az összefüggésre, és ma már minden kutatás őt igazolja. Csak én nem tudtam erről sohasem beszélni vele. Először nem értettem, miért épp egy ilyen apa gyermekeként jöttem a világra. Végül aztán elfogadtam, hogy szüleim tökéletes kombinációját adják mindazoknak a vonásoknak, érdeklődési köröknek, amelyek az én fejlődésemet elősegíthetik. Ezért voltam életem korai szakaszában mindig a közelükben. Ha anyámra néztem, tudtam, hogy mindenkinek felelősséget kell vállalnia saját gyógyulásáért. Nem lehet ezt egyszerűen áthárítani másokra. A gyógyulás lényege az, hogy az ember áttör az élethez kapcsolódó félelmeken - amelyekkel nem szívesen néz szembe -, és megtalálja saját, személyes inspirációját: azt a jövőképét, amelynek megteremtésében részt vállalni, mint tudjuk, az életünk célja.

Apám példájából megtanultam, hogy az orvostudománynak érzékenyebbnek kell lennie: el kell ismernie a beteg intuícióit, megérzéseit, látomásait. Le kell szállnunk az elefántcsonttoronyból. Kettejük kombinációjaként én új típusú gyógyászati eljárások kutatásába fogtam: olyan módszert kerestem, amely arra a tényre épít, hogy a beteg képes irányítani saját életét, és vissza tud térni a helyes útra. Az én életem tanulsága, azt hiszem, az, hogy bensőnkben tudjuk, miként vállalhatunk részt gyógyulásunkban, mind fizikai, mind érzelmi eszközökkel. Képesek vagyunk az emelkedettebb, ideális jövőképet festő inspiráció befogadására, és ha így teszünk, *valóban* csodák történnek.

Felállt, egy pillantást vetett a bokámra, aztán a szemembe nézett. - Most elmegyek - jelentette ki. - Vigyázzon, ne terhelje a lábát. Tökéletes pihenésre van szüksége. Reggel visszajövök.

Aggodalmas arcot vághattam, mert mellém térdelt, és két tenyerébe fogta bokámat. - Ne féljen - mondta. - Kellő energiával mindent meg lehet gyógyítani - még a gyűlöletet, a háborút is. Csak annyi kell, hogy találkozzunk a megfelelő látomással. - Gyengéden megpaskolta lábamat. - Segíthetünk ezen! Segíthetünk ezen!

Rám mosolygott, aztán megfordult és elment.

Hirtelen szerettem volna utána kiáltani, visszahívni és elmesélni neki mindent, amit a másik dimenzióban tapasztaltam, amit megtudtam a félelelmről meg a csoportos visszatérésről, de csöndben maradtam. Maga alá gyűrt a fáradtság, beértem azzal,

hogy nézem, amint eltűnik a fák között. Holnap is ráér - gondoltam, mert pontosan tudtam, ki ez az asszony.

Emlékezni

Másnap reggel egy magasan szárnyaló héja éles rikoltására riadtam fel. Pár pillanattal figyelmesen hallgattam, és közben elképzeltem, ahogy ott köröz az égen. Még egyet kiáltott, aztán abbahagyta. Gyorsan felültem, és kinéztem a sátor nyílásán; felhős, de meleg idő volt, könnyű szellő játszott a fák koronájával.

Hátizsákomból egy tekerecs gézt vettem elő, és gondosan bepólyáltam a bokámat; közben óvatosan próbálgattam az ízületet, és nagyon enyhe fájdalmat éreztem; azután kimásztam a sátorból, és felálltam. Pár pillanatnyi várakozás után sérült lábamra helyeztem a testsúlyomat, és próbaképpen tettem egy lépést. Bokám gyenge volt, de ha kissé sántikálva jártam, megtartott. Vajon Maya gyógy módja segített, vagy már eleve nem volt olyan súlyos a rándulás? Ez sohasem fog kiderülni.

Ismét belekotortam a hátizsákba, egy váltás ruhát vettem elő, majd összeszedtem a tegnapi estéről maradt mosatlan edényt. Lopakodva, minden szokatlan zajra vagy mozgásra figyelve leóvakodtam a folyóhoz. Kerestem egy olyan helyet, ahol fedezve voltam a tekintetek elől, levetkőztem, és beléptem a frissítően hideg vízbe. Elhevertem a folyóban, nem gondoltam semmire, próbáltam elfelejteni a gyomrom táján felgyülemlő félelmet, csak a falevelek színpompáját bámultam a fejem fölött.

Hirtelen eszembe jutott egy múlt éjszakai álmom. Egy sziklán ültem... valami történt ott... Wil is velem volt... és mások is. Halványan emlékeztem egy kék és borostyánszínű mezőre is. Ennél több nem jutott eszembe, akármennyire erőltettem az agyamat.

Aztán, ahogy kinyitottam egy flakon folyékony szappant, észrevettem, hogy a környező fák és bokrok színei, formái fölerősödnek. Mintha az álom emléke megemelte volna energiaszintemet. Könnyebbnek éreztem magam; sietve megfürödtem, elmostam az edényeket, s közben észrevettem, hogy a jobb oldalamon egy jókora szikla áll, és nagyon hasonlít ahhoz a sziklához, amelynek tetején álmomban ültem. Jobban megnéztem a sziklát: lapos volt, az átmérője körülbelül háromméteres; a formája és a színe pontosan ugyanolyan, mint az álombelié.

Percek alatt lebontottam a sátrat, összecsomagoltam, és hátizsákomat néhány letört faág alá rejtettem. Aztán visszamentem a sziklához, leültem, és megpróbáltam felidézni azt a kék mezőt meg azt, hogy Wil pontosan hol is foglalt helyet álmomban. Balra volt tőlem, kissé a hátam mögött. Ebben a pillanatban Wil arca tisztán, élesen megjelent emlékezetemben, mintha egy közeli fényképet láttam volna. Igyekeztem minden részletre figyelve felidézni ezt a képet, és közben körülvettem a kék mezővel.

Másodpercekkel ezután a gyomorszájam táján valami húzást éreztem, és megint ott

száguldottam a színes alagútban. Amikor megálltam, fénylő, világoskék környezetben találtam magam, és Wil is ott volt velem.

- Hála istennek, hogy visszatértél! - lépett mellém. - Olyan sűrű lettél, hogy sehol sem találtalak.

- Mi történt az előbb? - kérdeztem. - Mitől erősödött fel az a zúgás?

- Nem tudom.

- Most hol vagyunk?

- Egy különleges szinten, ahol az álmok történnek.

Meresztettem a szemem, de a kétségben semmi sem mozdult. - Itt voltál?

- Igen. Voltam már itt, mielőtt a zuhatagoknál rád találtam, bár akkor még nem tudtam, hogy miért.

Nézegettük a környezetet, aztán Wil megkérdezte: - Mi történt, amikor visszatértél?

Izgatottan mesélni kezdtem az eseményeket; először Joelt említettem meg az ő környezeti és gazdasági összeomlásról vallott nézeteit. Wil figyelmesen hallgatott, Joel világképének minden apró részletét meg akarta emésztetni.

- A félelem beszélt belőle - jegyezte meg.

Bólintottam.

- Magam is úgy láttam. Gondolod, hogy valóban bekövetkezhet mindaz, amiről beszélt? - kérdeztem.

- Szerintem az az igazi veszély, ha sok ember gondolja, hogy bekövetkezhet. Jusson eszedbe, mit mondott a Kilencedik Felismerés: a spirituális átalakulás során a félelemből eredő polaritásnak fel kell oldódnia.

Elkaptam Wil tekintetét.

- Még valakivel találkoztam. Egy nővel. Elmeséltem tapasztalataimat Mayával, különös tekintettel a bokasérülésre és Maya gyógymódjára.

Amikor a végére értem, Wil a távolba nézett, gondolkodott.

- Azt hiszem, Maya ugyanaz a nő, aki Williams látomásában szerepelt - tettem hozzá. - Az, aki meg akarta állítani az indiánok elleni hadjáratot.

- Lehet, hogy az ő gyógymódja tartalmazza a kulcsot a félelem leküzdéséhez - töprengett Wil.

Intettem, hogy folytassa.

- Összevágunk a dolgok - mondta. - Nézzük csak, mi történt mostanáig. Idejöttél, hogy megkeresd Charlene-t, és talákoztál Daviddal, aki azt mondta, hogy a Tizedik Felismerés a bolygónkon végbemenő spirituális átalakulás mélyebb felfogását foglalja magában, az pedig a Túlvilág dimenziójával való kapcsolatunk megértéséből fakad. Azt mondta: ez a Felismerés összefügg az intuíciók mibenlétének megértésével, az intuíciók tartósításával tudatunkban és azzal is, hogy teljesebben felfogjuk a szinkronicitás által kijelölt utat.

Utóbb rájöttél, hogyan őrizd meg tartósan az intuíció által mutatott képet, így találtál rám a vízeséseknél, én pedig tanúsítottam, hogy a Túlvilág is az intuíciók, az önmagunkról alkotott belső képek útján működik, és az emberek mindinkább összehangolódnak ezzel a másik dimenzióval. Nem sokkal ezután végignéztük Williams életszemléjét: láttuk, milyen kínokat állt ki amiatt, hogy emlékszik rá, mit akart tenni: csatlakoznia kellett volna egy csoporthoz, amely a spirituális ébredésünket fenyegető félelem leküzdését akarja véghezvinni.

Williams azt mondja, meg kell értenünk a félelmet, mielőtt bármit tehetnénk ellene; aztán elszakadtunk egymástól, és te összefutottál Joellel, az újságíróval, aki hosszas fejtegetésben adott elő - no, mit? - egy félelmetes jövőképet. Ez a félelem voltaképpen a teljes civilizáció pusztulását magában foglalta.

Aztán persze talákoztál egy asszonnyal is, akinek egész élete a gyógyításról szól. Ő úgy mozdítja elő a gyógyulást, hogy a páciensek emlékezetében kutatva eltávolítja a félelem által emelt torlaszokat, s ezzel segíti betegeit életcéljuk földerítésében. Alighanem az *emlékezet* a kulcs.

Hirtelen mozgás keltette fel figyelmünket. Vagy harmincméternyire tőlünk egy másik lélekcsoport kezdett kibontakozni.

- Lehet, hogy valakinek segítenek álmában - mondta Wil.

Rámeredtem. - Azt mondod, hogy segítenek álmodni?

- Bizonyos értelemben igen. Amikor az éjjel álmodtál, más lelkek voltak itt.

- Honnan tudsz az álomról?

- Amikor visszazuhantál a fizikai dimenzióba, kerestelek, de nem találtalak. Vártam, és amikor kezdett az arcod megjelenni, idejöttem. Amikor legutóbb itt jártam, még nem értettem, mi folyik itt, de azt hiszem, most már értem, mi történik álmainkban.

Megcsóváltam a fejem, jelezve, hogy nem értem.

A lelkek felé intett. - Úgy látom, itt minden szinkronisztikusan történik. Akiket itt láatsz, alighanem véletlenül kerültek ide, ahogy én is, és most valószínűleg arra várnak, hogy találkozzanak valakivel, aki álomtestben érkezik.

A moraj erősödött a háttérben, nem is tudtam válaszolni. Zavarodott voltam, szédültem. Wil közelebb húzódott, és hátamra tette a kezét, mint az előbb. - Maradj mellettem! - mondta. - Ezt valami miatt látnunk kell.

Erőlködtem, hogy kitisztítsam fejemet, s ekkor észrevettem, hogy a lelkek gyűrűjében egy újabb alak kezd kibontakozni. Először arra gondoltam, hogy újabb lelkek jelennek meg, aztán rájöttem, hogy ez az alakzat sokkal nagyobb, mint bármi, amit eddig láttam itt: egy teljes jelenet vetült elénk hologramként; együtt volt benne minden: szereplők, díszlet, párbeszéd. A cselekmény közepén egyetlen személy állt, aki valahonnan ismerősnek rémlett. Rövid fejtörés után rájöttem, hogy Joel az.

Figyelő tekintetünk előtt úgy pergett le a jelenet, mintha moziban látnánk. Igyekeztem követni az eseményeket, de tudatom még mindig ködös volt, nem értettem tisztán, mikor mi történik. A cselekmény előrehaladtával a párbeszéd egyre hevesebbé vált, az újságíró és a lelkek egyre közelebb mozdultak egymáshoz. Percekig tartott az egész, utána a dráma véget ért, és mindenki eltűnt.

- Mi történt itt? - kérdeztem.

- A középső férfi álmodott - magyarázta Wil.

- Joel volt az: akiről meséltem - feleltem.

Wil meglepve fordult felém. - Biztos vagy ebben?

- Igen.

- Értetted az álmát?

- Nem; képtelen voltam követni. Mi történt?

- Az álmom egy háborúról szólt. Joel egy ostromlott városból menekült, körülötte bombák robbantak; semmi másra nem gondolt, csak arra, hogy mentse az életét. Amikor sikerült kijutnia a borzalmak közül, és egy hegytetőről visszanezett a városra, eszébe jutott a parancs, amit kapott: katonák egy csapatával kellett volna találkoznia, és átadni nekik egy új, titkos fegyver egyik alkatrészét, amelynek segítségével működésképtelenné váltak volna az ellenség fegyverei. Rémületére azt kellett megállapítania, hogy az ő mulasztása miatt a szeme láttára, módszeresen pusztítják a várost és a katonákat.

- Rémálom - jegyeztem meg.

- Igen, de van értelme. Amikor álmodunk, öntudatlanul visszatérünk ebbe az álomdimenzióba, és a lelkek eljönnek hozzánk, hogy segítsenek. Ne feledd, mi az álmok szerepe: az, hogy megmutassák, miként cselekedhetünk jelenlegi élethelyzetünkben. A Hetedik Felismerés azt mondja: álmainkat akkor értelmezhetjük helyesen, ha az álmok cselekményét rávetítjük az élet valóságában előttünk álló helyzetre.

Megfordultam, Wilre néztem. - De milyen szerepet játszanak a lelkek?

Alig tettem fel a kérdést, máris megint mozgásban voltunk. Wil továbbra is a hátamon tartotta kezét. Amikor megálltunk, a fény telt zöldre változott, és benne gyönyörűséges borostyánsárga hullámokat figyeltem meg. Ha jobban megnéztem, kiderült, hogy ezek a hullámok egyedi lelkek.

Wilre néztem; széles mosoly ült az arcán. Felfokozott, ünnepi öröm érzése uralkodott ezen a helyen. Figyeltem a lelkeket: többen közvetlenül hozzánk jöttek, és csoportot alkottak előttünk. Arcukat nem tudtam huzamosan megfigyelni, de azt láttam, hogy mind mosolyognak.

- Tele vannak szeretettel - mondtam.

- Próbáld meg, hátha rá tudsz hangolódni a tudásukra - javasolta Wil.

Amikor ezzel a szándékkal kezdtem figyelni őket, rájöttem, hogy ezek a lelkek mind kapcsolatban állnak Mayával. Örömeiket Maya legutóbbi felismerései okozták, különösen az, hogy megértette, miképp készítette elő apja és anyja az ő életét. Ezek a lelkek tudták, hogy Maya a Hatodik Felismerésben leírt, igazi életszemlét tapasztalt meg, és már a küszöbén áll annak, hogy emlékezzék arra is, miért született meg.

Szembefordultam Willel, aki jelezte, hogy ő is ugyanezeket a látomásokat látja.

E percben ismét meghallottam a morajt; gyomrom görcsbe rándult. Wil erősen

tartotta vállamat és hátamat. Amikor a zaj elült, rezgésszintem ijesztően leesett. A lélekcsoporthoz néztem, igyekeztem megnyílni és ráhangolódni energiájukra, hogy ezzel ismét fölemeljem energiaszintemet. Megdöbbenésemre homályossá váltak, és kétszer olyan messzire húzódtak tőlem.

- Mi történt? - kérdeztem.

- Megpróbáltad az ő energiájukkal megemelni a magadét - felelte Wil -, ahelyett hogy befelé fordulva az isteni forrásra kapcsolódtál volna. Egyszer magam is elkövettem ezt. A lelkek nem hagyják, hogy összetéveszd őket az isteni forrással. Tudják, hogy ez a téves azonosítás nem segíti fejlődésedet.

Befelé koncentráltam, energiám visszatért. - Hogyan hívhatnánk ismét ide őket?

Amint kimondtam, visszatértek eredeti helyükre.

Összenéztünk, és Wil egyre növekvő érdeklődéssel és meglepett arckifejezéssel figyelte a csoportot.

- Mit láatsz? - kérdeztem.

Fejével intett a csoport felé, tekintetét nem fordította el. Én is a lelkekre koncentráltam, igyekeztem ismét ráhangolódni tudásukra. Néhány perc elteltével Mayát pillantottam meg, ő is a zöld közegben lebegett. Vonásai kissé mások voltak, és arca fényesen ragyogott, mégis teljes bizonyossággal tudtam, hogy ő az. Miközben az arcát bámultam, egy holografikus kép merült föl előttünk - ez is Maya volt, ismét a tizenkilencedik századi háború idején; egy faházban állt többedmagával, mindannyian az ellenségeskedés megszüntetését szerették volna elérni.

Maya úgy érezte, ehhez csak tudni kell a módját, hogyan szerezzenek kellő mennyiségű energiát. Azt gondolta: ha a megfelelő emberek gyűlnek össze, és valamennyien ugyanazt akarják, a cél elérhető. Egy finom ruházatú fiatalember különös figyelemmel csüggött Maya szavain. Megismertem: az a férfi volt, aki később az asszonnyal együtt vesztette életét. A látomás előrefutott az időben, odáig, amikor az asszony sikertelenül próbált szót érteni a tisztekkel, aztán még tovább, egészen a vadonig, ahol a nőt és a fiatalembert megölték.

Halála után Maya a szemünk előtt ébredt öntudatra a Túlvilágon, és áttekintette életét. Megdöbben, milyen együgyű volt, amikor fejébe vette, hogy megakadályozza a háborút. Tudta, hogy a többieknek volt igazuk: még nem érkezett el az idő. Még nem volt birtokunkban elég információ a Túlvilág tudásából ahhoz, hogy megvalósítsuk ezt a fegyvertényt. Akkor még nem.

Az életszemle után azt is megfigyeltük, amikor Maya átköltözött a zöld közegbe, és ugyanaz a lélekcsoporthoz vette körül, amely most előttünk lebegett. Meglepve tapasztaltam, hogy a csoport minden tagjának arcán ugyanazok az alapvonalak fedezhetők fel. Bizonyos tekintetben mindannyian Mayára hasonlítottak.

Kérdő tekintettel néztem Wilre.

- Ez Maya lélekcsoporthoz - mondta.

- Hogy értsem ezt? - kérdeztem.

- Szorosan őhozzá hangolódott lelkek csoportja - magyarázta izgatottan. - Ez tökéletesen összevág az eddigiekkel. Mielőtt megtaláltalak volna, egyik utazásomon találkoztam egy csoporttal, amelynek tagjai *terád* hasonlítottak. Szerintem az alighanem a *te* lélekcsoporthoz lehetett.

Mielőtt bármit felelhettem volna, mozgólódás támadt a csoportban. Ismét Maya képe bontakozott ki. Továbbra is körülvette a csoport a zöld közegben, de most erős fehér fénysugárzás előtt állt; ilyet láttunk Williams életszemléje előtt. Maya tudta, hogy valami nagyon fontos és mély dolog történik vele. A Túlvilágon élvezett mozgásszabadsága csökkent, figyelme ismét a Föld felé irányult. Láta jövendő édesanyját fiatalasszonyként, amint a verandán üldögél, és azon tépelődik, vajon elég erős lesz-e a szervezete ahhoz, hogy gyermeket szüljön.

Maya érezte, milyen hatalmas fejlődésre kap lehetőséget, ha ennek a nőnek a gyermekeként jön a világra. Az asszonyt állandó félelmek kínozzák egészsége miatt, s így nagyon korán el tudja ültetni az egészség fontosságának gondolatát gyermeke tudatában. Ez az a környezet, amelyben az orvoslás, a gyógyítás iránti érdeklődés kifejlődhet, és nem is pusztán értelmi alapon, tehát nem úgy, hogy az ego feldob valami tetszetős elméletet, és sohasem teszi próbára a való élet körülményei között - nem, ennek az asszonynak a lelki beállítottsága nem ezt az utat irányozta elő. Maya tudta, hogy neki magának is van hajlama a valóságtól idegen képzelgésre, és ábrándjaiért drágán megfizetett már. Ez nem történik meg újra, ha a tizenkilencedik században szerzett tapasztalatok tudattalan emléke óvatosságra inti. Nem, ezúttal elszigeteltebb közegben, lépésről lépésre fog haladni, és ez az asszony tökéletes körülményeket teremt ehhez.

Wil elkapta a pillantásomat. - Most azt látjuk, mi történt, amikor eltervezte jelenlegi életét - mondta.

Maya most elképzelve, milyen kapcsolatot épít majd ki édesanyjával. Míg fölcseperedik, ki lesz téve anyja negatív beállítottságának, félelmeinek, az orvosok iránti vádaskodásainak, ami felkelti majd a kislány érdeklődését a test és az elme

kapcsolata iránt, a beteg felelőssége iránt a gyógyulási folyamatban, és az így összeszedett információt édesanyja elé tárva ráveheti majd, hogy vegyen részt saját felépülésében. Anyja lesz az ő első betege, fő támogatója, az újfajta orvoslás előnyeinek első számú tanúbizonysága.

Maya figyelme most jövődő apjára irányult, aki felesége mellett ült a hintaágyon. Az asszony időnként kérdezett tőle valamit, amire férje kurta, egymondatos válaszokat adott. Ő csak gondolkodni szeretett, beszélni nem. Tudata szinte robbanásig tele volt kutatási lehetőségekkel, a biológia különleges kérdéseivel, amelyekről tudta, hogy eddig még senki sem tette fel őket; kérdései elsősorban az immunrendszer és a tudat kapcsolatával függtek össze. Maya látta apja zárkózottságának előnyeit. Mellette képes lesz leküzdeni hajlamát az öncsalásra; kezdettől fogva realista módon, a saját fejével kell majd gondolkodnia. Végül képes lesz majd tudományos alapokon kommunikálni az apjával, aki megnyílik majd előtte, és megadja azt a gyakorlati támogatást, amelyre új módszereinek megalapozásához szüksége lesz.

Világosan látta, hogy világra jött a szülei számára is ugyanilyen előnyökkel jár majd. Szülei korán fölkeltek majd benne a gyógyítás iránti érdeklődést, de ő is a kellő irányba mozdítja majd őket: anyjával megérteti majd, hogy neki is szerepe van a betegség elkerülésében, apjának pedig segít legyőzni hajlamát arra, hogy elrejtőzzék az emberek elől, és csak saját gondolataiban éljen.

Láttuk, hogy Maya most saját születésén túlra tekintett; azt nézte, mi lesz vele gyermekkorában. Látta, hogy emberek sokasága mindig épp a kellő pillanatban lép be az életébe, hogy tanulásra és tapasztalásra serkentse őt. Az orvosegyetemen mindig épp azok a betegek és orvosok keresztették útját, akik az alternatív gyógyászat iránti érdeklődést serkentették benne.

Látomása most eljövendő szakmai partnerét vetítette elé, akivel az új rendszerben működő gyógyintézetet alapította. Aztán látomása fölfedett még valamit: megtudta, hogy része lesz a világméretű ébredés véghezvitelében. Láttuk, hogyan találkozik a Felismerésekkel, hogyan ismerkedik meg egy csoporttal, egyikével azoknak a független közösségeknek, amelyek szerte a világon keresik egymással a kapcsolatot. Ezek a csoportok emlékeznek arra, kik voltak magasabb szinten, és kulcsszerepük van a félelemből fakadó polarizáció leküzdésében.

Maya egyszer csak egy férfival folytatott fontos vitában látta önmagát. Magas, kisportolt, tehetséges ember volt, katonai gyakorlóruhát viselt. Megdöbbenett, hogy Maya tudja: ez ugyanaz a férfi, aki együtt halt meg vele a tizenkilencedik században. Erősen koncentráltam erre az emberre, és ekkor újabb megdöbbenés ért. Ugyanezt az embert láttam Williams életrajzában: ő volt az a munkatárs, akit nem sikerült felébresztenie.

Ezután a látomás olyan szintre erősödött, ahová már nem tudtam követni, Maya teste egygyé vált a vakító fényvel. Csak annyit fogtam fel az egészből, hogy látomása azt tárja fel előtte, mit jelenthet mostani megszületése az emberiség egész történelmére és jövőjére vetítve. Mintha a legmagasabb távlatból tekintett volna eljövendő életének lehetőségeire; abból a nézőpontból, ahonnan teljesen belátni azt is, honnan jött az emberiség, és azt is, hogy hová tart. Ami engem illet, én csak éreztem ezt az egészet, magukat a képeket nem sikerült megpillantanom.

Aztán véget ért a látomás; ismét a zöld közegben láttuk viszont Mayát a lélekcsoport körében. Egy jelenetet figyeltek, amely a Földön játszódott le. Jövendő szülei elhatározták, hogy gyermeket hoznak a világra, és éppen a fogamzás szerelmi aktusában merültek el.

Maya lélekcsoportja fokozta energiáját; olyannak látszott, mintha fehéres borostyánsárga köd kavargna, a háttérben ragyogó fehér fényből merítve intenzitását. Valahol mélyen magam is éreztem az energia áradását, a szeretet és a rezgés szinte az orgazmus szintjéig emelt. Messze odalent a pár ölelkezett; az orgazmus pillanatában a fényből zöldesfehér energiasugár lövellt ki, áthatolt Mayán és a lélekcsoporton, és behatolt a szeretkezők testébe. Az energia az orgazmus lendületével rántotta egymáshoz testüket, elrendelt találkozásuk felé sodorva a spermiumot és a petét.

Figyelő tekintetünk előtt játszódott le a fogamzás folyamata, a két sejt csodálatos egyesülése. Előbb lassan, majd mind gyorsabban osztódni kezdtek és elkülönültek a sejtek, kibontakozott egy emberi lény alakja. Mayára pillantva láttam, hogy alakja minden egyes sejtosztódással halványabbá, egyre nehezebben kivehetővé válik. Aztán, ahogy a magzat érettebbé vált, Maya teljesen eltűnt szemünk elől. A lélekcsoport ott maradt.

Éreztem, hogy többet is megtudhatnék arról, aminek tanúja voltam, de egy pillanatra nem koncentráltam eléggé, és így lemaradtam róla. Aztán egyszer csak a lélekcsoport is eltűnt, csak ketten maradtunk ott Willel. Rendkívül izgatottnak láttam.

- Mi volt az, amit láttunk? - kérdeztem.

- Folyamatában láttuk, hogyan született meg Maya erre a jelenlegi életére - magyarázta Wil -, ahogyan azt a lélekcsoport emlékezete megőrizte. Mindent láttunk: hogyan tudatosította jövendő szüleit és jövendő eredményeit, aztán azt is megfigyelhettük, miként érkezett a fogamzáskor a fizikai dimenzióba.

Bólintottam, hogy folytassa.

- Maga a szeretkezés aktusa kaput hoz létre a Túlvilág és a földi dimenzió között. A lélekcsoportok olyan végtelen szeretet állapotában léteznek, hogy azt mi nem vagyunk képesek átélni; az ilyen felfokozott szeretet már az orgazmushoz hasonlatos. A szexuális csúcspont megnyitja a kaput a Túlvilág felé; amit mi orgazmusként élünk meg, az csupán pillanatnyi betekintés a szeretet, a rezgés túlvilági szintjére: a megnyíló kapun keresztül beáramlik az energia, és egy új lelket sodorhat magával. Ezt a folyamatot figyelhettük meg. A szexuális egyesülés szent pillanat, amelyben a mennyország egy része átáramlik ide a Földre.

Bólintottam; az járt a fejemben, hogy mi mindent jelent a megfigyelt jelenet. - Úgy láttam - mondtam -, hogy Maya tudta, mint alakulhat az élete, ha épp ezekhez a szülőkhöz jön a világra.

- Igen, születésünk előtt látomás formájában valamennyien végignézzük, milyen lehet az életünk, benyomást szerzünk szüleinkről, hatalmi drámákra való hajlandóságunkról, sőt még arról is, miként dolgozhatjuk fel ezeket a drámákat a szüleinkkel, hogy felkészülhessünk arra, amit el akarunk érni.

- Ennek nagy részét megfigyeltem - mondtam -, de valahogy olyan fura volt az egész. Abból, amit Maya elmesélt az életéből, úgy látom: ez az előzetes látomás idealizált képet mutatott az életéről ahhoz képest, ami a valóságban történt - például a családjával való kapcsolatáról. A dolog nem igazán úgy alakult, ahogy elképzelte. Az anyja sohasem értette meg Mayát, nem nézett szembe a betegségével, apja pedig annyira zárkózott ember volt, hogy Maya azt is csak a halála után tudta meg, mi volt a szakterülete.

- De hát ez beleillik az eddigiekbe - mondta Wil. - A látomás, úgy látszik, amolyan tájékoztató, amely megmutatja, mit akar magasabb Énünk megvalósítani az életünkben; amolyan ideális forgatókönyv, arra az esetre, ha mindig tökéletesen követnénk legjobb intuíciónkat. A valóságban ezt a látomást próbáljuk megközelíteni, amennyire az adott körülmények között telik tőlünk. De ez mind a Tizedik Felismeréshez tartozó információ a földi spirituális élményekkel, különösen a véletlenekkel és a szinkronicitással kapcsolatban.

Amikor egy intuíció vagy egy álom azt súgja, hogy kövessünk valamely utat az életben, és mi megszívleljük ezt a tanácsot, bizonyos eseményeket varázslatos véletlenekként érzékelünk. Elevenebbnek, izgatottnak érezzük magunkat. Az események *elrendelésszerűnek* tűnnek, mintha egy törvény érvényesülne, amikor bekövetkeznek.

Amit most láttunk, az magasabb távlatba helyezi ezt az egészet. Amikor intuíciónk támad, tehát tudatunkban felmerül egy kép a lehetséges jövőről, valójában a születés

előtti látomás emlékképei villannak fel, azt jelezve, mit is akartunk kezdeni életünkkel az útnak ezen a pontján. Előfordulhat, hogy az emlékkép nem pontos, mert az emberek szabad akarattal rendelkeznek, ha azonban olyasvalami történik, ami közel áll az eredeti látomáshoz, inspirációt érzünk, mert felismerjük, hogy azon az úton járunk, amelyen akartunk.

- És mi a szerepe a lélekcsoporthoz?

- Ezekkel a lelkekkel összeköttetésben állunk. Ismerik születési látomásunkat, végigkísérnek bennünket az életen, és utána is velünk maradnak, amikor áttekintjük, mi történt az életünkben. Emlékeink letéteményesei ők; fejlődésünk során ők őrzik a tudást arról, hogy kik is vagyunk valójában.

Egy pillanatra elhallgatott, és a szemembe nézett. - Amikor pedig a Túlvilágon tartózkodunk, és a lélekcsoporthoz valamelyik tagja leszületik a fizikai dimenzióba, mi ugyanezt a szerepet töltjük be az ő számára. Részévé válunk az őt támogató lélekcsoporthoz.

- Tehát amíg a Földön tartózkodunk - jegyeztem meg -, a lélekcsoporthozunktól kapjuk az intuíciót, az irányítást?

- Nem, szó sincs róla. Amit az eddig látott lélekcsoporthozoktól megtudtam, minden intuíciónk és minden álmunk a sajátunk, és a magasabb, isteni kapcsolatból származik. Lélekcsoporthozunk csupán energiát ad nekünk, és valami módon fölemel bennünket, bár ennek mikéntjét még nem tudtam megállapítani. Azáltal, hogy így fölemel bennünket, segít emlékeznünk arra, amit már tudunk.

Nagyon tetszett, amit hallottam. - Tehát ez magyarázza, mi történt az álmomban, és mi történt Joel álmában.

- Úgy van. Amikor álmodunk, lélekcsoporthozunkkal találkozunk, és e találkozás föleleveníti emlékeinket arról, mit is akartunk tenni jelen élethelyzetünkben. Bepillantunk eredeti szándékainkba. Amikor visszatérünk a fizikai dimenzióba, ez az emlék megmarad, bár olykor ősi, archetipikus jelképek formájában fejeződik ki. A te álmod esetében, mivel te nyitottabb vagy a dolgok spirituális jelentése iránt, az álomról megmaradt emlékeid nagyon is szó szerint vehető fogalmakban mutatkoztak meg. Felidézted, hogy akkor találkoztunk újra, amikor elképzelted az arcomat, így aztán majdnem pontosan ezt is álmodtad.

Joel kevésbé nyitott volt: az ő álma jobban elkódolt, jelképesebb alakot öltött. Emlékezete zavaros volt, tudatos elméje háborús jelképek formájába öltöztette az üzenetet, ami egyszerűen csak annyi volt, hogy születés előtti előzetes látomásában itt akart maradni, és részt akart venni a völgyben jelentkező problémák

megoldásában. Az álom jelezte: ha elmenekül innen, később meg fogja bánni.

- A lélekcsoport tehát mindig energiát küld nekünk - mondtam -, és azt reméli, hogy emlékezni fogunk az előzetes látomásra?

- Így igaz.

- És ezért volt Maya csoportja annyira boldog?

Wil arca elkomolyodott. - Örömeiket az okozta, hogy Maya emlékezett arra, miért épp ezekhez a szülőkhöz jött a világra, és hogyan készítették fel élete eseményei arra, hogy gyógyító váljék belőle. De... ez csak az első része volt az előzetes látomásnak. Ennél többre is emlékeznie kell.

- Láttam azt a részt, amikor ebben az életében is összetalálkozott azzal az emberrel, akivel együtt ölték meg őt a tizenkilencedik században. De voltak olyan részek is, amelyeket nem értettem meg. Te mennyit fogtál fel?

- Nem mindent. A látomásban több is volt a feltámadó félelemmel kapcsolatban. Az a rész megerősítette, hogy Maya egyike annak a héttagú csoportnak, amelynek visszatérését Williams látta. Maya tudta, hogy e csoport közös emlékezete fel tudja idézni az egyéni szándékok mögött rejlő nagyszabású látomást, azt az emléket, amelyre szükségünk van a félelem megszüntetéséhez.

Hosszan néztük egymást Willel, aztán testemben megéreztem a kísérletek által keltett rezgést. Ebben a pillanatban fölmerült előttem annak a nagydarab férfinak a képe, akivel Maya újra találkozott a látomásában. Ki lehet ez az ember?

Épp el akartam mondani Wilnek ezt a látomást, amikor hirtelen olyan görcsös fájdalom támadt a gyomromban, hogy elakadt tőle a lélegzetem. Ugyanebben a pillanatban éles, magas sivitást hallottam, ami megtántorított. Ismét Wil felé nyúltam, de láttam, hogy az arca elmosódik. Minden erőmet összeszedve igyekeztem, hogy újra élesen lássam, de elvesztettem egyensúlyomat, és zuhanni kezdtem.

Megnyílni a tudás előtt

A fenébe - gondoltam; hanyatt feküdtem a sziklán, a kő durva felülete szúrta a hátamat: ismét a folyónál voltam. Egy hosszú percig néztem az esővel fenyegető, szürke eget, és hallgattam a vízcso bogást. Fél könyékre támaszkodva körülnéztem; azonnal feltűnt, hogy testemet súlyosnak, fáradtnak érzem, ugyanúgy, mint amikor legutóbb tértem vissza a másik dimenzióból.

Nagy nehezen feltápászkodtam, bokámban enyhe fájdalom lüktetett; visszasántikáltam az erdőbe. Kinyitottam hátizsákomat, és valami ennivalót készítettem magamnak. Nagyon lassan mozogtam, és közben nem gondolkodtam. Tudatom az alatt is meglepően üres maradt, miközben ettem, mintha hosszas meditáció után volnék. Aztán lassan emelni kezdtem energiaszintemet: többször mélyen beszívtam a levegőt, és hosszan benn tartottam. Hirtelen megint meghallottam azt a zúgást. Miközben füleltem, tudatomban egy újabb kép merült fel. Kelet felé, a hang irányába gyalogoltam, hogy földerítsem a zaj forrását.

Megrémített ez a gondolat; megint menekülni lett volna kedvem. A moraj egy pillanat múlva megszűnt, s ekkor a hátam mögött megzörrentek a lombok. Megfordultam; Maya állt ott.

- Maga mindig a legjobb pillanatban bukkan fel? - kérdeztem.

- Felbukkanni? Maga megőrült? Már mindenhol kerestem. Honnan került elő?

- Lenn voltam a folyónál.

- Ott ugyan nem. Én is onnan jövök. - Egy percig némán nézett, aztán a lábamra siklott a tekintete. - Hogy van a bokája?

Sikerült elmosolyodnom. - Jól. Figyeljen ide, meg akarok beszélni magával valamit.

- Én is beszélni akarok magával. Valami nagyon különös dolog történik itt. Tegnap este, amikor visszaértem a városba, találkoztam a parkőrség egyik emberével, és elmondtam neki, hogy magát baleset érte. Úgy láttam, azt akarja, hogy tartsuk titokban a dolgot; mindenáron ragaszkodott hozzá, hogy reggel kiküld magáért egy terepjárót. Nagyjából elmagyaráztam, merre keressék, mire megígértette, hogy reggel velük jövök, és mutatom az utat. Nagyon furcsának találtam, ahogy beszélt, ezért úgy döntöttem, hogy gyalog jövök ki, és megelőzőm őket. De most már minden percben itt lehetnek.

- Akkor el kell tűnnünk - mondtam, és sebesen pakolni kezdtem.

- Várjon egy pillanatot! Mondja már el: mi folyik itt?

Szembenéztem vele. - Valaki, nem tudom, ki lehet, valamiféle kísérleteket folytat itt a völgyben. Azt hiszem, valamilyen szinten a barátnőmnek, Charlene-nak is köze van hozzá; az is lehet, hogy veszélybe került. Az erdőőrség fejesei közül valaki titokban engedélyt adhatott erre.

Maya csak nézett, emésztette a hallottakat.

Felkaptam hátzszakomat, és kézen fogtam Mayát. - Jöjjön velem egy darabon! Kérem. Van még valami, amit el akarok mondani.

Bólintott, ő is fölvette hátzszakját, és elindultunk kelet felé, a folyót követve. Elmeséltem neki az egész történetet, a Daviddal és Willel való találkozástól kezdve egészen odáig, hogy végignéztem Williams életszemléjét, és meghallgattam Joel érveit. Amikor Maya előzetes látomásához értem, leültem egy sziklára, Maya pedig egy fának támaszkodott a jobb oldalamon.

- Magának is köze van ehhez az egészhez - mondtam. - Annyit nyilván tud már, hogy élete az alternatív gyógymódok meghonosításáról szól, de ennél többet akart tenni. Magának abban a csoportban a helye, amelynek megalakulását Williams látta.

- Honnan tudja ezeket?

- Tanúja voltam a maga előzetes látomásának.

Maya a fejét csóválta, és lehunyta szemét.

- Maya, mindannyiunknak van egy látomása, amely megmutatja, milyen lehet az életünk, és mit akarunk tenni. Intuícióink, álmaink, életünk véletlen eseményei mind arra szolgálnak, hogy a helyes úton tartsanak, emlékeztessenek arra, hogy eredetileg milyennek képzeltük el életünket.

- És én mit akartam csinálni?

- Nem tudom pontosan; nem sikerült megértenem. De valami módon köze volt az emberi tudatban gyökerező félelemhez. Az itteni kísérlet is ennek a félelemnek a következménye. Maya, maga a fizikai gyógyításban szerzett tapasztalatait arra akarta felhasználni, hogy megoldja ennek a völgynek a problémáját. Emlékeznie kell!

Nem nézett rám. - Jaj, nem rakhat rám ekkora felelősséget! Semmire sem emlékszem az egészről. Orvos vagyok, teszem, amit tennem kell. Utálok az ilyen titkos

összebeszélést, érti? Utálom! Végre megvan az intézetem, és olyan, amilyennek elképzeltem. Nem várhatja el tőlem, hogy belekeveredjem ebbe a dologba! Keressen valaki mást!

Ránéztem, törtem a fejem, mit mondhatnék. A csöndben ismét meghallottam a zajt.

- Hallja ezt a dübörgést, Maya? Valami zavar van a levegőben, egy torz moraj. Ez a kísérlet. Most is, ebben a pillanatban. Próbálja maga is érzékelni!

Fülelt egy darabig, aztán azt mondta: - Nem hallok semmit.

Megragadtam a karját. - Emelje meg az energiaszintjét!

Elhúzódott tőlem. - Egy árva hangot sem hallok.

Mélyet lélegeztem. - Jól van, bocsánatot kérek. Nem tudom, lehet, hogy tévedek. Lehet, hogy ennek így kell történnie.

Egy pillanatra rám nézett. - Ismerek valakit a rendőrségen. Ha akarja, szólok neki. De ez minden, amit tehetek.

- Nem tudom, annyi elég lesz-e - feleltem. - Úgy látszik, nem mindenki hallja.

- Akarja, hogy felhívjam az illetőt?

- Igen, de kérje meg, hogy csak a saját szakállára nyomozzon. Azt hiszem, a parkőrségnél nem mindenki megbízható. - Ismét vállamra lódítottam a hátizsákot.

- Remélem, megérti - mondta Maya. - Egyszerűen nem tehetem meg, hogy belekeveredem. Úgy érzem, akkor valami szörnyűség történne.

- Ennek az az oka, hogy amikor legutóbb, a tizenkilencedik században megpróbálta, valóban szörnyűség történt magával, itt, ebben a völgyben. Ebből sem emlékszik semmire?

Maya lehunyt a szemét; láttam rajta, hogy nem akarja hallani a történetet.

Hirtelen tiszta, világos látomásom támadt: önmagamot láttam bőrruhában; egy málhás lovat vonszolva igyekeztem fölfelé a hegyoldalon. Már láttam ezt a képet. A hegylakó én magam voltam! Folytatódott a látomás: felértem a hegytetőre, és ott megálltam, hogy hátrapillantsak. Láttam a zuhatagokat és a szakadékot a túloldalon. Láttam Mayát, az indiánt és a fiatalembert, a kongresszusi tanácsadót. Mint az előző alkalommal, most is a csata kezdetén jártunk. Elhatalmasodott rajtam a félelem,

megrántottam a ló kantárszárát, és továbbmentem; nem segíthettem nekik, hogy elkerüljék végzetüket.

Megráztam a fejem, hogy elhessentsem a képet. - Hát jó - adtam be a derekamat -, meg tudom érteni, mit érez.

Maya közelebb lépett. - Hoztam tartalék ivóvizet és egy kis ennivalót. Most mit akar csinálni?

- Továbbmegyek keletnek... legalábbis egy darabig. Tudom, hogy Charlene arrafelé tartott.

Maya a lábamra pillantott. - Biztos, hogy a bokája bírja a terhelést?

Odaléptem hozzá. - Még meg sem köszöntem, amit értem tett. Azt hiszem, a bokám teljesen rendbe jött, csak egy kicsit érzékeny. Azt hiszem, sosem derül ki, mekkora baj lehetett volna ebből maga nélkül.

- Ez mindig így van.

Bólintottam, aztán fölvettem a hátizsákot, és elindultam kelet felé. Egyszer még visszafordultam: Maya arcán egy pillanatig büntudatot láttam, de aztán átvette helyét a megkönnyebbülés.

*

Mentem a zaj forrása felé, ügyelve, hogy bal oldalamon mindig lássam a folyót; csak néha álltam meg, hogy pihentessem a bokámat. Déltájban a zaj abbamaradt, ekkor leültem ebédelni, és közben újra végiggondoltam helyzetemet. A bokám kissé dagadt volt, ezért másfél órát pihentem, mielőtt folytattam volna utamat. Alig tettem meg egy-két kilométert, elhatalmasodott rajtam a fáradtság. A délután közepén már táborhelyet kerestem.

A folyó jobb partját borító sűrű erdőben jöttem idáig, előttem azonban kinyílt a táj: szelíden hullámozó dombok sora állt előttem; hátukat öreg erdő borította, a fák három-négyszáz évesek is lehettek. Egy nyiladékon át délkelet felé egy hatalmas hegygerincre láttam; úgy két kilométerre lehetett.

Kinéztem egy füves buckát az első domb tetejéhez közel; eszményi helynek tűnt, hogy ott töltsem az éjszakát. Elindultam felé, de a szemem sarkából mozgást éreztem a fák közt. Egy kiszögellés mögé húzódtam és kilestem. Mi volt ez?

Szarvas? Ember? Percekig álltam mozdulatlanul, aztán lopakodva elindultam észak felé. Centiméterenként mozdulva haladtam, s közben egy hatalmas termetű férfit láttam meg vagy száz méterre a buckától: ő is éppen táborot vert. Óvatosan, a földhöz görnyedve mozgott; ügyesen felállított egy kis sátrat, és álcázásul ágakkal fedte be. Egy pillanatig azt hittem, David az, de más volt a mozgása, és jóval nagyobb is volt Davidnél.

Percekig vártam, csak aztán indultam el ismét; úgy terveztem, hogy továbbmegyek, míg látótávolságon kívül nem kerülök. Alig mentem azonban öt percig, a nagydarab férfi váratlanul kilépett elém.

- Ki maga? - kérdezte.

Megmondtam a nevemet, és elhatároztam, hogy őszinte leszek hozzá.

- Egy barátomat keresem.

- Veszélyes errefelé - mondta. - Azt ajánlom, forduljon vissza. Ez itt magánterület.

- És maga mit keres itt? - kérdeztem.

Nem felelt, csak nézett rám.

Ekkor jutott eszembe, mit mondott David. - Maga Curtis Webber? - kérdeztem.

Még egy pillanatig nem felelt, aztán hirtelen elmosolyodott. - Ismered David Magányos Sast?

- Csak futólag találkoztunk, de említette, hogy errefelé jársz. Azt üzeni, hogy ő is a völgybe készül, és meg fog keresni.

Curtis bólintott, és a táborhelye felé intett. - Későre jár, és el kell tűnnünk szem elől. Menjünk vissza a sátramhoz. Ott te is letáborozhatsz.

Lementünk a lejtőn a nagy fák nyújtotta sűrű fedezékbe. Míg én a sátramot állítottam, Curtis a kempingforralóján kávéfőzött, és felbontott egy tonhalas konzervet. Én a Mayától kapott kenyérrel járultam hozzá a lakomához.

- Említetted, hogy keresel valakit - mondta Curtis. - Ki az illető?

Röviden elmondtam neki Charlene eltűnésének történetét, hozzátéve, hogy David itt látta őt a völgyben, és hogy szerintem ebbe az irányba jött. A másik dimenzióban tett látogatásról nem szóltam, de megemlítettem a morajt és a völgyben látott idegen

gépkocsikat.

- Az a zaj - felelte - egy energiagerjesztő berendezésből ered; valami okból itt, ebben a völgyben kísérleteznek vele. Ennyit ki merek jelenteni. Azt viszont már nem tudom, hogy a kísérletet a kormány vagy valamilyen magánvállalkozás folytatja-e. A parkőrök többsége nem tud róla, de a vezetőikért nem tenném tűzbe a kezem.

- Próbáltál már a sajtóhoz vagy a helyi hatóságokhoz fordulni ebben az ügyben? - kérdeztem.

- Még nem. Sajnos a morajt nem mindenki hallja. - Kinézett a völgyre. - Jó volna tudni, hol vannak. A Nemzeti Parkerdővel és a magánbirtokokkal együtt sok ezer hektárnyi a terület, ahol lehetnek. Az az érzésem, hogy gyorsan le akarják folytatni a kísérletet, és aztán széleseben eltűnni, mielőtt bárki fölfedezi, miben mesterkednek. Már amennyiben sikerül megúsni, hogy tragédia történjen.

- Hogy érted ezt?

- Teljesen tönkreteszhetik ezt a környéket, afféle X-aktákba való helyé változtathatják, mint a Bermuda-háromszög, ahol a fizika törvényei kiszámíthatatlan torzulásokat mutatnak. - Egyenesen a szemembe nézett. - Ezek az emberek hihetetlen dolgokra képesek. Az átlagembernek sejtelve sincs az elektromágneses jelenségek bonyolultságáról. A legújabb szuperhúrelméletek szerint például azt kell feltételeznünk, hogy ennek a sugárzásnak kilenc dimenzió kell áthaladnia, hogy helyesek legyenek a számítások. Ezzel az eszközzel át lehet törni ezeket a dimenziókat. Pusztító erejű földrengéseket lehet kiváltani vele, de még az is előfordulhat, hogy bizonyos területek fizikailag tökéletesen megsemmisülnek.

- Honnan tudod mindezt? - kérdeztem.

Megnyúlt az arca. - A nyolcvanas években én is részt vettem ennek az új technikának a kifejlesztésében. Egy nemzetközi vállalat alkalmazásában álltam; úgy tudtam, a cégnek Deltech a neve. Később, miután elbocsátottak, rájöttem, hogy a Deltech csak fedőnév. Hallottál valaha Nikola Tesláról? Nos, mi továbbfejlesztettük az ő elméleteit; felfedezéseit összekapcsoltuk más, a vállalat által rendelkezésünkre bocsátott eljárásokkal. A berendezés furcsa módon több, össze nem illő egységből épül fel, de alapjában véve a következőképpen működik. Képzeld el, hogy a Földet körülvevő elektromágneses mező egy óriási áramforrás, amely bőségesen ellát bennünket elektromos energiával, ha megfelelő módon rá tudunk kapcsolódni. Ennek érdekében veszünk egy szobahőmérsékletű szupravezetőkből álló generátorrendszert, egy igen bonyolult, elektronikus visszacsatolás-gátlóval kiegészítve, amely matematikai úton felerősíti a kimenet statikus rezonanciáit. Aztán az ember több ilyen készüléket sorba kapcsol, feltranszformálja a töltést, és amikor

sikerült pontosan beszabályozni, hipp-hopp, itt a szabad térből nyert ingyenes energia. A beindításhoz csekély mennyiségű áramra van szükség, talán egyetlen fotocellára vagy akkumulátorra, ezután a rendszer önfenntartó. Egy hőszugárzó méretű berendezéssel több ház, sőt egy kisebb gyár energiaellátása megoldható.

Felmerül azonban két probléma. Az egyik: ezeknek a minigenerátoroknak az összehangolása hihetetlenül bonyolult feladat. Gépidőt szereztünk a létező legnagyobb számítógépeken, de azokkal sem sikerült megoldanunk. A másik: felfedeztük, hogy ha a kezdeti kis értékekhez képest emelni akarjuk a kimeneti teljesítményt, és ennek érdekében megnöveljük a tömegeltolódást, a generátor környékén a tér instabillá válik, görbülni kezd. Akkor még nem tudtuk, de valójában egy másik dimenzió energiáját csapoltuk meg, és különös dolgok kezdtek történni. Egyszer mindenestül eltűnt az egész generátor - pontosan úgy, ahogy a híres philadelphiai kísérletben történt.

- Szerinted 1943-ban valóban eltűntettek egy hajót, amely később minden átmenet nélkül máshol bukkant fel?

- Hát persze! Rengeteg titkos eljárás létezik, és a titkot nagyon jól őrzik. A mi esetünkben nem egészen egy hónap alatt megszüntették a csoportunkat, és mindannyiunkat kirúgtak, de ezzel nem sértették meg a biztonság követelményeit, mert minden csoport a többitől függetlenül dolgozott a feladat egy-egy elszigetelt részterületén. Én akkoriban amúgy sem sokat törtem ezen a fejem. Elhittem a hivatalos verziót: hogy túl nagy akadályok merültek fel, ezért nem folytathatjuk a munkát. Úgy tudtam, hogy a kutatás zsákutcába jutott - bár hallottam, hogy a munkatársak közül többet egy másik vállalat újra alkalmazásba vett.

Egy percre elgondolkodtam, aztán így folytatta: - Én úgyis mással akartam foglalkozni. Most tanácsadó vagyok; kisebb műszaki cégeknek dolgozom: tanácsokat adok a kutatási hatékonyság növelésével, a készletek kihasználásával, a hulladék hasznosításával és hasonló dolgokkal kapcsolatban. És minél többet dolgozom ezen a területen, annál szilárdabb a meggyőződésem, hogy a Felismerések kihatnak a gazdaságra. Változik az üzletemberek gondolkodásmódja. De úgy gondoltam, hogy még hosszú időn keresztül a hagyományos energiaforrásokra kell támaszkodnunk. Az energiakísérletekre évekig nem is gondoltam, amíg ide nem költöztem erre a környékre. Képzelheted, mennyire megdöbbenem, amikor kirándultam ebbe a völgybe, és megütötte fülemet a hang, az a jellegzetes moraj, amelyet éveken át hallottam, amíg a kutatáson dolgoztunk.

Valaki folytatta a kísérletet, és a hangokból ítélve jóval előrébb tartott, mint ameddig mi eljutottunk. Megpróbáltam felvenni a kapcsolatot azzal a két emberrel, akik azonosíthatnák a zajt, és talán eljönnének velem a környezetvédelmi hatóságokhoz vagy egy kongresszusi bizottság elé, de megtudtam, hogy egyikük

már tíz éve halott, és a másik, aki a cégnél töltött időszak alatt a legjobb barátom volt, szintén nem él már. Épp tegnap vitte el egy szívroham. - Curtis hangja elfulladt. - Azóta - folytatta kisvártatva - idekint tanyázom, fülelek, és igyekszem rájönni, miért vannak itt, ebben a völgyben. Az ember azt hinné, az efféle kísérleteket laboratóriumi körülmények között végzik. Ezt miért nem? Az energiaforrás maga a tér, az pedig mindenütt jelen van. Aztán egyszerre rájöttem. Valószínűleg úgy gondolják, hogy már nagyon közel járnak a szabályozás kérdésének megoldásához, és ezért inkább az erősítésre összpontosítanak. Azt hiszem, a völgyben található energiaörvényekre próbálnak ráhangolódni, így akarják stabilizálni a folyamatot.

Arcán a harag árnyéka suhant át. - Ami tökéletes őrültség, és amellet fölösleges is. Ha valóban sikerül megoldani a szabályozást, semmi sem szól az ellen, hogy kis egységekben alkalmazzuk az új eljárást. Tulajdonképpen csak így volna szabad alkalmazni. Amivel most próbálkoznak, az maga a téboly. Eleget tudok róla ahhoz, hogy lássam a veszélyeit. Én mondom, teljesen tönkretelhetik ezt a völgyet, és ez még nem a legrosszabb, ami történhet. Ki tudja, mi lehet abból, ha a készülékkel a dimenziók közötti átjárókat veszik célba?

Hirtelen abbahagyta. - Érted egyáltalán, miről beszélek? Hallottál a Felismerésekről?

Egy darabig hallgattam, aztán elhatároztam magam. - Curtis, el kell mesélnem valamit, amit ebben a völgyben éltem át. Lehet, hogy hihetetlennek fogod találni.

Bólintott, aztán türelmesen meghallgatta beszámolómat a Willel való találkozásról és a másik dimenzióban tett felfedezőutunkról. Amikor az életszemléhez értem, megkérdeztem: - A barátodnak, aki most halt meg, nem Williams volt a neve?

- De igen. Dr. Williams. Honnan tudtad?

- Láttuk, amikor a halála után megérkezett a másik dimenzióba. Végignéztük az életszemlét is.

Curtist láthatóan felkavarta, amit mondtam. - Ezt nehéz elhinnem. Ismerem a Felismeréseket, legalábbis értelmileg, és hiszek abban is, hogy elvileg létezhetnek más dimenziók, de tudós lévén, a Kilencedik Felismerést sokkal nehezebb szó szerint értelmezni. A gondolat, hogy emberekkel a haláluk után beszélgetni lehet... Azt állítod, hogy dr. Williams ma is él, amennyiben a személyisége érintetlen?

- Igen. És épp rád gondolt.

Átható tekintettel nézett rám, miközben tovább meséltem a történetet: hogy Williams rájött, neki és Curtisnek együtt kellett volna részt vennie a félelem

felszámolásában... és a kísérlet leállításában.

- Nem értem - mondta aztán. - Mit akart mondani azzal, hogy növekszik a *félelem*?

- Pontosan nem tudom. Valami olyasmiről volt szó, hogy az emberiség egy bizonyos hányada nem hisz a spirituális ébredésben. Ők az emberi civilizáció hanyatlásában hisznek. Ez a helyzet a vélemények, a hitek polarizálódásához vezet. Az emberi kultúra evolúciója nem haladhat tovább, amíg ennek a polarizációnak vége nem szakad. Reméltem, hogy te esetleg emlékszel valamire ezzel kapcsolatban.

Tanácstalanul nézett rám. - A polarizációról semmit sem tudok, de ezt a kísérletet *tényleg* le fogom állítani. - Arcán ismét megjelent a düh, elfordult.

- Úgy láttam, Williams tudja a módját, hogy lehetne leállítani - mondtam.

- Mi viszont most már sosem tudjuk meg, igaz?

Mikor ezt mondta, futólag átlebbent egy kép a tudatomon: Curtis és Williams egy füves dombtetőn beszélgetett, magas fák között.

Curtis kitálalta vacsoránkat; még mindig felkavart lelkiállapotban volt, evés közben szótlanok maradtunk. Utána leheveredtem, hátamat egy kis hikorifa törzsének támasztottam, és felnéztem a fölöttünk magasodó füves dombra. Négy-öt hatalmas tölgyfa majdnem szabályos félkört alkotott a tetején.

- Miért nem a dombon táboroztál le? - mutattam a helyet Curtisnek.

- Nem is tudom. Eszembe jutott, de talán túl nyitottnak tűnt, vagy talán túl erőteljesnek... Coder-domb a neve. Sétáljunk fel oda?

Bólintottam, és feltápászkodtam a földről. Az erdőre kezdett leszállni a szürkület. Curtis ment elől a domboldalon, és közben a fák, a bokrok szépségét magasztalta. A dombtetőn a sűrűsödő félhomály ellenére északi és keleti irányban csaknem egy kilométerre elláttunk. Keleten majdnem teljes telihold emelkedett a fák koronája fölé.

- Ülünk le - javasolta Curtis. - Nem akarjuk, hogy észrevegyenek.

Hosszú ideig némán ültünk, csodáltuk a kilátást, éreztük az energiát. Curtis elemlámpát vett elő a zsebéből, és maga mellé tette a földre. Elbűvölten néztem az őszi lombok színpompáját.

Curtis egyszer csak rám nézett és megkérdezte: - Nem érzel füstszagot?

Azonnal körülnéztem a tájon, erdőtűzre gyanakodva, és beleszimatoltam a levegőbe. - Nem, azt hiszem, nem. - Curtis viselkedése bizonyos nosztalgikus szomorúságot sugallt. - Milyen füstre gondolsz?

- Szivarfüstre.

Az erősödő holdfényben láttam, hogy tűnődő mosoly játszik az ajkán, mintha messze járnának a gondolatai. Aztán hirtelen én is megéreztem a füstöt.

- Mi ez? - kérdeztem, és újból körülnéztem. Elkapta tekintetemet. - Dr. Williams szivarjainak volt pont ilyen szaga. Nem tudom elhinni, hogy meghalt.

Beszélgettünk, közben a szivarfüst szaga eloszlott, és én meg is feledkeztem az egésztől. Csak néztem a fűvet meg a hatalmas tölgyeket körülöttünk. És ebben a pillanatban rájöttem: ez az a hely, ahol a látomásban Williams és Curtis találkozása lejátszódott. Éppen itt kell megtörténnie!

Másodpercekkel ezután észrevettem, hogy egy emberalak jelenik meg a fák mögött.

- Látsz ott valamit? - kérdeztem halkán Curtistól, és mutattam a helyet.

Amint megszólaltam, az alak eltűnt.

Curtis erőltette a szemét. - Mit? Semmit sem látok.

Nem feleltem. Intuitív tudás kezdett belém áramlani, pontosan úgy, ahogyan a léleksoportoktól kaptam, bár a kapcsolat most távolabbi volt és kevésbé érthető. Az energiakísérlettel összefüggő dolgokat éreztem, Curtis gyanújának megerősítését; a kísérlet végrehajtói valóban a dimenzióörvényekre akarták állítani a fókuszot.

- Most jutott eszembe - szólalt meg Curtis váratlanul -, dr. Williams évekkel ezelőtt egy távolsági fókuszbeállító berendezésen dolgozott, valamiféle parabolikus vetítőn. Lefogadom, hogy azzal állítják a fókuszot a nyílásokra. De vajon honnan tudják, hogy *hol vannak* azok a nyílások?

Azon nyomban megláttam a választ. Valaki, akinek tudatrezgése magasabb szintű, megmutatta ezeket a helyeket; a kísérletezők pedig megtanulták, milyen téreltérések tapasztalhatók, ha odairányozzák a számítógép távolsági fókuszát. Fogalmam sem volt arról, mit jelent ez az egész.

- Csak egy megoldást tudok elképzelni - mondta Curtis. - Találniuk kellett valakit, aki megmutatja a nyílások helyét: egy olyan személyt, aki megérzi ezeket a magas energiátöltésű helyeket. Így elkészíthették a terület energiatérképét, és egy pásztázó

sugár segítségével pontosan beállíthatták a fókuszt. Lehet, hogy az a személy, aki a segítségükre volt, nem is tudta, mire készülnek. - Megrázta a fejét. - Ezek elvetemült emberek. Ehhez nem fér semmi kétség. Hogyan tehettek ilyet?

Mintha erre kapnék választ, ismét felfogtam egy információt; nem volt annyira egyértelmű, hogy tökéletesen megértsem, de mintha azt akarta volna közölni, hogy ennek is oka volt. Előbb azonban meg kell ismernünk a félelmet és leküzdésének módját.

Curtisre néztem; láttam, hogy elmerült gondolataiban.

Végre rám pillantott, és azt mondta: - Vajon mi lehet az oka, hogy ez a félelem épp most kap lábra?

- Amikor a kultúra változáson megy keresztül - feleltem -, a régi nézetek, a régi bizonyosságok megdőlnék, és új hagyományok fejlődnek ki, ami rövid távon szorongást okoz. Vannak, akik felébrednek, belső kapcsolatot létesítenek a szeretettel, ami előmozdítja evolúciójukat, ugyanekkor mások túlságosan gyorsnak érzik a változást, és attól tartanak, hogy kezdünk utat téveszteni. Ezekben az emberekben a félelem erősíti a hatalomvágyat, így akarják energiaszintjüket emelni. Így polarizál a félelem, és ez komoly veszélyt jelenthet, mert az, aki fél, végletes cselekedetekre is talál indokot.

Miközben ezeket mondtam, úgy éreztem, hogy szavaimmal tovább fogalmazom azt, amit Wiltől és Williamstól hallottam, de közben végig az a benyomásom volt, hogy ezeket én mindig is tudtam, csak egészen eddig a percig nem tudatosítottam.

- Ezt értem - mondta Curtis határozottan. - Ezért is fogtak hozzá olyan könnyelműen ennek a völgynek az elpusztításához. Azzal érvelnek, hogy a civilizációt a széthullás fenyegeti, és a biztonság csak úgy teremthető meg, ha még több dolgot vonnak ellenőrzésük alá. De ezt én nem fogom megengedni. A levegőbe röpittem az egészséget, úgy, ahogy van.

A szemébe néztem. - Hogy érted ezt?

- Úgy, ahogy mondom. Valaha robbantási szakértő voltam. Tudom a módját.

Ijedt arcot vághattam, mert azt mondta: - Ne aggódj, úgy oldom meg, hogy senkinek ne essék baja. Azt nem venném a lelkemre.

Megint átsapott egy tudáshullám a tudatomon. - Az erőszak minden fajtája - mondtam - csak ront a helyzeten, ezt ugye tudod?

- De hát mi mást tehetnék?

Szemem sarkában egy pillanatra ismét megláttam azt az alakot felvillanni, de mindjárt el is tűnt. - Pontosan magam sem tudom - feleltem. - De ha dühvel, gyűlölettel telve szállunk szembe velük, csak ellenséget látnak bennünk, és még jobban elbarikádozzák magukat. Még jobban fognak félni. Annak a csoportnak, amelyről Williams beszélt, valami mást kell tennie. Arra van szükség, hogy visszaemlékezzünk a születésünk előtti látomásra... és ami ennél is fontosabb: *a Világlátomásra*.

Valahonnan beugrott ez a szó, de fogalmam sem volt, hol hallottam azelőtt.

- Világlátomás... - Curtis eltöprengett. - Ha jól emlékszem, ez David Magányos Sas kifejezése.

- Úgy van - feleltem -, valóban.

- Szerinted mi az, hogy Világlátomás?

Már éppen azt akartam mondani, hogy nem tudom, amikor eszembe jutott egy gondolat. - Az a tudás... nem is, inkább emlékezés arra, hogy miként érzük el az ember létezésének célját. A szeretet új szintjét jeleníti meg, egy olyan energiát, amely áthidalja a polarizáció szakadékát, és véget vethet ennek a kísérletnek.

- Nem tudom, ez hogy volna lehetséges - mondta Curtis.

- A félelemben élő emberek energiaszintjéről van szó - magyaráztam, mert egyszer csak tudtam valahonnan. - Őket is megérinti valami, felébrednek szűklátókörűségükből. A maguk jószántából fogják abbahagyni.

Perceken át hallgattunk, aztán Curtis kijelentette: - Jó, mondjuk, hogy így van. De honnan szedjük ezt az energiát?

Most semmi több nem jutott eszembe.

- Jó volna tudni, meddig akarnak elmenni ezzel a kísérlettel - tette hozzá.

- Mi okozza azt a morajt? - kérdeztem.

- A dübörgés a kis generátorok összehangolásának pontatlanságából származik. Annak a jele, hogy még a berendezés beszabályozásánál tartanak. Minél erősebb, fülsértőbb a zaj, annál nagyobb a fáziseltolódás. - Elgondolkodott. - Vajon melyik energiaörvényt célozhatták meg?

Hirtelen különös idegességet éreztem, nem is önmagamban, hanem valahonnan kívülről, mintha volna valaki a közelben, akit nyugtalanság kínoz. Curtisre néztem, de őt aránylag nyugodtnak láttam. A fák mögött megint észrevettem egy alak körvonalait. Mozdulatai félelmet vagy izgatottságot sugalltak.

- Úgy gondolom - jegyezte meg Curtis szórakozottan -, hogy ha valaki a kiszemelt hely közelében tartózkodna, előbb a morajt hallaná, azután pedig statikus elektromosságot érezne a levegőben.

Egymásra néztünk, és az esti csöndben halk dübörgést hallottam, inkább csak valamiféle rezgésnek mondanám.

- Hallod ezt? - kérdezte Curtis ijedten.

Ahogy ránéztem, éreztem, hogy tarkómon és alkaromon felborzolódnak a szőrszálak. - Mi ez?

Curtis egy pillantást vetett a saját karjára, aztán rémülten rám nézett.

- Tűnjünk el innen! - ordította, felkapta elemlámpáját, talpra ugrott, és engem is elrántott a domb tetejéről.

Hirtelen ugyanaz a dobhártyarepesztő dörej hangzott fel, mint amelyet Wil mellett hallottam, és akkora lökéshullám kísérete, hogy mindkettőnket ledöntött a lábáról. Ugyanabban a pillanatban megrendült alattunk a föld, öt méterre tőlünk mély szakadék nyílt meg, porfelhő és kődarabok robbantak ki belőle.

A hátunk mögött az egyik toronymagas tölgyfa gyökerei alól kiomlott a föld, a fa megdőlt, és mennydörgő robajjal a földre zuhant. Pár másodperc múlva egy másik, még nagyobb szakadék nyílt meg a közelünkben, és a dombhát megbillent alattunk. Curtis nem tudott megkapaszkodni, csúszni kezdett az egyre szélesedő szakadék felé. Én megragadtam egy kis bokor ágait, és másik kezemmel elkaptam Curtis csuklóját. Pár pillanatig összekulcsolódott a kezünk, de aztán kicsúszott szorításomból; tehetetlenül néztem, ahogy lesiklik a szakadék pereméhez, és eltűnik a mélyén. A nyílás egyre tágult, újabb por- és kőzuhatagot okádott, még egyszer megrázkódott, aztán megnyugodott. A kidőlt fa egyik ága hangos reccsenéssel kettétört, aztán ismét csend borult az éjszakára.

Mikor a levegőből eltisztult a por, elengedtem a bokrot, és a széles szakadék pereméhez másztam. Odaérve azt kellett látnom, hogy Curtis ott hever a szélén - pedig jól láttam, hogy lezuhant a mélységbe. Meglátott, felém hengeredett, és a szakadéktól biztos távolságban talpra állt.

- Gyerünk! - kiáltotta. - Ez újra elkezdődhet!

Egy szóval sem mondtunk többet, hanem lerohantunk a dombról; Curtis futott elől, én kissé lemaradva sántikáltam utána. Curtis a táborhelyhez érve mindkét sátrat kitépte a földből, hogy a cövekek a zsinór végén harangoztak, és begyömöszölte őket a zsákjukba. Én a többi felszerelést dobáltam be a hátizsákba, aztán igyekezni kezdtünk délnyugat felé, míg a sűrű aljnövényzetben sík terepet nem éreztünk a lábunk alatt. Még egy kilométert mentünk, ott aztán a fáradtság és a bokám megálljt parancsolt.

Curtis szemrevételezte a környéket. - Azt hiszem, itt már biztonságban leszünk - mondta -, de azért húzódjunk beljebb a bozótosba. - Vagy tizenöt méterrel odább, a sűrűbe vezetett, én meg mentem a nyomában.

- Itt jó lesz - jelentette ki -, állítsuk fel a sátrakat.

Két perc múlva faágakkal borítva állt a két sátor, mi pedig Curtis sátrának a földre terített előlapján ültünk, és elfúló lélegzettel meredtünk egymásra.

- Szerinted mi volt ez? - kérdeztem.

Curtis elkínzott arccal a kulacsáért nyúlt. - Pontosan azt csinálják, amit gondoltam - felelte. - Egy távoli pontra irányítják a generátor fókuszát. - Hosszú kortyokban ivott a kulacsból. - Tönkre fogják tenni ezt a völgyet; meg kell állítani őket.

- És az a füst, amit éreztünk?

- Arról nem tudom, mit gondoljak - mondta Curtis. - Mintha dr. Williams ott lett volna mellettünk. Mintha még a hanghordozását, a hangsúlyait is hallottam volna, ahogy erről a dolgról beszél.

Fogva tartottam a tekintetét. - Szerintem valóban ott is volt.

Curtis felém nyújtotta a kulacsot. - Hogy lehet ez?

- Nem tudom - feleltem. - De azt hiszem, azért jött, hogy átadjon egy üzenetet, egy *neked* szóló üzenetet. Szenvedés volt végignéznie saját életszemléjét, mert meglátta, hogy nem sikerült felébrednie, nem sikerült visszaemlékeznie arra, hogy miért jött a világra. Arra a meggyőződésre jutott, hogy neked is ott a helyed abban a bizonyos csoportban. Ebből sem emlékszel semmire? Azt hiszem, azt akarta értésedre adni, hogy erőszakkal nem lehet ezeket az embereket megállítani. Másként kell elérnünk ezt: a Világlátomás segítségével, amiről David beszélt.

Értetlenül nézett rám.

- Mi történt veled, amikor megmozdult a föld, és megnyílt a szakadék? - kérdeztem.
- Láttam, ahogy belezuhantál, aztán amikor odaértem, a szélén hevertél.

Zavartan válaszolt: - Igazából nem tudom. Nem bírtam tovább tartani magam, és lecsúsztam. Zuhanás közben valami hihetetlen béke szállt rám, valósággal beburkolt, mintha egy puha vánkossra zuhantam volna. Csak valami fehér ködgomolyt láttam magam körül. A következő pillanatban meg azon vettem észre magam, hogy a nyílás peremén fekszem, és ott vagy mellettem. Gondolod, hogy dr. Williams tette ezt?

- Nem hinném - feleltem. - Tegnap nekem is hasonló élményem volt. Kis híján szétlapítottak a lezuhanó sziklák, és én is ugyanazt a fehér ködpamacst láttam. Itt valami másról lehet szó.

Curtis némán rám meredt, aztán mondott még valamit, de arra már nem válaszoltam. Elnyomott az álom.

- Tegyük el magunkat holnapra - mondta.

*

Curtis már ébren volt, mire előkészülődtem a sátorból. A reggeli égbolt tiszta volt, bár a talajszinten alacsony köd gomolygott. Azonnal láttam, hogy Curtist emészti a harag.

- Képtelen vagyok kiverni a fejből, mit művelnek ezek - mondta. - És nem fogják feladni. - Mély lélegzetet vett. - Mostanra már tudnak róla, hogy elbántak azzal a dombbal. Egy darabig most a szabályozással lesznek elfoglalva, de nem sokáig, aztán megint megpróbálják. Le tudnám állítani őket, de ahhoz meg kell találnunk, hol vannak.

- Curtis, az erőszak csak ront a dolgokon. Nem értetted meg, milyen információt adott dr. Williams? Rá kell jönnünk, hogyan használhatjuk a látomást.

- Nem! - kiáltotta hévvel. - Azt már próbáltam!

- Mikor? - kaptam fel a fejem.

Arcára zavarodottság ült. - Nem tudom.

- Nos - feleltem -, én azt hiszem, tudom.

Egy legyintéssel elhallgattatott. - Nem akarom hallani. Ez örülség. Akármilyen történik itt, az én hibám. Ha nem dolgoztam volna ki az eljárást, most nem tehetnék ezt. A magam módján akarom elintézni. - Többet nem szólt, csak csomagolni kezdett.

Rövid tétovázás után én is bontani kezdtem a sátram, és közben gondolkodtam. Aztán újra próbálkoztam. - Már küldtem segítségért - mondtam. - Megismerkedtem egy Maya nevű nővel, aki úgy érzi, meg tudja győzni a helyi rendőrséget, hogy indítsanak nyomozást. Adj még egy kis időt.

Curtis a hátizsákja mellett térdelt, és a duzzadó oldalzsebeket igazgatta. - Nem tehetem. Akcióba kell lépnem, amint lehet.

- Robbanóanyag van a hátizsákodban?

Elindult felém. - Mondtam már: senkinek nem esik bántódása.

- Még egy kis időre van szükségem - ismételtem. - Ha sikerül ismét kapcsolatot teremtenem Willel, azt hiszem, fel tudom deríteni ezt a Világlátomás-dolgot.

- Jó, nem bánom - felelte. - Adok annyi időt, amennyit csak tudok, de ha újra kezdik a kísérletet, és úgy gondolom, hogy cselekednem kell, nem várok tovább.

Szavai közben lelki szemeim előtt felmerült Wil arca, élénk smaragd zöld háttér vette körül. - Van még a közelben olyan hely, ahol magas az energiaszint? - kérdeztem.

Dél felé mutatott. - Hallottam, hogy ott, azon a magas gerincen van egy sziklapárkány. De az már magánterület, nemrég cserélt gazdát. Nem tudom, most ki a tulajdonosa.

- Megkeresem azt a helyet. Ha sikerül megtalálnom, lehet, hogy megint fel tudom venni a kapcsolatot Willel.

Curtis már végzett a csomagolással; segítségével én is összekötöttem a felszerelésemet, aztán gallyakat és avart szórtunk szét a sátrak helyén. Északnyugat felől távoli járművek motorzúgása hallatszott.

- Én kelet felé megyek - közölte Curtis, és elindult.

Bólintottam, aztán vállamra kanyarítottam a hátizsákot, és elindultam a sziklás déli

lejtőn felfelé. Több kisebb dombon keltem át, aztán nekivágtam a meredek hegyoldalnak. Félúton megálltam, hogy körülnézzek, nem látom-e azt a sziklát, de az erdő sehol sem kínált nyiladékokat.

Több száz métert kapaszkodtam fölfelé, aztán megint megálltam, de sehol nem láttam azt a párkányt a fölöttem magasodó gerincen. Nem tudtam, merre induljak, ezért leültem, és hozzáfogtam, hogy megemeljem energiaszintemet. Pár perc múlva már jobban éreztem magam; figyeltem a madarak és a békák hangját az erdőből; ekkor egy hatalmas, aranyszínű sas csapott fel fészkeről, és a gerinccel párhuzamosan elvitorlázott kelet felé.

Tudtam, hogy a madár röpte jelent valamit, mint a múltkor a héja felbukkanása; elhatároztam, hogy a nyomába eredek. A hegyoldal egyre sziklásabb lett. Találkoztam egy kis forrással, ahol megtöltöttem a kulacsot, és megmostam arcomat. Egy kilométerre onnan, amint áttörtem egy kisebb fenyőfacsoporton, végre előttem állt a fenséges sziklapárkány. A hegyoldalt mintegy hektárnyi területen mészkősziklákból képződött teraszok borították, és ennek legtávolabbi pontján egy öt méter széles sziklaszirt nyúlt előre, legalább tíz-tizenkét méternyire a hegyoldalból; a tetejéről csodás látvány nyílt az alant elterülő völgyre. Egy pillanatig a párkány alatt még valami smaragdzöld derengést is sikerült megpillantanom.

Letettem a hátizsákot, és elrejtettem egy avarkupac alá, aztán odamentem, és leültem a párkány szélén. Összpontosítottam, és könnyedén felidéztem Wil arcát. Vettem még egy mély lélegzetet, és már úton is voltam.

Az ébredés története

Amikor kinyitottam a szemem, sűrű, kék fény közegeben találtam magam, és a béke immár jól ismert, kellemes érzése árasztott el. Éreztem, hogy Wil ott van a bal oldalamon.

Mint az előző alkalommal, most is nagy megkönnyebbüléssel és örömmel fogadta visszatérésemet. Közelebb jött, és azt suttogta: - Ez tetszeni fog neked.

- Hol vagyunk? - kérdeztem.

- Nézd meg jobban.

Megráztam a fejem. - Előbb beszélnem kell veled. Életbe vágóan fontos, hogy megtaláljuk a kísérlet helyszínét, és leállítsuk ezeket az embereket. Egy dombot már elpusztítottak. Isten tudja, mit követnek el legközelebb.

- És mit tegyünk, hogy megtaláljuk őket? - kérdezte Wil.

- Nem tudom.

- Hát én sem. Mondd el, mi történt.

Lehunytam a szemem, összpontosítottam, aztán elmeséltem, hogy újra találkoztam Mayával, külön kitérve arra, milyen hevesen ellenállt, amikor fölvettem, hogy ő is része a csoportnak.

Wil szó nélkül bólintott.

Mondtam tovább: előadtam találkozásomat Curtisszel, Williams felbukkanását meg azt, hogy miként sikerült túlélünk a kísérlet hatását.

- Williams beszélt veled? - kérdezte Wil.

- Nem igazán. Nem tudatos kommunikáció volt, mint ahogy most mi ketten beszélgetünk. Inkább az eszünkbe jutó gondolatokat befolyásolta valami módon. Olyan volt, mintha valamilyen szinten már tudott információt kaptam volna, Curtis is meg én is azt mondtuk ki, amit ő akart közölni. Fura, de tudtam, hogy Williams jelen van.

- És mit közölt veletek?

- Megerősítette azt, amit veled együtt láttunk Maya esetében. Azt mondta: képesek vagyunk a saját, személyes születési látomásunkon túl az ember tágabb értelemben vett céljára is emlékezni, valamit arra is, hogy miként vagyunk képesek beteljesíteni ezt a célt. Úgy tűnik, ha felidézzük ezt a tudást, olyan energiát nyerhetünk belőle, amely véget vet a félelemnek... és a kísérletnek is. Ő Világlátomásnak nevezte ezt a dolgot.

Wil hallgatott.

- Mi a véleményed? - kérdeztem.

- Azt hiszem, ez csupán újabb adalék a Tizedik Felismerés ismeretéhez. Jól értsd meg: én is átérzem, hogy sürgős a dolgod. De egyetlen módja van annak, hogy segíthessünk: ha folytatjuk a Túlvilág felderítését, míg meg nem tudunk mindent erről a tágabb látomásról, amelyről Williams közlése szólt. Bizonyára megvan a pontosan leírható folyamat, amellyel fel lehet idézni.

Távoli mozgásra lettem figyelmes. Nyolc-tíz jól kivehető, alig elmosódott alak jött oda körülbelül tizenöt méterre. Mögöttük többtucatnyi további figurát láttam a szokásos, borostyánszínű kavargásban. Mindannyiukból ugyanaz a kissé szomorkás, sóvárgó érzés áradt, amit valahonnan ismerősnek éreztem.

- Nem tudod, kik ezek a lelkek? - kérdezte Wil.

Néztem a csoportot, és valamiféle rokonságot éreztem. Tudtam, de mégsem. A lélekcsoport láttán egyre erősödött bennem az érzelmi kapcsolat érzése, talán még sohasem éreztem ilyen erős közösséget senkivel. Pedig ez a közelség egyértelműen jelezte: már jártam itt korábban is.

A csoport közelebb jött, az öröm és a befogadás érzése ettől tovább fokozódott. Boldogan adtam át neki magam, sütkérezni akartam benne - talán életemben először éreztem tökéletes megelégedést. Tudatomat hullámokban borította el az érzés, hogy összetartozunk, elismernek, befogadnak.

- Rájöttél már? - kérdezte Wil.

Megfordultam, hogy a szemébe nézzek. - Ez az én lélekcsoportom, igaz?

Ez a gondolat emlékek áradatát indította el. A tizenharmadik századi Franciaország, egy kolostor és annak udvara. Szerzetesek csoportja vesz körül, vidámság, szoros közösség, aztán magányos séta egy erdei úton. Két rongyos férfi, két aszkéta segítséget kér. És még egy dolog; valami titkos tudás megőrzésével kapcsolatos.

Elűztem a látomást, és Wilre néztem; ádáz rettegés lett úrrá rajtam. Mit kell itt végignéznem? Próbáltam összpontosítani, lélekcsoportom még közelebb jött.

- Mi történt? - kérdezte Wil. - Nem értettem tisztán.

Elmondtam neki, mit láttam.

- Menj mélyebbre - javasolta.

Azonnal ismét megláttam a két aszkétát, és valami módon tudtam róluk, hogy egy titkos rend tagjai, ferences "spirituálisok", akiket nemrégiben, V. Celesztin pápa lemondása után kiátkoztak.

Celestin pápa? Wilre néztem. - Felfogtad ezt? Nem is tudtam, hogy ilyen nevű pápa egyáltalán létezett.

- V. Celesztin a tizenharmadik század végén élt - magyarázta Wil. - Az 1600-as években, amikor felfedezték a perui romokat, ahol később a Kilencedik Felismerés előkerült, róla nevezték el őket Mennyei romoknak, mert a Coelestinus latinul mennyeit jelent.

- És kik voltak a spirituálisok?

- Szerzetesek egy csoportja. Ők abban hittek, hogy a magasabb tudatállapot úgy érhető el, ha kivonják magukat az emberi kultúrából, visszatérnek a természetbe, és ott szemlélődő életmódot folytatnak. Celesztin pápa támogatta ezt az elképzelést, sőt egy ideig maga is barlangban élt. Alig fél évig volt pápa, azután lemondott, a spirituálisok legtöbb szektáját pedig gnosztikusoknak nyilvánították, és mint ilyeneket, kiátkozták.

Újabb emlékek merültek fel. A két aszkéta segítségért fordult hozzám, és én nagy nehezen ráálltam, hogy találkozom velük az erdő mélyén. Tekintetük oly varázslatos, viselkedésük oly bátor volt, hogy nem tehettem mást. Értésemre adták: bizonyos régi kéziratokat a végső megsemmisülés veszélye fenyeget. Később titkon becsempésztem ezeket az iratokat a kolostorba, és cellámban, zárt ajtó mögött, gyertyavilágnál elolvastam őket.

A Kilenc Felismerés régi, latin nyelvű másolatai voltak. Hozzáfogtam a lemásolásukhoz, mielőtt túl késő volna; minden szabad időmet a kéziratok tucatjainak másolására fordítottam. Egy idő után úgy fellelkesültem a Felismerésektől, hogy rá akartam beszélni az aszkétákat: hozzuk nyilvánosságra a szöveget.

Határozottan nemet mondtak; elmagyarázták, hogy ők évszázadok óta őrzik ezeket a szövegeket, arra várva, hogy az egyházon belül a megfelelő felfogás támadjon fel. Amikor magyarázatot kértem tőlük, azt felelték: a Felismeréseket mindaddig nem fogják elfogadni, amíg az egyház meg nem békül azzal, amit *gnosztikus dilemmának* nevez.

Valami módon tudtam, hogy a gnosztikusok korai keresztények voltak, akik abban hittek, hogy az egy Isten híveinek nemcsak imádniuk kell Krisztust, hanem arra kell törekedniük, hogy a pünkösdi szellemében kövessék őt. A követést, mint gyakorlati módszert, filozófiai fogalmakkal igyekeztek meghatározni. Mikor a korai egyház megfogalmazta kánonjait, a gnosztikusokat elszánt eretnekeknek tekintette, akik nem hajlandók hitbéli cselekedetként életüket Istennek felajánlani. Az igazi hívőnek - jelentették ki a korai egyházatyák - fel kell hagynia az elemzéssel, nem szabad megértésre törekednie, be kell érnie azzal, hogy az isteni kinyilatkoztatás nyomán éli az életét; percről percre teljesíti Isten akaratát, de Isten általános tervével kapcsolatban teljes tudatlanságban marad.

A gnosztikusok zsarnoksággal vádolták az egyházi hierarchiát, és azzal érveltek: az ő tudatos módszereik azt szolgálják, hogy az egyház kívánalmaihoz híven alávéssék magukat Isten akaratának, ne csak beszéljenek erről, mint a papok.

Végül a gnosztikusok alulmaradtak, eltávolították őket az egyházi posztokról, emléküket is kiirtották a szövegekből, hitük sok más titkos szektával és renddel együtt a föld alá kényszerült. A dilemma azonban világosan kirajzolódott. Az egyház az Istenhez fűződő, a belső átalakulást előidéző, spirituális kapcsolatot hirdeti, viszont üldözi mindazokat, akik nyíltan beszélnek ennek az élménynek a részleteiről - arról, hogy miként lehet elérni ezt a tudatállapotot, és milyen, amikor átéli az ember. Mindaddig, amíg ez így van, a "belső királyság" pusztán írott malaszt marad az egyház doktrínái között, és a Felismeréseket, ahányszor csak a felszínre bukkannak, el fogják tiporni.

Akkor, ott odaadóan hallgattam az aszkétákat, és nem mondtam semmit, de bensőmben nem értettem egyet velük. Bizonyos voltam benne, hogy a bencés rend, amelynek tagja voltam, érdeklődéssel fogadná ezeket az írásokat, különösen az egyének, a szerzetesek szintjén. Később, anélkül hogy a spirituálisoknak szóltam volna, megmutattam egy példányt a barátomnak, aki egyházkerületünkben Nicholas bíboros bizalmas tanácsadója volt. A reakció nem sokat váratott magára. A bíboros nem tartózkodott ugyan az országban, de utasítást kaptam, hogy haladéktalanul hagyjak fel a témával való foglalkozással, és azonnal utazzam Nápolyba, hogy jelentést tegyek a bíboros feljebbvalóinak. Pánik fogott el; azonnal széles körben terjeszteni kezdtem a Kéziratot, abban a reményben, hogy érdeklődő testvéreimnél támogatásra találhatok.

Hogy időt nyerjek, súlyos bokasérülést szimuláltam, és rokkantságomat ecsetelő, mentegetőzéssel teli levelek sorozatát írtam, így sikerült több hónappal elhalasztani a nápolyi utazást; ezalatt magányomban másolatok sokaságát készítettem el a Kéziratról. Végül az újhold éjszakáján fegyveresek törték rám az ajtót, kegyetlenül megvertek, bekötött szemmel a helyi földesúr kastélyába vittek, ott néhány napig kalodában senyvedtem, majd a fejemet vették.

Halálom emléke ismét eltöltött félelemmel; sérült bokám is erősen sajogni kezdett. A lélekcsoport egyre közelebb húzódott hozzám, mindaddig, míg végre sikerült központosítanom magam. Még ekkor is jókora adag zavarodottság maradt bennem. Wil egy bólintással jelezte, hogy tanúja volt az egésznek.

- Itt kezdődtek a gondok a bokámmal, igaz? - kérdeztem.

- Igen - felelte Wil.

Elkaptam a tekintetét. - És mi van a többi emlékekkel? A gnosztikusok dilemmáját sikerült megértened?

Bólintott, és egyenesen a szemembe nézett.

- Miért teremtette az egyház ezt a dilemmát? - kérdeztem.

- Mert a korai egyház nem mert előállni olyan gondolatokkal, hogy mindannyiunknak a Krisztus által megmutatott életmódra kellene törekednünk, pedig a Szentírásban világosan ez olvasható. Attól féltek, hogy ha így történnék, túl sok hatalma maradna az egyénnek; ezért hozták létre ezt az ellentmondást. A papság egyfelől arra ösztönözte a hívőket, hogy önmagukban keressék Isten misztikus birodalmát, vessék alá magukat Isten akarátának, és töltekezzenek föl a Szentlélekkel. Másfelől viszont káromlásnak bélyegeztek minden gyakorlati útmutatást, amely ennek az állapotnak az elérésére irányult, sőt hatalmuk védelmében gyakran még a közönséges gyilkosságtól sem riadtak vissza.

- Tehát ostoba voltam, amikor megpróbáltam terjeszteni a Felismeréseket.

- Ostobának épp nem mondanám - gondolkodott el Wil -, mindenesetre nem volt diplomatikus cselekedet. Azért öltek meg, mert akkor akartad rákényszeríteni a tudást a kultúrára, amikor még nem érkezett el az ideje.

Wil szemébe néztem, aztán ismét elsodródtam a csoporttudattal; ismét a tizenkilencedik századi háborúk idejében találtam magam. A völgyben jártam, a törzsfőnökök találkozóján, ugyanazt a málhás lovat tartottam kantárszáron; épp

indulni készültem. Hegylakó prémvadász voltam, barátságban éltem az indiánokkal és a telepeseikkel is. Az indiánok majdnem mind háborút akartak, de Mayának sikerült néhányukat megnyernie a béketerv számára. Meghallgattam mindkét oldal érveit, aztán a főnökök elszéledtek.

Maya odalépett hozzám. - Gondolom, maga is indulni készül.

Bólintottam, és elmagyaráztam, hogy ha ezek a törzsi varázslók nem értik, mit akar, akkor én mégúgy sem értem.

Úgy nézett rám, mintha azt fürkészné, nem tréfálok-e, aztán megfordult, és valaki mással kezdett foglalkozni. Charlene! Hirtelen felszínre vetődött az emlék, hogy hiszen ő is ott volt; nagy hatalmú indián asszonyként élt akkor, de az irigy főnökök gyakran lehurrogták, csak azért, mert nő volt. Nyilvánvalóan tudott valami fontosat az ősök szerepével kapcsolatban, de szavai süket fülekre találtak.

Láttam magamon, hogy szeretnék maradni, szeretném Mayát támogatni, szeretném kimutatni Charlene iránti érzéseimet, a végén mégis elmentem; a tizenharmadik században elkövetett akaratlan hibám emléke még túlságosan közel volt a felszínhez. Egyszerűen csak menekülni akartam, megszabadulni minden felelősségtől. Életem szabályozott mintát követett: csapdákat állítottam, prémeket gyűjtöttem, ebből megéltem, és senki kedvéért a nyakamat nem kockáztattam. Talán legközelebb jobban sikerül majd.

Legközelebb? Tudatom előrenyargalt; láttam magam, amint lenézek a Földre, és jelenlegi inkarnációmát fontolgatom. Végignéztem születési látomásomat, láttam, milyen lehetőségeim kínálóznak, hogy szakítsak cselekvés- és döntésképtelenségemmel. Elképzelttem, hogyan használhatom fel legteljesebb mértékben a gyerekkori családomban rejlő lehetőségeket, anyámtól spirituális érzékenységet, apámtól tisztességet és humort tanulva. Nagypám a természettel, a vadonnal való kapcsolatot hozta magával, nagybátyám és nagynéném az adakozás és a fegyelem fogalmával ismertetett meg.

Ilyen erős egyéniségek közé kerülve a zárkózottságra való hajlamom hamar előtérbe került. Erős egójuk és magas igényeik miatt előbb elhárítottam magamtól, amit közvetíteni akartak, és igyekeztem elrejtőzni, de aztán feldolgoztam félelmeimet, és megéreztem, hogy pozitív felkészítést kapok tőlük e hajlamom letisztítására, hogy követhessem életutamat.

Tökéletes felkészítésnek látszott, ezért ennyiben hagytam neveltetésemet, és az évszázadokkal korábban megismert spiritualitás jeleit kezdtem keresni. Közöm lesz majd a Humán Potenciál Mozgalom pszichológiájához, felderítem a keleti filozófiák bölcsességeit, a nyugat misztikusait, és végül újra összetalálkozom magukkal az

eredeti Felismerésekkel, épp abban az időben, amikor ismét felszínre kerülnek, hogy végre beépüljenek az általános emberi tudatba. Ez a sok előkészület, belső nagytakarítás lehetővé teszi majd számomra, hogy tovább kutassam, miként változtatják meg a Felismerések az emberi kultúrát - és hogy csatlakozzam Williams csoportjához.

Visszahúzódtam, és Wilre néztem.

- Mi baj? - kérdezte.

- Az én esetemben sem ment minden az ideális mederben. Úgy érzem, mintha elpazaroltam volna a felkészülést. Még a zárkózottságomtól sem sikerült megszabadulnom. Sok könyvet még nem olvastam el, sok embert, akik üzenetet hozhattak volna számomra, nem hallgattam meg. Ha most visszatekintek, úgy látom, mindent elhibáztam.

Nem sok híja volt, hogy Wil elnevesse magát. - Senki sem követi pontosan a születés előtti látomását. - Szünetet tartott, és jelentőségteljesen rám nézett. - Végiggondoltad már, mit csinálsz épp ebben a percben? Épp most idézted fel, merre vezetne ideális életutad, hogyan találnád a leginkább kielégítőnek, és amikor ezt összehasonlítod azzal, ahogy a valóságban éltél, tele vagy megbánással; ugyanúgy, mint amikor Williams a halála után végignézte, mennyi lehetőséget mulasztott el. Meg sem kellett várnod, hogy meghalj: *most* tartasz életszemlét.

Nem értettem.

- Még mindig nem világos? Ez a Tizedik Felismerés egyik legfontosabb eleme. Nemcsak arra jövünk rá, hogy intuícióink és végzetszerű megérzéseink a születési látomásról őrzött emlékek feltámadását jelzik. A Hatodik Felismerés teljesebb megértése által kielemezhetjük, hol tértünk le az útról, vagy hol mulasztottunk el kínálkozó lehetőségeket, így azonnal áttérhetünk egy másik pályára, amely jobban követi azt, amit előre elhatároztunk. Más szóval a folyamatból a mindennapi életben még többet emelünk át a tudatosság szintjére. Azelőtt meg kellett halnunk ahhoz, hogy megtarthassuk életünk szemlét, most már viszont korábban felébredhetünk, és így, amint a Kilencedik Felismerés megjósolta, elavulttá válik a halál.

Végre megértettem. - Tehát ezért jönnek az emberek a Földre: hogy módszeresen megtanuljanak emlékezni, hogy fokozatosan felébredjenek.

- Így van. Végre tudatossá válik számunkra a folyamat, amely az emberiség fennállásának kezdete óta tudattalanul zajlott. Az emberek eredettől fogva részesültek születés előtti látomásban, aztán születésük után tudattalanná váltak, csak a leghalványabb intuícióik maradtak meg. Eleinte, az ember történelmének

hajnalán hatalmas különbség volt az elképzelt és a megvalósított életek között; később aztán, ahogy múlt az idő, ez a távolság szűkült. Ma már a határán vagyunk annak, hogy mindenre emlékezzünk.

Ebben a pillanatban ismét a lélekcsoporthoz csatlakoztam. Tudatom egy pillanat alatt magasabb szintre emelkedett, ahol Wil minden szava igazolást nyert. Most végre igaz képet kaphatunk a történelemtől: nem véres küzdelmet látunk benne, amelyben az emberi állat megtanulja uralma alá hajtani a természetet, hogy fennmaradásához nagyszerűbb környezetet teremtsen, kiszakítva önmagát a dzsungelből, és hatalmas, bonyolult szerkezetű társadalmakat alkotva. Nem; az emberiség történelmét spirituális folyamatnak tekinthetjük: a lelkek nemzedékről nemzedékre, életről életre folytatódó, mély, módszeres erőfeszítését. Az évezredek során ez a folyamat egyetlen cél felé tartott: hogy emlékezzünk arra, amit a Túlvilágon tudtunk, és ezt a tudást itt a Földön is a tudatosság szintjére emeljük.

*

Mintha magasról látnám, egy óriási, holografikus kép nyílt meg körülöttem; valami módon egyetlen pillantással át tudtam tekinteni az emberi történelem hosszú folyamatát. Minden átmenet nélkül egyszer csak benne voltam a kép közepében, és sebesen sodródtam a történettel, mint amikor gyorsan előrepörgetik a videofelvételt. Mintha valóban benne lettem volna, és személyesen megtapasztaltam volna minden egyes pillanatát.

Hirtelen tanúja lettem a tudat születésének. Tágas, széljárta síkság terült el előttem, valahol Afrikában lehettem. Mozgásra lettem figyelmes: ruhátlan emberek kis csoportja bogyókon lakmározott. Míg figyeltem őket, ráhangolódtam a kor gondolkodásmódjára. A természet ritmusával, jelzéseivel bensőséges kapcsolatban álló emberek lévén ösztönösen éltünk, és ösztönösen reagáltunk. A mindennapi élet rutinjának középpontjában az élelemszerzés állt, keretét a csoporthoz való tartozás adta. A hatalom egyetlen, fizikailag erős egyedtől kiindulva lefelé lépcsőzetesen oszlott el, és ebben a hierarchiában ugyanúgy elfogadtuk saját helyünket, mint ahogy az életben sűrűn bekövetkező tragédiákat és nehézségeket fogadtuk el: gondolkodás nélkül.

Figyelő tekintetem előtt múltak az évezredek, számtalan nemzedék élt és pusztult el. Aztán lassanként bizonyos egyedeket nyugtalanítani kezdte az, amit láttak. Ha egy gyermek meghalt karjaik között, tudatuk kitágult, és fölmerült benne a kérdés: miért? És gondolkodni kezdtek, hogyan tudnák ezt a jövőben elkerülni. Ezek az egyedek *éntudatra* tettek szert: kezdték felismerni, hogy itt és most *élnek*. Képessé lettek elhagyni az automatikus reakciókat, és mind teljesebb képet alkottak a

létezésről. Tudták, hogy az élet tovább tart, mint a nap, a hold és az évszakok ciklusai, ám a halálesetek azt is tanúsították, hogy az élet véges. De akkor mi a célja?

Rájöttem: ha jobban megfigyeltem ezeket a gondolkodó egyedeket, érzékelhetem születési látomásukat is: ők azzal a különleges céllal léptek be a földi dimenzióba, hogy megkezdjék az emberiség öntudatra ébredését. Teljes jelentőségében nem tudtam áttekinteni, mégis tudtam, hogy tudatuk hátsó rekeszében ott munkál a Világlátomás inspirációja. Születésük előtt tudták, hogy az emberiség hosszú útra indul, és ezt az utat akkor teljes hosszában látták. De azt is tudták, hogy ezen az utazáson a fejlődésért nemzedékről nemzedékre meg kell dolgozni - mert miután elindultunk magasabb célunk elérésére, elveszítjük az öntudatlanság nyugodt békességét. Tudtuk, hogy létezőnk, de az ebből eredő mámoros szabadsággal együtt járt a félelem és a bizonytalanság, mert nem tudtuk, miért.

Láttam: az emberiség hosszú történetét ez a két, egymás ellen ható készlet fogja mozgatni. Egyfelől túllépünk félelmeinken, mert segítenek ebben intuícióink, belső látomásaink, amelyek elárulják, hogy az életnek meghatározott célja van: bölcs és bátor cselekedetek által pozitív irányban kell előremozdítanunk a kultúra evolúcióját, mindenkinek úgy, ahogyan csak tőle telik. Ezeknek az érzéseknek az ereje fog emlékeztetni bennünket arra, hogy bármily bizonytalannak látszik is az élet, *nem vagyunk* egyedül: létezésünk titkának mélyen rejlő célja és értelme van.

Másfelől viszont gyakran estünk áldozatául az ellenkező készletnek: annak, hogy óvjuk magunkat a félelemtől; olykor szem elől tévesztettük a célt, a magány, az elhagyatottság okozta szorongás csapdájába estünk. A félelem riadt önvédelemre sarkall bennünket, küzdünk, hogy megtartsuk hatalmi pozíciókat, egymástól raboljuk az energiát, és mindig ellenállunk a változásnak, a fejlődésnek, tekintet nélkül a rendelkezésünkre álló időszerűbb, pontosabb információkra.

Folytatódott az ébredés, teltek-múltak az ezredévek; végigkövethettem, ahogy az emberek fokozatosan mind nagyobb csoportokká olvadtak össze, követve a természetes ösztönt, hogy az egyén egyre többekkel azonosulhasson, egyre összetettebb társadalmi szerveződések hozva létre. Láttam, hogy ez a törekvés egy homályos intuícióból származik, amely pontosan csak a Túlvilágon ismeretes: hogy az ember sorsa itt a Földön az egységesedés felé való fejlődés. Ezt az intuíciót követve felismertük, hogy a fejlődés a gyűjtögető-vadászó, nomád életmód után is folytatódik: hogy termesszük és rendszeresen arassuk a Föld növényeit. Hasonlóképpen házasíthattuk és tenyészthettük a körülöttünk élő állatokat, így fehérjéből és egyéb tápanyagokból állandó utánpótlásra tehattünk szert. A Világlátomás ott lapult mélyen a tudattalanunkban, és az ősminták mentén irányított bennünket, így kezdett kialakulni a változás, az emberiség történelmének alapvető sorsfordulója: a vándorló, nomád életmódról a gazdálkodásra, a falvak alapítására való áttérés.

Ezek a gazdálkodó közösségek egyre bonyolultabbá fejlődtek, a termékfölöslegek lehetővé tették a kereskedést, így az emberiség foglalkozási csoportokra kezdett tagolódni: pásztorok, építők, takácsok, aztán kereskedők, fémmegmunkálók és katonák. Hamar elkövetkezett az írás és a számolás feltalálása. Csakhogy a természet szeszélyei, az élet kihívásai változatlanul hatást gyakoroltak a fiatal emberiség tudatára, és továbbra is ott lebegett a kimondatlan kérdés: miért is élünk? Mint korábban, most is megfigyeltem azoknak az embereknek a születési látomását, akik a spirituális valóság magasabb szintjeit szerették volna megérteni. Ők azért érkeztek a földi dimenzióba, hogy az isteni forrás felé tágítsák az emberi tudatot, de Istennel kapcsolatos első fogalmaik ködösek, tökéletlenek voltak, a többistenhit, a politeizmus formájában jelentek meg. Az emberiség kegyetlen és követelőző istenek sokaságáról szerzett tudomást; ezek rajtunk kívül létező istenségek voltak, és az időjárás, az évszakok, a termés hozam fölött uralkodtak. Bizonytalanságunkban azt hittük, hogy rítusokkal, szertartásokkal, áldozatokkal a kedvükben járhatunk.

Az évezredek során a sok kis mezőgazdasági közösség nagyobb civilizációvá egyesült néhány helyen: Mezopotámiában, Egyiptomban, az Indus völgyében, Krétán és Észak-Kínában; s az emberek mindenütt megalkották természeti és állati istenségeiket. Ezek az istenek azonban nem sokáig tudták feloldani a szorongást. Lelkek nemzedékeit láttam azzal az üzenettel belépni a földi dimenzióba, hogy az emberiség sorsa a közösen birtokolt tudás által elért fejlődés. Ezek az egyének azonban, amint ideértek, alávetették magukat a félelemnek, eltorzították az intuitív üzenetet, kifejeztették önmagukban a győzelemre való törekvés öntudatlan vágyát: azt, hogy uralkodjanak a többi emberen, és saját életmódjukat erővel rájuk kényszerítsék.

Így kezdődött a birodalmak, a zsarnokok nagy korszaka, amikor egyik hatalmas vezető a másik után lépett a színre, egységbe kovácsolva népe erejét, mind nagyobb földterületeket foglalva el, abban a hitben, hogy mindenkinek az ő kultúráját kell elsajátítania. De mégis, végig e korszakon át a sok zsarnokot mindig legyőzte és igájába hajtotta egy nagyobb, erősebb kultúra. Évezredekkel keresztül különböző birodalmak buggyantak fel az emberi tudat felszínére, elhintették gondolataik magvait, hatékony gyakorlatukkal, gazdálkodási módszereikkel, haditechnikájukkal egy ideig felszínen maradtak, aztán letaszította őket egy erősebb, szervezettebb látomás. Ily módon lassanként újak váltották fel a régi, elavult eszméket.

Láttam, hogy e lassú és véres folyamatban a Túlvilág igazságai fokozatosan átszivárognak a fizikai dimenzióba. Az egyik legfontosabb ezek közül - az új közösségi erkölcs - a földkerekség különböző pontjain kezdett felszínre vetődni, de végül az ókori görögök filozófiájában találta meg világos kifejezési formáját. A görög kultúrába született emberek százainak születési látomásában láttam a reményt, hogy ezt az időszerű felismerést nem fogja elfelejteni.

Nemzedékek sora nézte végig, miként tesz erőszakot önmagán az emberiség, mekkora értékek mennek veszendőbe, milyen igazságtalanságok történnek; tudták, hogy az ember túlléphetne a háborúkon, mások leigázásán; tudták, hogy megvalósulhatna az eszmék cseréjén alapuló új rendszer, amely megvédené minden egyes ember jogát az önálló gondolkodáshoz, fizikai erejétől függetlenül - ezt a rendszert a Túlvilágon már ismerték és alkalmazták. Láttam, ahogy az emberek közötti kommunikáció új módja kibontakozik, formát ölt a Földön, és végül megkapja a *demokrácia* elnevezést.

Az eszmék cseréjének, az emberek közötti kommunikációnak ez a módszere még gyakran torkollott hatalmi harcba, de most legalább, a történelemben először, az emberi valóság fejlődését nem fizikai, hanem szóbeli eszközökkel igyekeztek előmozdítani.

Ugyanebben az időben a Közel-Keleten, egy kis lélekszámú törzs írott történelmében felszínre került egy másik, vízvázalstónak minősíthető gondolat, amely arra volt hivatott, hogy teljesen átalakítsa a *spirituális valóságról* vallott nézeteket. E gondolat hordozóinak születési látomását is alkalmam volt végignézni. A zsidó kultúrába született emberek születésük előtt tudták: az emberiség helyesen ismerte fel az isteni forrás létezését, e forrás meghatározása azonban hibás, torz. A sok istenről szóló elképzelések csupán töredékes képet adhattak a teljes egészeiről. Ők felismerték, hogy csupán egyetlen Isten létezik; ez az Isten az ő felfogásuk szerint is követelőző, fenyegetőző, patriarchális - és még mindig rajtunk kívül létezik -, de most először olyan személy, aki kapcsolatban áll az emberekkel, akiknek ő az egyetlen teremtője.

Figyeltem, hogy az egyetlen Istenről szóló intuitív felismerés szerte a világon felbukkan, és konkrét alakot ölt. Kínában és Indiában, ahol a technika, a kereskedelem, a társadalom már régen magas szintre fejlődött, a hinduizmus, a buddhizmus meg a többi vallás hatására Keleten elmélkedőbb, filozofikus jellegűvé vált.

E vallások alapítói intuitív módon felismerték, hogy Isten több, mint személy. Isten: erő, tudat; tökéletesen megismerni csak a megvilágosodásnak nevezett folyamatban lehet. A keleti vallások nem azon igyekeztek, hogy különféle törvények betartásával, szertartások végrehajtásával kedvében járjanak Istennek: az Istennel való kapcsolatot odabenn keresték, a tudat megváltozásában: abban a folyamatban, hogy az ember nyitottá válik az állandóan elérhető harmónia és biztonság számára.

Figyelmem ekkor Galileára, a Genezáret-tó környékére irányult; láttam, hogy az egy Isten hite, amely átformálja majd a nyugati kultúrákat is, eredetileg a rajtunk kívül álló, patriarchális ítélőbíró fogalmából indult ki, és a Keleten uralkodó nézetekig

fejlődött: bennünk lakó Istenné vált, akinek birodalma magában az emberben található meg. Láttam egy embert, aki a Földre érkezve születés előtti látomásából majdnem mindenre emlékezett.

Tudta: azért van itt, hogy új energiát hozzon a világba: a szereteten alapuló új kultúrát. Üzenete ez volt: az egyetlen Isten a szent lélek, az isteni energia, amelynek létezése érezhető, gyakorlatilag igazolható. A spirituális tudatosság többet jelent, mint a szertartások, az áldozatok, a nyilvános imádkozás. Mélyebb szintű bűnbánat kell hozzá; olyan bűnbánat, amely belső pszichológiai változással jár együtt: az ego transzcendens módon "kienged", megszabadul kötöttségeitől, s ezáltal lehetővé teszi, hogy beérjenek a spirituális élet igazi gyümölcsei.

Az üzenet terjedni kezdett; láttam, hogy minden birodalmak leghatalmasabbika, a Római Birodalom magáévá teszi és Európa nagy részén elterjeszti az egyetlen, bennünk lakó Isten gondolatát. Később, amikor észak felől a barbárok támadásai szétdarabolták a birodalmat, az eszme a kereszténység feudális szervezetében élt tovább.

Ezen a ponton újra megfigyelhettem a gnosztikusok tevékenységét: arra sarkallták az egyházat, hogy a belső, emberformáló erejű élményre fordítsa figyelmét, tegye Krisztus életét olyan példává, amelyet mindannyian követhetünk. Láttam, hogy az egyházon elhatalmasodik a félelem; vezetői érzik, hogy kezükből kicsúszik az irányítás, s ezért törvényt hoznak az egyház embereinek hatalmi hierarchiájáról, a papokat közbenjáróknak, a szent szellem letéteményeseinek nyilvánítják. Idővel minden szöveget, amely a gnoszticizmus nézeteire utalt, eretnekségnek minősítettek, és kiirtottak a Bibliából.

Bár sokan érkeztek a Túlvilág dimenziójából azzal a szándékkal, hogy kiszélesítik és demokratizálják az új vallást, a korszakot mégis a félelem jellemezte, és a más kultúrák megismerésére tett erőfeszítéseket megint csak eltorzította a hatalomvágy.

Ismét megpillantottam a ferencesek titkos szektáit, amelynek tagjai a természet tiszteletét, az isteni lényeg belső megtapasztalását helyezték előtérbe. Ezek az emberek azzal az intuícióval érkeztek a Földre, hogy a gnosztikus dilemma végül feloldódik; eltökélték, hogy addig is védelmük alá helyezik a régi szövegeket és kéziratokat. Újra végignézttem saját szerencsétlen kísérletemet, amikor idő előtt akartam nyilvánosságra hozni az információt, és dicstelen távozásomat.

Mégis világosan láttam, hogy Nyugaton új korszak bontakozik ki. Az egyház hatalma ellen egy új társadalmi egység, a nemzetállam intézett kihívást. A Föld népei kezdték elismerni egymást, a nagy birodalmak kora a végéhez közeledett. Új nemzedékek születtek azzal az intuícióval, hogy sorsunk az egységesedés, s ezért azon munkálkodtak, hogy a közös anyanyelven alapuló nemzeti összetartozás, az

önrendelkezésű földterülethez való kötődés gondolatát erősítsék. Ezeket az államokat továbbra is teljhatalmú vezetők irányították, akikről sokáig azt tartották, hogy Isten akaratából uralkodnak, de kezdett kibontakozni az új emberi civilizáció, amely meghúzta az országok határait, belső használatú pénzt, belső gazdasági, kereskedelmi szabályokat vezetett be.

Aztán, ahogy a gazdagság és az írásbeliség elterjedt Európában, széles körű újjászületés indult meg. Láttam résztvevőinek születési látomását: tudták, hogy az emberiség sorsa a hatalommal rendelkező demokrácia, és azzal a reménnyel érkeztek, hogy ennek megvalósulását segítik elő. Újra felfedezték a görögök és a rómaiak írásait, és ezek serkentették a kor emberének emlékezetét. Létrejötték az első demokratikus parlamentek, megszólaltak az első hangok, amelyek a királyok isteni jogainak eltörlését, az egyház spirituális és társadalmi ügyekben gyakorolt, véres uralmának végét követelték. Hamarosan jelentkezett a protestáns reformáció, azzal az ígérettel, hogy az egyén közvetlenül fordulhat a Szentíráshoz, és közvetlen kapcsolatot létesíthet Istennel.

Ugyanakkor nagyobb szabadságra és tágabb cselekvési lehetőségekre vágyó emberek elkezdtek felderíteni az amerikai kontinenst, amely jelképes módon félúton helyezkedik el a keleti és a nyugati kultúra területei között. Az Újvilágba áttelepülni szándékozó európaiak születési látomásában megfigyelhettem: amikor idejöttek, tudták, hogy ezen a területen emberek élnek; tudták, hogy a kommunikáció, a bevándorlás csak meghívásos alapon kezdeményezhető. A lelkük mélyén tudták, hogy később Amerika lakói szolgálnak majd alapot, visszavezető utat Európa számára, ahol rohamosan sorvad a természeti környezettel való bensőséges kapcsolat érzése, és az egész földrész veszélyes elvilágiasodás felé tart. Az amerikai bennszülöttek kultúrája sem volt ugyan tökéletes, de mintául szolgált, amelyben az európai gondolkodás ismét megtalálhatta gyökereit.

Csak hogy, és ismét csak a félelem miatt, ezek az egyének az intuícióból csak az új földrészre való áttelepülés késztetését értették meg, felfogták a szellem szabadságának új lehetőségét, de magukkal hozták a győzelem óhaját, a hatalomvágyat, saját biztonságuk előtérbe helyezését. A bennszülött kultúrák fontos igazságai elvesztek a terület hatalmas készleteinek kiaknázására indított rohamban.

Európában ezalatt folytatódott az újjászületés, a reneszánsz, és én kezdtem teljes jelentőségében felfogni a Második Felismerést. Az egyháznak egyre kevesebb hatalma volt arra, hogy meghatározza a valóságot, az európaiak úgy érezték, mintha most ébrednének, és friss szemmel tekintenének az életre. Számtalan ember intuitív emlékekből merített bátorsággal a tudomány demokratikus módszereit választotta az embereket befogadó világ feltárására és megértésére. Földeríteni a természet világának valamely területét, következtetéseket vonni le, aztán az eredményt a nyilvánosság elé tárni - ezt a módszert alkalmasnak vélték arra, hogy segítségével

egyértékre jussunk az embernek a világban elfoglalt helyzetét illetően, beleértve a spiritualitást is.

Az egyház emberei azonban a félelem bástyái mögé húzódva igyekeztek elfojtani az új természettudományt. Mikor mindkét oldalon politikai erők sorakoztak fel, megszületett a kompromisszum. A tudomány szabadon kutathatja a külső anyagi világot, a spirituális jelenségeket azonban a még mindig befolyásos papság diktátumai határozzák meg. Kezdetben a belső élmények teljes köre - a szépség, a szeretet megélésének emelkedett állapota, az intuíciók, a véletlenek, az interperszonális (személyek között végbemenő) jelenségek, sőt még az álmok is - tilalmas területnek minősültek a természettudomány számára.

A tudomány e korlátozások ellenére is hozzálátott a fizikai világ feltérképezéséhez és leírásához, értékes információt szolgáltatva a kereskedelem növekedéséhez, a természeti erőforrások kitermeléséhez. Erősödött az emberiség gazdasági biztonsága, lassanként kezdtük elveszíteni a titokzatosság iránti érzékünket, elfelejteni az élet célját firtató kérdéseinket. Úgy döntöttünk: épp elég, ha életben maradunk, ha önmagunk és gyermekeink számára jobb, biztonságosabb világot teremtünk. Fokozatosan eljutottunk abba a kollektív transzállapotba, amely megtagadja a halál valóságosságát, és abban az illúzióban ringatja magát, hogy a világ megmagyarázható, hétköznapi, mentes a rejtélyektől.

Hangzatos szólamaink ellenére a spirituális forrásból származó intuíciók, melyek valaha oly erősen hatottak, mindinkább háttérbe szorultak. A materializmus térhódításával Istenre csak a deisták távoli Isteneként lehetett tekinteni, olyan Istenként, aki valaha a létezésbe taszította a világmindenséget, de aztán félreállt, és engedte, hogy hadd forogjon a mechanizmus magában; úgy, ahogy egy kiszámítható gépezet jár: minden okozatnak megvan a maga oka, és egymással össze nem függő események csak véletlenül történnek.

Ennek a kornak az emberei esetében is láttam azonban a születési szándékot. Sokan azzal a tudással érkeztek, hogy a technika és a termelés fejlődése fontos dolog, mert hosszabb távon megoldható, hogy ne legyen ártalmas a környezetre, és minden képzeletet felülmúlóan szabaddá teheti az emberiséget. Eleinte azonban az adott korba és környezetbe születve az intuícióból csak az általánosságokra emlékeztek: hogy építeni, termelni, dolgozni kell - és erősen ragaszkodni a demokrácia eszményéhez.

Változott a látomás: most azt láttam, hogy ez az intuíció soha és sehol nem volt olyan erős, mint az Egyesült Államok létrehozásakor, a demokratikus alkotmány és a gazdasági rendszer megalkotásakor. Amerika nagyszabású kísérletként jött létre, annak a gyors gondolatcserének a kipróbálására, amely a későbbi korokra lesz majd jellemző. Csakhogy az amerikai kísérlet terhe az indiánok, a feketék és a többi nép

vállán nyugodott; a felszín alatt az ő hangjuk is meghallgatásért kiáltott, követelve az európai felfogásba való beilleszkedést.

A tizenkilencedik századra elérkeztünk az emberi kultúra következő nagy átalakulásának küszöbére: ez az átalakulás új energiaforrásokra épült: a gőzre, az olajra és végül az elektromosságra. A gazdaság hatalmas és bonyolult rendszerre fejlődött, és a robbanásszerűen fejlődő technika segítségével minden eddiginél több terméket állított elő. Emberek nagy tömegei hagyták ott a falusi közösségeket, és a termelés hatalmas városi központjaiba költöztek, a gazdálkodói életet felcserélve az új *ipari forradalomhoz* való csatlakozással.

Akkoriban a legtöbben abban hittek, hogy a demokrácia alapjain nyugvó, az állam által nem korlátozott kapitalizmus az emberi együttélés kívánatos módja. Csakhogy, mint azt az egyének születési látomásaiból felfogtam, ebben a korszakban sokan születtek azzal a reménnyel, hogy tökéletesebb formát adhatnak a kapitalizmusnak. Sajnos a félelem szintje oly magas volt, hogy intuícióikból csak keveset tudtak felfogni: az egyéni biztonság megteremtését, a többi dolgozó kizsákmányolását, a lehető legmagasabb profit kisajtolását; gyakran kötöttek összeesküvésszerű paktumokat versenytársaikkal és a kormánnyal. Ez volt a rabló iparbárók, a titkos bankügyletek és az ipari kartellek nagy korszaka.

A huszadik század elején aztán az elszabadult kapitalizmus túlkapasai miatt két másik gazdasági rendszer kínálkozott alternatívaként. Korábban Angliában két férfi fogalmazott meg egy alternatív "kiáltványt", amely a munkások által irányított új rendszert vázolt fel, amely megteremti majd a gazdasági utópiát, ahol az emberiség minden erőforrása mindenkinek szükségletei szerint rendelkezésére áll majd, kapzsiság és versengés nélkül.

A korban uralkodó iszonyatos munkakörülmények között ez a gondolat sok támogatóra talált. Hamar megláttam azonban, hogy ez a materialista "munkáskiáltvány" eltorzítja az eredeti szándékokat. E két férfi születési látomásába bepillantva rájöttem: annyiban helyesen értelmezték intuíciójukat, amennyiben az emberiség sorsa valóban ennek az utópiának az elérése. Sajnos azt nem ismerték fel, hogy ezt az utópiát csak demokratikus úton, az emberek szabad akaratából, fokozatosan lehet megvalósítani.

Következésképpen a kommunista rendszer megalkotói az oroszországi forradalomtól kezdődően tévedésben voltak, amikor azt gondolták, hogy ezt a rendszert erőszakkal, diktatúrával meg lehet valósítani. Ez a próbálkozás keserves kudarcot vallott, és sok millió emberélet volt az ára. A történet türelmetlen résztvevői utópiát képzeltek el, de helyette kommunizmust és sok évtizedes tragédiát teremtettek.

A színen megjelent a demokratikus kapitalizmus másik alternatívája: a fasizmus réme. Ezt a rendszert olyanra tervezték, hogy az uralkodó elit hasznát és hatalmát növelje; az elit tagjai az emberi társadalom minden előjoggal felruházott vezetőinek tartották magukat. Abban hittek, hogy a nemzet csak a demokrácia felszámolásával, a kormányzat és az új ipari vezetés egyesítésével foglalhatja el a legmagasabb helyet a világban.

Világosan láttam, hogy azok, akik ezt a rendszert megteremtették, szinte semmire sem emlékeztek születés előtti látomásukból. Csak annak a gondolatnak megvalósítására érkeztek ide, hogy a civilizáció a tökéletesedés irányába fejlesztendő, és hogy egy nemzet, ha céljában és szándékaiban teljesen összeforr, ha lehetőségeinek maradéktalan kiteljesítésére törekszik, hatékonyság és energia tekintetében hatalmas eredmények elérésére képes. Ebből félelmetes, öncélú látomást valósítottak meg; bizonyos fajok és népek felsőbbrendűségét hirdették, egy szupernemzet lehetőségét, amelynek az a sorsa, hogy uralkodjék a világon. A tökéletesség felé fejlődő egyénekre utaló intuíciót ismét eltorzították a gyenge, félelemben élő emberek - ez volt a Harmadik Birodalom pusztító korszaka.

Figyeltem, ahogy mások - akik szintén az emberiség tökéletesedését képzelték el, de szem előtt tartották a hatalommal felruházott demokrácia fontosságát - intuícióik sugallatára úgy döntöttek, hogy fellépnek a szabadon fejlődő gazdaság mindkét alternatívája ellen. Kiállásuk előbb a fasiszta torzítás elleni véres világháborút okozta, amelyet iszonyatos veszteségek árán nyertek meg. A második szakasz a kommunista tábor ellen folytatott hosszú és ádáz hidegháború volt.

Figyelmem most az Egyesült Államokra irányult; a hidegháború korszakának kezdetére, az ötvenes évekre. Amerika ebben az időben a világi materializmus négy évszázados történetében elért legmagasabb szinten helyezkedett el. A bőség és a biztonság olyan mértékben fejlődött, hogy elérte a széles és egyre növekvő középosztályt, és ennek az anyagi sikernek jegyében született meg az az új, nagy generáció, amelynek intuíciói a harmadik nagy átalakuláshoz segítik majd az emberiséget.

E nemzedék tagjai úgy nevelkedtek, hogy állandóan emlékeztették őket: a világ leghatalmasabb országában élnek, a szabad emberek földjén, ahol minden polgárnak szabadság és igazság az osztályrésze. Felnövekedvén észrevették azonban a zavaró ellentmondást a közkeletű Amerika-kép és a valóság között. Rájöttek, hogy az országban sokan - a nők és bizonyos etnikai kisebbségek - a törvények és a szokások által béklyóba verve egyáltalán *nem szabadok*. A hatvanas években az új nemzedék szigorú vizsgálat alá vette az amerikai társadalmat, és sokan újabb zavaró elemeket vettek észre az Egyesült Államok önképén: például az elvakult hazafiságot, amelynek jegyében fiatal emberektől elvárták, hogy politikai háborút vívjanak egy idegen országban, minden világosan megfogalmazott cél és a győzelem reménye

nélkül.

Ugyanilyen zavaró volt a kultúra spirituális gyakorlata. Az előző négyszáz év materializmusa messze a háttérbe szorította az élet és a halál rejtélyét. A templomokat, a zsinagógákat sokan a fennhéjázó és tartalmatlan szertartások színterének tartották. A templomba járás inkább társadalmi, mint spirituális eseménnyé vált, a gyülekezet tagjait az a kérdés foglalkoztatta, hogy vajon mit szólnak a többiek.

A látomás folytatódott; láttam, hogy az új nemzedék elemző, bíráló hajlamát egy mélyről jövő intuíció táplálja: az a sejtelem, hogy az élet többről szól, mint amit a jó öreg anyagi világszemlélet számításba vesz. Az új generáció új spirituális tartalmakat vett észre a láthatáron, és más, kevésbé ismert vallások, spirituális felfogások felderítéséhez fogott. Most először értették meg nagy tömegek Nyugaton a keleti vallásokat; és ezáltal igazolódott az a tömeges intuíció, hogy a spirituális érzékelés belső élmény, olyan tudatváltás, amely mindörökre megváltoztatja az ember identitását, életcélját. A zsidó kabalisztikus szövegek és a nyugati misztikusok, mint Eckehart mester és Teilhard de Chardin további érdekes szempontokat szolgáltattak a mély spiritualitás megismeréséhez.

Ugyanebben az időben a humán tudományok - a szociológia, a pszichiátria, a pszichológia, az antropológia -, sőt a modern fizika is olyan információkkal állt elő, amelyek új megvilágításba helyezték az emberi tudatot és kreativitást. A gondolathalmazból, amelyhez a Kelet felfogása adott távlatot, fokozatosan kikristályosodott valami, aminek később *Humán Potenciál Mozgalom* lett a neve: az az egyre erősödő hit, hogy az emberek jelenleg csak kis töredékét használják hatalmas fizikai, pszichológiai és spirituális lehetőségeiknek.

Láttam, hogy több évtized leforgása alatt ez az információ és a belőle fakadó spirituális élmény eléri a *kritikus tömeget*, és létrejön a tudati ugrás: innentől fogva másként kezdünk gondolkodni arról, hogy miről szól az ember élete, végső soron beleértve a kilenc Felismerésről szóló emlékek felidézését is.

És mégis, mialatt ez az új szemlélet kikristályosodott, és valamiféle tudati járványhoz hasonló módon végigsöpört az emberi világon, az új nemzedék sok más tagja meghátrált, hirtelen megrémülve attól, hogy a régi kultúra egyre jobban meginog; ez a jelenség látszólag az új paradigma megjelenésével függött össze. A régi világszemlélet megszilárdult egyezményei jól meghatározott, merev rendben tartották az ember életét évszázadokon át. Minden szerep meg volt írva, mindenkinek a helye ki volt jelölve: a férfiak a munkában, a nők és a gyerekek otthon; a család genetikai alapon szerveződik, és mindent áthat a munkaerőkölc. A polgároktól elvárták, hogy megtalálják helyüket a gazdaság szerkezetében; hogy életük értelmét a családban és a gyermekekben leljék fel; hogy tudják, az élet célja jól

élni és nagyobb anyagi biztonságot kínáló világot teremteni a következő generáció számára.

Aztán a hatvanas évek vizsgálódó és elemző korszakában a régi, megingathatatatlannak vélt szabályok rogyadozni kezdtek. A régi közmegegyezés többé nem szabályozta az emberi viselkedést. Mindenki hatalmat kapott önmaga felett, felszabadult, maga szabhatta meg életpályáját, elindulhatott a ködgomolyban rejlő lehetőségek felderítésére. Ebben a közegben a mások véleménye többé már nem szabályozta tetteinket, viselkedésünket; magatartásunkat az határozta meg, hogy mit érzünk legbelül, mit diktál saját belső erkölcsünk.

Azok számára, akik valóban magukévá tették, átélték a spirituális világnézetet, amelyet őszinteség és szeretet jellemez, az etikus viselkedés nem jelentett gondot. Aggasztó helyzetbe kerültek viszont azok, akik elvesztették életük vezérfonalát, de erős belső törvényeket nem sikerült kialakítaniuk. Ők afféle kulturális senki földjére kerültek, ahol immár minden megengedhetőnek látszott: a bűnözés, a kábítószeres, az önpusztító készítmények összes elképzelhető formája, a munkaerő elvesztéséről nem is szólva. Csak rontott a helyzeten, hogy a Humán Potenciál Mozgalom eredményeit sokan hamisan igyekeztek felhasználni; ezzel akarták bebizonyítani: a bűnözők és más deviánsok nem tehetők felelőssé cselekedeteikért, hiszen ők csupán áldozatai egy elnyomó kultúrának, amely szégyenkezés nélkül eltűr ilyen viselkedést eredményező társadalmi körülményeket.

Miközben figyeltem, fokozatosan értettem meg, mit látok: a nézőpontok polarizációja zajlik világszerte. Azok, akik még nem választottak, most szembefordulnak azzal a kulturális felfogással, amely a szemük láttára káoszhoz és bizonytalansághoz, sőt talán életmódjuk teljes széthullásához vezetett. Különösen az Egyesült Államokban egyre több embernek válik meggyőződésévé, hogy élethalálharc áll előttünk az utóbbi huszonöt év engedékenységevel, liberalizmusával szemben - kulturális háborúnak nevezték el -, és a tét nem csekélyebb, mint a nyugati civilizáció fennmaradása. Láttam azt is, hogy sokan közülük már csaknem úgy tekintik, mintha elvesztették volna a csatát, és végletes intézkedéseket szorgalmaznak.

Észleltem, hogy ennek az ellencsapásnak a hatására a Humán Potenciál támogatói maguk is félelembe esnek, védekezésbe mennek át, érezve, hogy a konzervativizmus hulláma megsemmisítéssel fenyegeti az egyéni jogok és a társadalmi együttérzés terén nehezen kivívott eredményeiket. Sokak hite szerint a felszabadulás elleni akciót a kapzsiság és kizsákmányolás harcias erői indították, utolsó kísérletként a társadalom gyöngébb tagjai felett való uralom megtartására.

Világosan megfigyelhettem azt is, mitől erősödik ez a polarizáció: mindkét tábor a gonoszság összeesküvését látta a másik tábor tetteiben.

A régi világnézet támogatói immár nem félrevezetett, naiv embereknek tartották a Humán Potenciál híveit, hanem voltaképpen a nagypolitikába beszivárgott szocialisták összeesküvéséhez sorolták, a kommunista megoldás konokul kitartó utóvédjeinek tartották őket, akik pontosan azt akarták elérni, ami bekövetkezett: hogy a kultúra elkorhadjon, és színre léphessen egy erőskezű kormányzat, amely majd helyreteszi a dolgokat. Szerintük az összeesküvés a terjedő bűnözéstől való félelmet használja fel ürügyként a fegyvertartás korlátozásához, ami módszeresen védtelenné, kiszolgáltatottá teszi a lakosságot; a központi bürokrácia minden eddiginél nagyobb hatalomhoz jut, a végén Internet-kapcsolatok útján a pénz- és hitelkártya-forgalmat is ellenőrzése alá vonhatja, az elektronikus gazdaságba való beavatkozását a bűnözés vagy a szabotázások megelőzésével, netán az adóbehajtás érdekeivel indokolva. Végül, esetleg egy küszöbönálló természeti katasztrófára való hivatkozással előlép a *Nagy Testvér*, elkobozza a magántulajdont, és hadiállapotot hirdet.

A felszabadulás, a változás hívei szerint ennek a forgatókönyvnek épp az ellenkezője valószínű. A konzervatívok politikai mesterkedéseinek hatására minden, amiért dolgoztak, a szemünk láttára zúzódik darabokra. Ők is érzékelik a bűnözés, az erőszak növekedését, a családszerkezet felbomlását, de szerintük ennek nem a kormányzat beavatkozása az oka, hanem az, hogy ez a beavatkozás csekély, és elkésve érkezett.

A kapitalizmus minden országban egy teljes társadalmi osztályt cserbenhagyott, és ennek oka nyilvánvaló: a szegények számára nem nyílt lehetőség, hogy helyet találjanak a rendszerben. Nem volt hatékony oktatás. Nem volt munkalehetőség. A kormány segítségnyújtás helyett hátat fordított, és az utóbbi huszonöt év minden nehezen kivívott szociális eredményével együtt a szegénységnyhító programokat is kihajította.

Világosan láttam, hogy a fokozódó kiábrándulás hatására a reformerek már a legrosszabbtól tartanak: hogy a jobboldal megerősödése csak a nagypénzű érdekcsoportok mesterkedésének következménye lehet szerte a világon. Ezek az érdekcsoportok zsebre vágják a kormányokat, felvásárolják a sajtót, és végül, ugyanúgy, ahogy a náci Németországban történt, birtokon belüliekre és kismizettekre osztják fel a világot, ahol a legnagyobb, leggazdagabb vállalatok a semmibe taszítják a kisvállalkozókat, és mind nagyobb részt szereznek meg a vagyonból. Nyilvánvaló, hogy lesznek lázongások, de ez is az elit malmára hajtja majd a vizet, így legalább fokozhatja a rendőrségi ellenőrzést.

Tudatom hirtelen magasabb szintre ugrott: végre tökéletesen megértettem a félelem szülte polarizációt: emberek nagy tömegei csapódnak mindkét végletre, mindkét tábor emeli a jók és a gonoszok háborújának esélyére tett tétet, és mindkét oldal

nagyszabású összeesküvés szervezőjének véli a másikat.

És melleleg megértettem azt is, miért növekszik azoknak a hatása, akik állítólag magyarázattal szolgálnak a gonosz előretörésére. Ezek a *világ vége kutatói*, akikre Joel utalt. A változással együtt járó kavarodásban ezek egyre növekvő hatalomra tesznek szert. Szerintük a Biblia jövendöléseit szó szerint kell értelmezni, és a mai korban uralkodó bizonytalanság számukra azt jelenti, hogy hamarosan itt a régóta esedékes apokalipszis. Csakhamar elkövetkezik a szent háború, amelyben az emberek választhatnak a sötétség erői és a fény seregei között. Ezt a háborút valóságos, rövid, de véres fizikai összecsapásnak képzelik, és azok számára, akik tudják, hogy mi lesz itt nemsokára, csak egyetlen döntés lehet fontos: a megfelelő oldalon kell állni, ha a háború kitör.

Ezzel egy időben azonban, akárcsak az emberiség történelmének többi sorsfordulója esetében, a félelem emelte sündisznóállások háttérében most is ott láttam a benne lévők születési látomásait. Nyilvánvaló volt, hogy mindenki, aki bármelyik oldalon érintve volt, azzal a szándékkal érkezett a fizikai dimenzióba, hogy enyhítsen a polarizáción. Sima átmenetet szerettünk volna teremteni a régi, materialista és az új, spirituális világnézet között; azt szeretttük volna, ha a régi hagyományok legjava megmarad, és beépül a kialakuló új világba.

Tisztán láttam, hogy a harci kedv erősödése torzulás, amely nem az emberek szándékából, hanem a félelemből fakad. Eredeti látomásunk az volt, hogy az emberi társadalom erkölce változatlan marad, miközben minden egyes ember tökéletesen felszabadul, és a természeti környezet sem szenved kárt; hogy a gazdasági alkotóerő a mindent meghatározó spirituális cél szolgálatában átalakul, s ezáltal marad fenn. Sőt, hogy ez a spirituális cél teljesen magában foglalja az egész világot, megvalósítva ezáltal egy olyan utópiát, amely jelképes értelemben teljesíti be a Szentírás jövendöléseit.

Tudatom tovább erősödött; ugyanúgy, mint amikor Maya születési látomását néztem végig, már majdnem sikerült erre a magasabb szintű spirituális tudatra szert tennem, megértenem azt is, merre tart innen az emberiség, hogyan sikerül nézeteinket összebékíteni és továbbhaladva beteljesíteni az ember küldetését. Aztán, akár a múltkor, most is kóvályogni kezdett a fejem, nem tudtam többé koncentrálni; nem tudtam eljutni a megértéshez szükséges energiaszintre.

A látomás tünedezni kezdett; még erőlködtem, hogy tovább tartsam, és még utoljára megpillantottam a jelenlegi helyzetet. Nyilvánvaló, hogy a Világlátomás egyensúlyteremtő hatása nélkül a félelem szülte polarizáció tovább erősödne. Láttam, hogy mindkét oldal egyre jobban bekeményít, érzelmeik egyre hevesebbek, és mindkét táborban erősödik az a meggyőződés, hogy az ellenfél nem egyszerűen tévúton jár: az ellenfél gyűlöletes, aljas... magával az ördöggel cimborál.

*

Egypercnyi szédülés, majd sebes mozgás érzése következett; körülnéztem, és Wilt láttam meg magam mellett. Rám pillantott, aztán körülnézett a sötétszürke környezetben; arcán aggodalom ült. Új helyszínre érkeztünk.

- Te is láttad a történelmi látomásomat? - kérdeztem.

Ismét rám nézett, bólintott. - Egy újszerű, spirituális történelemszemléletet ismertünk meg; némiképp a te kulturális beállítottságod szűrőjén át, de így is bámulatosan sokatmondó volt. Még csak hasonlót sem láttam soha. Kétségkívül ez is része a Tizedik Felismerésnek: tiszta képet kapni az emberiség küldetéséről, ahogyan a Túlvilág felől látszik. Meg kell értenünk, hogy mindenki jó szándékokkal érkezik, azzal a céllal, hogy a Túlvilágon meglévő tudásból minél többet áthozzon a fizikai dimenzióba. Minden egyes ember! A történelem voltaképpen az ébredés hosszú folyamata. Amikor beleszületünk az anyagi világba, természetesen szembekerülünk azzal a nehézséggel, hogy öntudatlanná válunk, és az adott kor kulturális valóságába kell beilleszkednünk, abban kell fölnevelkednünk. Ezután már csak a megérzéseinkre, intuícióinkra hagyatkozva dönthetjük el, hogy megtegyünk-e bizonyos dolgokat. De közben szüntelenül küzdenünk kell a félelem ellen. A félelem gyakran olyan erős, hogy egyáltalán nem vagy csak eltorzított formában sikerül végrehajtanunk, amit elhatároztunk. De mindenki, csakugyan mindenki a legjobb szándékokkal érkezik ide.

- Szerinted például a tömeggyilkos valójában azért jött ide, hogy jót cselekedjék?

- Eredetileg igen. A gyilkosság: düh. Ha valaki kiéli a dühét, azzal végeredményben a benne munkáló félelem és kiszolgáltatottság érzése ellen cselekszik.

- Hát, nem is tudom - feleltem. - Nem lehetséges, hogy valaki eredendően gonosz?

- Nem. Csak a félelem őrjíti meg őket, ezért követnek el olyan rettenetes hibákat. Végző soron pedig viselniük kell tévedésük következményeit. De meg kell érteni: a rémtetteket részben éppen az váltja ki, hogy azt hisszük: némelyik ember a természetéből eredően gonosz. Ez a tévképzet csak olaj a polarizáció tüzén. Egyik oldal sem tudja elképzelni, hogy ember képes legyen ilyeneket tenni, ha nem eleve romlott; ennél fogva mindjobban elembertelenítik és elidegenítik egymást, ami fokozza a félelmet, és mindenkiből a legrosszabbat hozza elő. - Szórakozottan ismét körülnézett.

- Mindkét oldal azt hiszi, hogy a másik valami hatalmas összeesküvést sző ellene -
tette hozzá -, és benne látja minden rossz megtestesülését.

Észrevettem, hogy ismét a távolba néz, és amikor tekintetét követve én is a
környezetre néztem, valami sötét, baljós érzést fogtam fel valahonnan.

- Azt hiszem - folytatta -, addig nem is hozhatjuk át a Világlátomást, nem oldhatjuk
fel a polarizációt, amíg meg nem értjük a gonoszság lényegét, a Pokol igazi valóságát.

- Miért mondod ezt? - kérdeztem.

Ismét rám pillantott, aztán megint a komor szürkéséget nézte. - Mert éppen ott
vagyunk: a Pokolban.

Belső pokol

Testemen hideg borzongás futott végig, ahogy a szürke környezetet néztem. A baljós érzés egyértelmű elidegenedettséggé és kétségbeeséssé változott.

- Voltál már itt korábban? - kérdeztem Wilt.

- Csak a szélén - felelte. - Itt, a közepében még soha. Érzed, milyen hideg van itt?

Bólintottam, és közben szemem mozgást érzékelt. - Mi lehet az?

Wil megrázta a fejét. - Nem tudom. Gomolygó energiátömeg közeledett felénk.

- Ez is egy lélekcsoport lehet - véltem.

Ahogy közelebb értek, megpróbáltam gondolataikra összpontosítani, közben lassanként haraggá fokozódott bennem az elidegenedés. Igyekeztem megnyílni, lerázni magamról ezt az érzést.

- Várj! - hallottam Wil hangját. - Még nem vagy elég erős! - De már elkésett veled. Hirtelen mély sötétségbe kerültem, majd azon túl egy nagyobbacska várost pillantottam meg. Rémülten iparkodtam összeszedni magam; rájöttem, hogy a házak építészeti stílusa a tizenkilencedik századot idézi. Járókelőktől nyüzsgő utcasarkon álltam, a távolban az állami törvényhozás épületének kupolája látszott. Először azt hittem, hogy valóban a tizenkilencedik századba csöppentem, de a valósághoz képest több dolog is eltérést mutatott. A látóhatár különös szürkébe hajlott, az ég pedig olajzöld volt: ugyanolyan, mint abban az irodai környezetben, amelyet Williams teremtett magának, amikor nem akarta belátni, hogy meghalt.

Észrevettem, hogy négy férfi figyel a szemközti utcasarokról. Jeges hideg söpört végig rajtam. Mind a négyen elegáns öltözetet viseltek, egyikük félrebillentett fejjel hatalmas szivart pöfékelt. Egy másik megnézte az óráját, majd visszacsúsztatta mellényzsebébe. Megjelenésük nem volt közönséges vagy durva, mégis ijesztőnek éreztem őket.

- Aki ezeket magára haragította, az nekem barátom - szólalt meg egy hang halkán a hátam mögött.

Megfordultam; nagydarab, hordóhasú férfi állt előttem. Ő is elegáns volt, széles karimájú posztókalap ült a fején. Közelebb lépett hozzám; arca ismerősnek tetszett. Láttam már valahol - de hol?

- Ne törődjön velük - tette hozzá. - Nem nehéz túljárni az eszükön.

Néztem ezt a magas, görnyedt alakot, ide-oda villanó tekintetét, és egyszer csak rájöttem, ki ez. A tizenkilencedik századi indián háborúkról szóló látomásomban ő volt a szövetségi csapatok parancsnoka: az a tábornok, aki nem állt szóba Mayával, aki kiadta a parancsot a bennszülöttek elleni csatára. Ő ezt a várost alkotta újra, gondoltam. Alighanem élete utolsó éveinek színhelyét teremtette meg, hogy ne kelljen szembenézni saját halálának tényével.

- Ez nem a valóság - hebegtem. - Maga... ööö... Maga már elhunyt.

Kijelentésemet elengedte a füle mellett. - Mit követett el, hogy ennyire felbőszítette ezeket a sakálfajzatokat?

- Én nem követtem el semmit.

- Ugyan, dehogynem. Már abból látni, ahogy magára néznek. Ezek azt hiszik, övék az egész város. Sőt, azt hiszik, övék lehet az egész világ. - Megcsóválta a fejét. - Az efféle emberek sosem bíznak a sorsban. Úgy gondolják, a jövőnek pontosan úgy kell kinéznie, ahogy ők elképzelték. Mindennek. A gazdaság fejlődésének, a kormányzatnak, a pénzforgalomnak, még a nemzetközi valutaárfolyamoknak is. Ami egyébként nem is rossz gondolat. A világ tele van tudatlanokkal, idiótákkal, akik mindent tönkretennének, ha azt csinálhatnák, amit akarnak. A tömeget terelni, irányítani kell, amennyire csak lehet, és ha az ember közben még egy kis pénzt is kereshet, hát miért ne? Csakhogy ezek a barmok *engem* próbáltak meg irányítani. Én persze dörzsöltebb vagyok annál. Mindig is dörzsöltebb voltam náluk. Szóval: mit követett el?

- Hallgasson ide - mondtam. - Próbálja meg megérteni. Ez az egész nem valóságos.

- Hé - felelte -, jobban tenné, ha a bizalmába avatna. Ha ezek az ellenségei, akkor én vagyok az egyetlen barátja.

Elfordultam, de éreztem, hogy továbbra is gyanakvó tekintettel méreget.

- Alávaló fráterek ezek - folytatta. - Sosem fognak megbocsátani magának. Vegyük az én példámat. Tőlem csak annyit akartak, hogy a hadászati tapasztalataim felhasználásával eltíporják az indiánokat, és megszerezzék a területeiket. De én résen voltam. Tudtam, hogy nem bízhatom meg bennük, vigyáznom kell magamra. - Sandán rám pillantott. - Ha háborús hős az ember, akkor már nem olyan könnyű kihasználni és utána szemétre vetni, ugyebár? A háború után eladtam magam a nyilvánosságnak. Így ezek a csirkefogók kénytelenek voltak számolni velem. De egyet megmondhatok: sose becsülje le őket. Ezek mindenre képesek!

Hátralépett, és fürkésző tekintettel végigmért.

- Ami azt illeti - jegyezte meg -, lehet, hogy magát ők küldték rám, hogy kémkedjen.

Nem tudván, mit tegyek, otthagytam.

- Hitvány gazember! - ordította. - Jól sejtettem! Láttam, hogy zsebébe nyúl, és rövid pengéjű kést ránt elő. Kővé dermedtem, de sikerült mozgásra kényszerítenem tagjaimat, rohanni kezdtem az utcán, bekanyarodtam egy sikátorba, ő meg döngő léptekkel rohant utánam. Jobb kéz felől résnyire nyitott ajtót vettem észre. Berohantam, és rátoltam a reteszt. Következő lélegzetvételemmel nehéz ópiumszagot szívtam be. Emberek tucatjai voltak körülöttem, üres tekintettel meredtek rám. Vajon ezek valóságosak, vagy ők is részei az újrateremtett álvalóságnak? A legtöbben hamar visszatértek a fojtott beszélgetéshez vagy az ópiumpipához, én meg a mocskos matracok és kerevetek között elindultam a másik ajtó felé.

- Ismerlek - szólított meg egy nő motyogva. Az ajtó mellett támasztotta a falat kókadtan, mintha nyaka nem bírná a feje súlyát. - Együtt jártunk iskolába.

Zavartan néztem rá, aztán eszembe jutott az a lány a középiskolából: krónikus depresszióban szenvedett, és rászakott a kábítószerre. Minden segítséget visszautasított, végül túladagolta a szert, és meghalt.

- Te vagy az, Sharon?

Mosolyt erőltetett ajkára, én meg az ajtó felé pillantottam, hátha a tábornoknak sikerült bejutnia a késsel.

- Minden rendben - mondta Sharon. - Itt maradhatsz közöttünk. Ebben a szobában biztonságban vagy. Itt nem eshet bántódásod.

Közelebb léptem, és a tőlem telhető legszelídebben azt mondtam: - Nem akarok itt maradni. Ez az egész csak illúzió.

Ahogy ezt kiejtettem, többen felkapták a fejüket, és dühösen néztek rám.

- Sharon - suttogtam -, kérlek, gyere velem.

Ketten, akik a legközelebb heverték hozzánk, felálltak, és Sharon mellé léptek. - Takarodj innen - mondta az egyik. - Hagyd békén a lányt.

- Ne hallgass rá - mondta a másik Sharonnak. - Ez örült. Nekünk szükségünk van

egymásra.

Kissé lehajoltam, hogy Sharon szemébe nézhessek. - Sharon, ez az egész itt nem a valóság. Te meghaltál. Ki kell jutnunk innen.

- Hallgasson! - ordított fel valaki. Négyen-öten elindultak felém, szemükben gyűlölet égett. - Hagyjon minket békén!

Az ajtó felé hátráltam, a tömeg közeledett. Láttam, hogy Sharon a pipáért nyúl. Megfordultam, és kirohantam az ajtón, de nem a szabadba jutottam. Irodahelyiségben találtam magam, számítógépek, iratszekrények vettek körül, volt egy tárgyalóasztal is - csupa mai, modern bútor és berendezés.

- Hé, magának semmi keresnivalója itt - szólt rám valaki. Megfordultam; egy középkorú férfi nézett rám olvasószemüvege fölött. - Hol a titkárnőm? Én nem érek rá. Mit keres itt?

- Üldöznek. El akartam rejtőzni.

- Te jószágos ég, ember! Akkor ne jöjjön be ide! Mondom, hogy nem érek rá. Fogalma sincs, mennyi dolgom van ma. Nézze ezeket az iratszekrényeket. Mit gondol, ki fogja ezt feldolgozni, ha én nem? - Úgy tűnt, rémületet látok az arcán.

Megráztam a fejem, és a másik ajtó felé indultam. - Maga nem tudja, hogy halott? - kérdeztem. - Csak képzeled ezt az egészet.

Megdermedt, arcán az ijedtséget düh váltotta fel. - Hogy jutott be ide? - förmedt rám. - Maga betörő?

Találtam egy ajtót, amely az utcára nyílt, és kimenekültem. Az utca egyetlen hintó kivételével üres volt. A fogat a túloldali szálloda előtt állt meg, és egy estélyi ruhás, gyönyörű nő szállt ki belőle. Rám pillantott, elmosolyodott. Tekintetében melegséget, figyelmességet éreztem. Sietve átmentem az úttesten; közeledtemre meglassította lépteit, és behízogóan, szelíden mosolygott.

- Te magányos vagy - szólított meg. - Tarts velem.

- Hová megy? - puhatolóztam.

- Egy estélyre.

- Ki lesz még ott?

- Sejtelmem sincs.

Kinyitotta a szálloda ajtaját, és intett, hogy kövessem. Tanácstalanul elindultam a nyomában, s közben azon törtem a fejem, mitévő legyek. Beléptünk a liftbe; a nő a negyedik emelet gombját nyomta meg. Míg a lift fölfelé haladt, emeletről emeletre erősödött a melegség és törődés érzése. Szemem sarkából láttam, hogy a nő a kezemet bámulja. Mikor ránéztem, elmosolyodott, mint akit rajtakaptak.

Kinyílt a lift ajtaja, a nő a folyosón odalépett egy ajtóhoz, és kettőt koppantott. Pillanatok múlva fordult a kulcs a zárban, és egy férfi ajtót nyitott. A nő láttán felragyogott az arca.

- Kerülj beljebb! - mondta. - Kerülj beljebb!

A nő előreengedett az ajtóban; ahogy beléptem, egy fiatal nő megragadta a karomat. Vállát szabadon hagyó köntösben volt, mezítláb.

- Ó, te eltévedtél - mondta. - Szegénykém. Itt köztünk biztonságban leszel.

Az ajtó mögött egy férfit pillantottam meg, nem volt rajta ing. - Nézzétek ezeket a combokat - jegyezte meg, és alaposan megnézett.

- Hibátlan keze van - mondta egy másik.

Döbbenet vettem észre, hogy a szoba zsúfolásig tele van emberekkel, akik többé-kevésbé ruhátlanul a szeretkezés különféle pozitúráit gyakorolják.

- Ne, várjanak - szóltam -, nem maradhatok itt.

A karomba csimpaszkodó nő így szólt: - Visszamenne oda? Ítéletnapig sem találna olyan társaságot, mint ez. Érzy, mennyi energia van itt? Nyoma sincs magánynak, félelemnek, igaz? - Végigsimította a mellemet.

A szoba távoli végében hirtelen mozgolódás támadt.

- Ne, hagyjatok! - kiáltotta valaki. - El akarok menni innen.

Egy tizennyolc év körüli fiatalember többeket félrelökve kirohant az ajtón. A nyomában keletkezett kavarodást kihasználva utána futottam. A liftet meg sem várva levágtatott a lépcsőn; én a nyomában. Mire kiléptem a kapun, ő már az utca túloldalán szaladt.

Utána akartam kiáltani, hogy álljon meg, amikor rémülten megtorpant. Előtte a

járdán a tábornok állt, a kés még mindig a kezében, de most azzal a csoporttal állt szemben, amelynek tagjai az imént engem méregettek. Mind egyszerre beszélt, és mondókájukat heves taglejtésekkel kísérték. A csoportból valaki egyszer csak pisztolyt rántott, a tábornok pedig rárontott a késsel. Lövések dörrentek, a tábornok kalapja és kése messzire repült, mert a golyó a homlokába fúródott. Nagy puffanással a földre zuhant, a többiek pedig abban a pillanatban mozdulat közben megdermedtek, és alakjuk halványodni kezdett, majd teljesen eltűnt. A földön heverő testnek is nyoma veszett.

A túloldalon a fiatalember elcsigázva leült a járdaszegélyen, és fejét két tenyerébe támasztotta. Remegő térddel odasiettem hozzá.

- Jól van - mondtam -, már eltűntek.

- Dehogyan - mondta elkeseredve -, nézzen csak oda. Megfordultam; az imént eltűnt négytagú csoport ott állt velünk átellenben, a szálloda bejárata előtt. Hihetetlennek tűnt, de pontosan ugyanabban a helyzetben voltak, mint amelyben először megpillantottam őket. Az egyik szivarozott, a másik megnézte az óráját.

A szívem elszorult; észrevettem, hogy velük szemben fenyegető tekintettel megint ott áll a tábornok.

- Újra és újra ez történik - mondta a fiatalember. - Már nem bírom tovább. Valaki segítsen végre rajtam!

Mielőtt bármit mondhattam volna, jobbra tőle két alak jelent meg, de nem bontakoztak ki teljesen, elmosódottak maradtak.

A fiatalember sokáig nézte őket, aztán izgatottan megkérdezte: - Roy, te vagy az?

A két alak közelebb húzódott hozzá, míg végül hullámzó körvonalai teljesen eltakarták előlem. Múltak a percek, s végre eltűntek mind a hárman.

Bámultam a járdán azt a helyet, ahol a fiatalember ült, és magasabb rezgés jelenlétét éreztem. Lelki szemem előtt feltűnt a lélekcsoportom, éreztem figyelmüket, szeretetüket. Erre összpontosítva végre le tudtam rázni magamról a fojtogató szorongást, és fokozatosan oly magasra emeltem rezgésszintemet, hogy bensőmben végül sikerült megnyílnom. A környezet azonnal világosabb szürkére váltott, és a város szertefoszlott. Energiám növekedett, képes lettem magam elé képzelni Wil arcát, és ő azon nyomban ott is ült már mellettem.

- Jól vagy? - kérdezte, és felém fordult, hogy átölelhessen. Arcán kimondhatatlan megkönnyebbülést láttam. - Erősek voltak ezek az illúziók, és te épp a kellős

közepébe masíroztál bele.

- Tudom. De nem voltam képes gondolkodni; azt sem tudtam, mit tegyek.

- Sokáig voltál távol; mi csak annyit tehattünk érted, hogy energiát sugároztunk.

- Ki az a mi?

- Ez a sok lélek - mutatta Wil széles gesztussal. Körülnéztem; ameddig a szemem ellátott, lelkek százai sereglettek körülöttünk. Néhányan ránk figyeltek, többségük azonban másfelé fordult. Követtem tekintetüket, és a távolban több nagy energiagomolyt vettem észre. Figyelmesebben megnézve rájöttem, hogy az egyik gomolygás nem más, mint a város, amelyből az imént menekültem ki.

- Mik ezek a helyek? - kérdeztem Wilt.

- Tudati, mentális konstrukciók - felelte -; olyan lelkek teremtik őket, akiket életükben nagyon sokban korlátoztak hatalmi drámáik, és ezért haláluk után sem tudtak felébredni. Sok ezer ilyen lélek van errefelé.

- Láttad, mi történt, amikor én is benne voltam abban a konstrukcióban?

- Nagy részét. A közeli lelkekre összpontosítva fel tudtam fogni, hogy ők mit érzékelnek abból, ami veled történik. Ez a lélekcsoport szakadatlanul sugározza az energiát az illúziókban megrekedtek felé, remélve, hogy valaki egyszer csak reagálni fog.

- Láttad azt a fiatal fiút? Neki sikerült felébrednie. A többiek azonban láthatólag nem figyeltek semmire.

Wil szembefordult velem. - Emlékszel, mit láttuk Williams életszemléjében? Először nem volt képes elfogadni, mi történt vele, oly mértékben elfojtotta a halála tényét, hogy az irodáját alkotta meg tudati konstrukcióként.

- Igen; odalent nekem is eszembe jutott.

- Nos, ez mindenkinél így működik. Ha annyira mélyen belebonyolódtunk hatalmi drámánkba, hogy teljesen elfojtottuk az élet rejtelmességét és bizonytalanságát, olyannyira, hogy halálunk után sem ébredünk fel belőle, akkor teremtjük meg ezeket az illúziókat vagy transzállapotokat, amelyekben ugyanúgy folytathatjuk: a Túlvilágon is megőrizve biztonságérzetünket. Ha lélekcsoportja nem ért volna el hozzá, Williams is megrekedt volna egy olyan pokolbeli helyen, amilyeneken jártál. Ez mind a félelemre adott reakció. Az embereket odaát megbénítaná a félelem, ha

nem találnának valami módot, hogy elfojtsák, letuszkolják a tudat szintje alá. Ugyanazokat a drámákat folytatják, ugyanazokhoz az eszközökhöz folyamodnak, amelyeket életükben használtak, és nem képesek abbahagyni.

- Tehát ezek az illúzióvalóságok voltaképpen súlyos hatalmi drámák?

- Igen, mindegyik beleillik a hatalmi drámák általános rendszerébe, csak éppen intenzívebb és nem gondolati jellegű. Vegyük például azt a késes embert, a tábornokot. Ő kétségkívül megfélemlítő volt, így szerezte meg az energiát másoktól. Ezt a viselkedést azzal az előfeltevéssel igazolta, hogy az egész világ ellene van; földi életében ezzel a hozzáállással természetesen épp az ennek megfelelő embereket vonzotta az életébe, tudati látomása így beteljesedett. Ideát egyszerűen képzelt ellenségeket teremtett magának, hogy újrateremthesse a megszokott helyzeteket.

Ha eltűnnének mellőle a megfélemlíthető emberek, és energiaszintje leesne, tudatába ismét visszaszivárogná a szorongás. Kénytelen tehát állandóan a megfélemlítő szerepét játszani. Szünet nélkül a rég megtanult mechanizmust kell működtetnie, mert ez az egyetlen, amelyről tudja: annyira lefoglalja tudatát, hogy nem ér rá a félelemmel foglalkozni. Maga a cselekvés, a kényszeres, drámai, adrenalinszintet emelő cselekvés az, ami annyira háttérbe tudja szorítani a szorongást, hogy képes elfojtani, megfélemlíteni róla és félig-meddig elfogadni a létezését, legalább egy kis időre.

- És mi a helyzet a kábítószeresekkel? - kérdeztem.

- Ők a passzivitást választották: a "szegény én" szerepét; a külvilágra csak kétségbeesést és kegyetlenséget vetítettek, ezzel indokolva, hogy elmenekülnek belőle. A kábítószer iránti megszállott hajsza szintén megfelel annak a célnak, hogy lefoglalja a tudatot és elfojtsa a szorongást, még itt, a Túlvilágon is. A fizikai világ dimenziójában a kábítószer gyakran olyan mámoros érzést okoz, mint a szeretet eufóriája. Ezzel a hamis mámorral azonban az a baj, hogy a test ellenáll ezeknek a szereknek, ellenük dolgozik, ami azt jelenti, hogy folyamatosan egyre nagyobb adagra van szükség, hogy ugyanazt a hatást váltsa ki, és ez végül elpusztítja a testet.

Megint a tábornok jutott eszembe. - Valami nagyon furcsa dolog történt odalent. Üldözőmet megölték, de aztán ismét életre kelt, és előlről kezdte játszani a drámáját.

- Ez az önkéntes Pokol így működik. Az illúziók mindig lejárnak, elpukkannak a végén. Ha olyasvalakivel találkozta volna, aki úgy takarta el önmaga elől az élet titokzatosságát, hogy temérdek zsíros ételt fogyasztott, akkor talán egy szívroham vetett volna véget az illúzióknak. A kábítószeresek végül elpusztítják a testüket, a tábornok újra meg újra megöleti magát és így tovább.

Ugyanígy működik egyébként a fizikai dimenzióban is: a kényszeres hatalmi dráma előbb vagy utóbb mindig kudarcba fullad. Ez általában az élet megpróbáltatásai közepette következik be; a rutin falán egyszer csak rés támad, és beárad rajta a szorongás. Ezt nevezik úgy, hogy az ember mélyponton van. Ilyenkor lehet felébredni és hozzálátni, hogy megpróbáljuk más módszerrel kezelni a félelmet. Ha erre nem képes az ember, akkor egyenesen visszacsúszik a régi transzba. Ha pedig a fizikai dimenzióban nem sikerül fölébrednie, akkor a másikban is nehezen ébred fel.

Ez a kényszeres transz felelős a fizikai dimenzióban tapasztalható sokféle rettenetes magatartási torzulásért. Minden igazán gonosz cselekedetnek ez a pszichológiai magyarázata, ez hajtja a gyermekekkel erőszakoskodó szörnyetegeket, a szadistákat, a legkülönbözőbb büntettség sorozatok elkövetőit. Egyszerűen csak azt az egyetlen cselekedetet ismételtetik, amelyről tudják, hogy eltompítja tudatukat, és távol tartja a szorongást, az elveszettség érzését, amelytől rettegnék.

- Azt állítod - vettem közbe -, hogy nem létezik szervezett gonoszság, amelynek részesei összefogtak ellenünk? Nincs sátáni összeesküvés, amelynek áldozatul eshetünk?

- Nincs. Ez csupán az emberi félelem, és egyike a sokféle bizarr módszernek, amellyel az emberek a félelmet igyekeznek elűzni maguktól.

- És a szent szövegekben, írásokban mi az a sok, a Sátánra vonatkozó utalás?

- Metafora. Jelképes figyelmeztetés, hogy az emberek az isteni dolgokban keressék biztonságukat, ne az ego olykor tragikus késztetéseiben, szokásaiban. Minden rosszért valami külső erőt okolni - ez a szokás az emberi fejlődés egy bizonyos szakaszában talán fontos lehetett. Ma már azonban elfedi az igazságot, mert ha saját viselkedésünkért rajtunk kívül álló erőket hibáztatunk, azzal elhárítjuk a felelősséget. Hajlunk arra, hogy a Sátán fogalmával igazoljuk egyes emberek eredendő gonoszságát: így elemberteleníthetjük azokat, akikkel nem értünk egyet, és letudhatjuk őket. Ideje fejlettebb képet alkotnunk az emberi gonoszság igazi természetéről, és aztán elbánni vele.

- Ha nincs sátáni összeesküvés - mondtam -, akkor "megszállottság" sem létezik.

- Ez nem így van - mondta Wil nyomatékkal. - Pszichológiai megszállottság igenis létezik. De nem a gonosz összeesküvésének következménye, pusztán energiadinamikai jelenség. Az, aki fél, irányítani akar. Ezért van az, hogy bizonyos csoportok be akarják kebelezni az embert, rá akarják beszélni a csatlakozásra, el akarják fogadtatni az ő fennhatóságukat, ha pedig szabadulni igyekszik, ellene fordulnak.

- Amikor abba az illúzióvárosba kerültem, azt hittem, valami démon szállt meg.

- Nem; azért kerültél oda, mert elkövetted ugyanazt a hibát, amit már korábban is: nem nyíltál meg, nem figyeltél oda azokra a lelkekre; egyszerűen csak átengedted magad nekik, mintha szükségszerűen birtokában lettek volna a helyes válasznak. Nem ellenőrizted, hogy megvan-e a belső kapcsolatuk, a szeretet mozgatja-e őket. Ellentétben azokkal a lelkekkel, akik kapcsolatban állnak az isteni forrással, ezek nem húzódtak el tőled. Egyszerűen csak berántottak a világukba, ugyanúgy, ahogy valami őrült csoport vagy szekta tenné a fizikai dimenzióban, ha nem vigyáznál.

Wil elgondolkodva elhallgatott, aztán így folytatta: - Ez mind része a Tizedik Felismerésnek, ezért történik meg velünk. Ahogy erősödik a kommunikáció a két dimenzió között, egyre gyakrabban találkozunk majd lelkekkel a Túlvilágon. A Felismerésnek ez a része arról szól, hogy különbséget kell tennünk: a felébredt lelkeket, akik kapcsolatban állnak a szeretet szellemével, meg kell különböztetnünk azoktól, akikben még él a félelem, és megrekedtek a megszállottsághoz hasonló transzállapotban. Ám nem szabad lekicsinyelnünk, elembertelenítenünk, démonoknak vagy ördögöknek tartanunk azokat sem, akiket a félelem drámája fogva tart. Ők is a fejlődés állapotában lévő lelkek, akárcsak mi magunk. Ami azt illeti, akik ma a földi dimenzióban képtelenek kiszabadulni drámáikból, épp azok, akik születési látomásukban a leginkább derűlátók voltak.

Megráztam a fejemet; nem tudtam követni gondolatmenetét.

- Épp ezért döntöttek úgy - folytatta -, hogy ilyen kegyetlen, félelmetes helyzetbe születnek: hogy ilyen erőteljes, őrült eszközökhöz kelljen folyamodniuk.

- A működésképtelen családokba született, hátrányos helyzetű gyerekekre meg a hasonlókra gondolsz?

- Igen. Az intenzív hatalmi drámák minden fajtája, járjon bár fizikai erőszakkal vagy csupán perverziókkal, bizarr szenvedélyekkel, olyan környezetből ered, amelyben az élet annyira kegyetlen, élheteretlen és korlátozó, a félelem szintje annyira magas, hogy ugyanazt a dühöt, szenvedélyt, perverziót termeli újra meg újra, nemzedékről nemzedékre. Azok, akik ilyen helyzetbe születnek, tiszta tudattal, szándékosan teszik.

Képtelenségnek találtam ezt a gondolatot. - Ugyan miért akarna bárki ilyen helyzetbe születni?

- Mert biztos abban, hogy lesz elég ereje kitörni, véget vetni a körforgásnak, rendbe hozni a családi rendszert, amelybe születik. Bízna abban, hogy képesek lesznek

felébredni, leküzdeni a mostoha körülmények keserűségét és dühét; belátni, hogy mindez csupán előkészület a küldetésre - rendszerint arra, hogy segítsen másoknak hasonló helyzetekből megmenekülni. Ha erőszakosak, akkor is olyannak kell látnunk őket, mint akikben megvan a lehetőség, hogy kiszabaduljanak drámájukból.

- Tehát a bűn, az erőszak megítélésében a liberális nézet helytálló: az a vélekedés, amely szerint mindenki megváltozhat, mindenki rehabilitálható. A konzervatív felfogásban nincs semmi értékelhető?

Wil elmosolyodott. - Nem éppen. A liberálisoknak igazuk van abban, hogy akik kegyetlen, elnyomó környezetben növekedtek, azok a körülmények áldozata; a konzervatívok tévednek, amikor azt hiszik, hogy felhagyni a bűnöző életmóddal, a segélyeken való tengődéssel, pusztán tudatos elhatározás kérdése.

A liberális felfogás is felszínes azonban, amennyiben azt hangoztatja, hogy mindenki megváltozhat, ha például megfelelő körülményeket, anyagi támogatást, oktatást kap. Az intervenció programok általában csak arra irányulnak, hogy az embereket jobb gazdasági döntésekhez segítsék. Az erőszakos bűncselekményeket elkövetők esetében a rehabilitációs kísérletek jobb esetben felszínes tanácsadást nyújtottak, a legrosszabb esetben pedig mentségeket és engedékenységet, márpedig pontosan ez az, amit nem lenne szabad. Ha valakinek, aki belezavarodott a hatalmi drámájába, ráütnek a kezére, és következmények nélkül szabadon engedik, azzal megerősítik a magatartásmintát; azt a felfogást erősítik, hogy az ilyen viselkedés nem komoly, amivel egyszersmind garantálják, hogy ismét előforduljon.

- Akkor mit lehet tenni? - kérdeztem.

Wil mintha vibrált volna az izgatottságtól. - Megtanulhatjuk, hogyan avatkozzunk be spirituálisan! Ez pedig azt jelenti, hogy az egész folyamatot a tudatosság szintjére emeljük, ahogy ezek a lelkek teszik, amikor az illúziók rabságában vergődőkön segítenek.

A kört alkotó lelkekre nézett, aztán ismét énrám, és megcsóválta fejét. - Simán megkaptam azt az információt, amit most továbbadtam neked, de a Világlátomást nem látom tisztán. Még mindig nem tudunk elég energiát összegyűjteni.

Néztem a lelkek körét, de a Wil által közvetített információn kívül én sem fogtam fel semmi egyebet. Nyilvánvaló volt, hogy a lélekcsoport nagyobb tudással rendelkezik, és ezt a tudást a félelem szülte konstrukciók felé sugározza, de akárcsak Wil, én sem értettem belőle semmi többet.

- Akkor is újabb részletet ismertünk meg a Tizedik Felismerésből - mondta Wil. - Megtudtuk: akármilyen elítélendő egyesek viselkedése, ők akkor is ugyanolyan,

felébredésre váró lelkek, mint mi magunk.

Hirtelen újra felharsant a torz dübörgés; megtántorodtam, és színek kavargása foglalta el tudatomat. Wil előrevetődve elkapott az utolsó pillanatban, berántott saját energiájába, és szilárdan megtartott. Pár pillanatig heves remegés rázott, aztán a moraj abbamaradt.

- Megint elkezdték a kísérletet - mondta Wil.

Leráztam magamról a szédülést, és Wilre néztem. - Ez azt jelenti, hogy Curtis megpróbálja erőszakkal megállítani őket. Meggyőződése, hogy ez az egyetlen lehetőség.

Alig ejtettem ki e szavakat, tudatomban tisztán megjelent Feyman képe: azé az emberé, akinek David Magányos Sas szerint köze van a kísérlethez. Feyman egy magaslaton állt a völgy fölött. Wilre pillantva tudtam, hogy ő is látta a képet. Egyetértése jeléül bólintott, és már indultunk is.

*

Amikor odaértünk, összenéztünk Willel. Körülöttünk még szürkébb volt minden. A csöndet újabb torz robaj törte meg, és Wil arca kezdett elmosódni. Továbbra is erősen tartott, és néhány perc múlva a zaj elhallgatott.

- Egyre sűrűbben jönnek ezek a kitörések - mondta Wil. - Lehet, hogy már nincs sok időnk.

Bólintottam, igyekeztem leküzdeni a szédülést.

- Nézzünk körül - javasolta Wil.

Figyelmünket a környezetre összpontosítottuk, és több száz méter távolságban megpillantottunk egy gomolygó energiagömböt. Amint észrevettük, azonnal közelebb húzódott, körülbelül negyven-ötven méterre.

- Légy óvatos - figyelmeztetett Wil. - Ne azonosulj velük teljesen. Csak figyelj, hadd derüljön ki, hogy kik ezek.

Vigyázva az energiagömbre irányítottam tudatom fókuszát; mozgó lelkeket láttam - és a várost, amelyből elmenekültem.

Riadalmamban összerándultam; ettől még közelebb jöttek.

- Összpontosíts a szeretetre - utasított Wil. - Nem ránthatnak be magukkal, kivéve, ha úgy viselkedünk, mintha segítséget várnánk tőlük. Próbálj szeretetet és energiát sugározni feléjük. Az vagy segít rajtuk, vagy elriasztja őket.

Rájöttem, hogy ezek a lelkek jobban félnek, mint én. Megkerestem középpontomat, és szeretetenergiát sugároztam feléjük. Azon nyomban fürgén elhúzódtak a közelünkől, visszatértek eredeti helyükre.

- Miért nem fogadják el a szeretetet, hogy felébredhessenek? - kérdeztem.

- Mert amikor megérik az energiát, tudatosságuk szintje megemelkedik, a transz kissé enyhül, és már nem fedi el többé a magány okozta szorongást. Az öntudatra ébredés, a hatalmi dráma alól való felszabadulás eleinte mindig szorongással jár, mert a kényszerességet el kell hagyni, mielőtt megtalálnánk a belső megoldást az elveszettség érzésére. A felfokozott tudatosság és a spirituális mámor érzését ezért gyakran megelőzi az az érzés, amelyet a lélek sötét éjszakájának szokás nevezni.

Jobbra tőlünk mozgás támadt. Odakoncentrálva láttam, hogy más lelkek tartózkodnak ott; közelebb jöttek, a többiek pedig távolabb vonultak. Próbáltam felfogni, mit csinálnak.

- Szerinted miért van itt ez a csoport? - kérdeztem Wiltől.

Vállat vont. - Ezzel a Feymannal van valami dolguk.

A csoport körül mozgó képeket láttam meg; valamiféle jelenet játszódott le. Amikor éles képet kaptam róla, rájöttem, hogy egy óriási ipartelep látok valahol a Földön: hatalmas fémépületekkel, sorban álló transzformátorokkal, csövekkel, kilométer hosszú, összekapcsolt vezetékkel. A létesítmény közepén, az egyik legnagyobb épület tetején állt a tiszta üvegből épített vezérlőközpont. Odabent számítógépek és a legkülönfélébb műszerek sokaságát láttam. Wilre néztem.

- Látom - mondta.

A létesítménnyel ismerkedve tárgult a látószögünk, már a magasból láttuk a telepet. Innen jól látszottak, kilométereken át követhetők voltak a telepről minden irányban kifutó vezetékek, amelyek óriási tornyokat tápláltak, a tornyokból kilövellő lézersugarak szállították az energiát a helyi állomásokhoz.

- Te tudod, hogy mi ez az egész? - kérdeztem Wiltől.

Bólintott. - Egy energiafejlesztő központ.

A létesítmény szélén mozgás támadt. Mentő- és tűzoltókocsik érkeztek az egyik nagy épület elé. A harmadik emeleti ablakokban baljós fény derengett. A derengésből egy helyen villanás lett, és mintha az egész épület alatt megroskadt volna a föld. Por és törmelék felhője szállt fel, az épület megrázkódott, és lassan összeomlott. Tőle jobbra egy másik épületből lángok csaptak ki.

A jelenet az irányító központban folytatódott; odabent technikusok nyüzsögtek fejvesztetten. Jobboldalt kinyílt egy ajtó, és belépett egy férfi, karjában egy nyaláb táblázattal, tervrajzzal. Letette őket egy asztalra, és elszánt magabiztossággal munkához látott. Bicegve járt, a szoba egyik sarkában kapcsolókat, szabályozókarokat kezdett igazgatni. A föld remegése lassanként megszűnt, a tüzeket megfékeztek. A férfi sietve folytatta a munkát, utasításokat adott a technikusoknak.

Jobban megnéztem magamnak ezt az embert, aztán Wilhez fordultam. - Ez Feyman!

Mielőtt Wil válaszolni tudott volna, a jelenet felgyorsult. Láttuk, hogy a telepet megmentik, aztán munkások sebesen lebontják az egészet, egyik épületet a másik után. Ezzel egy időben a közelben egy másik, kisebb telep épül, amelyben kisebb méretű generátorokat állítanak elő. Végül a létesítmény helyére visszatelepítik a fákat, és az új üzemen készülnek a kis generátorok, amelyeket ott látni országszerte minden ház mögött.

Látószögünk váratlanul megváltozott, csak egyetlen személy maradt az előtérben, és ugyanazt a jelenetet nézte, amit mi. Megláttam az arcát, és megismertem: Feyman volt az, születése előtt, éppen az élete lehetőségeit mérlegelte.

Összenéztünk Willel. - Ugye ez része a születési látomásának? - kérdeztem.

Wil bólintott. - Ez pedig alighanem a lélekcsoportja. Nézzük, mit tudhatunk még meg róla.

Mindketten a csoportra összpontosítottunk, s ekkor újabb kép bontakozott ki előttünk. Ismét a tizenkilencedik századi katonai tábort, a parancsnok sátrát láttuk. Feyman volt ott a tábornokkal: azzal az emberrel, akivel a képzelt városban találkoztam. Williams mellett Feyman volt a másik szárnysegéd: az, aki sántítva járt.

Figyeltük őket, és közben érteni kezdtük kapcsolatuk történetét. Feyman remek taktikus volt; az ő feladata volt a stratégia kidolgozása és a haditechnika fejlesztése. A csata előtt a tábornok titokban himlővel fertőzött takarókat juttatott el az indiánok közé; Feyman ezt a lépést hevesen ellenezte, de nem azért, mert tragikus hatást

gyakorolt a bennszülöttekre, inkább azért, mert politikailag védhetetlennek tartotta.

Később, amikor a csata megnyerése után Washington ünnepelt, a sajtónak tudomására jutott a himlő bevetése, és vizsgálat indult. A tábornok és washingtoni cinkosai Feymant tették meg bűnbaknak; pályafutása derékba tört. A tábornok később fényes politikai karriert futott be, országos hírnévre tett szert, de aztán ugyanazok a washingtoni bennfentesek őt is csalárd módon félreállították.

Ami Feymant illeti, ő soha többé nem volt képes talpra állni; politikai ambícióiból semmi sem maradt. Az évek során egyre keserűbb, egyre mogorvább lett, és minden igyekezetével azon volt, hogy a közvélemény előtt kikezdje parancsnoka beszámolóját a csatáról. Néhány újságíró egy ideig nyomába is eredt az igazságnak, de a nyilvánosság érdeklődése hamarosan lelohadt, és a gyalázat Feyman nyakában maradt. Később, élete vége felé beletörődött abba, hogy politikai céljait többé sohasem érheti el; megaláztatásaiért egykori feljebbvalóját vádolva egy díszvacsora alkalmával merényletet kísérelt meg az expolitikus ellen, és a testőrök agyonlőtték.

Feyman annyira elzárta magát a belső biztonságtól és a szeretettől, hogy halála után sem volt képes teljesen felébredni. Éveken át abban a hitben volt, hogy élve megúsza a régi parancsnoka elleni balsikerű merényletet, és különféle mesterségesen alkotott illúziókban őrizgette tovább gyűlöletét; arra ítélte önmagát, hogy újra és újra átélje a merénylet kitervelését és végrehajtását, és mindannyiszor újra lelőjék.

A látottakból megtudtam: Feyman sokkal tovább is az illúziók csapdájában maradhatott volna, ha nem tesz érte kitartó erőfeszítéseket egy másik férfi, aki a katonai táborban együtt szolgált vele. Ennek az embernek az arcát megpillantva őt is megismertem.

- Ez Joel, az újságíró, akivel találkoztam - mondtam Wilnek, de tekintetemet nem fordítottam el a képről.

Wil válaszképpen csak bólintott.

Joel a halála után a külső lélekkör tagja lett, és legfőbb céljául Feyman felébresztését tűzte ki. A Feyman közelében leélt élete alatt az volt a szándéka, hogy a katonáknak az indiánok ellen elkövetett kegyetlenségeit, árulásait leleplezze; tudott is a himlőfertőzésről, de megvesztegetés és fenyegetések árán rávették, hogy tartsa a száját. Halála után életszemléje láttán kétségbeesett, de megőrizte tudatosságát. Megfogadta: Feyman segítségére lesz, mert úgy érezte, hogy barátja csődbe jutott életéért Ő a felelős: közbeléphetett volna, de nem tette.

Feyman sok idő elteltével végre reagált, és maga is alávetette magát a hosszú és keserves életszemlének. Tizenkilencedik századi életét úgy tervezte el, hogy polgári

mérnök lesz, a technika békés fejlődésén fog munkálkodni. Elcsábította azonban a lehetőség, hogy háborús hős lesz belőle, mint a tábornok; hogy új hadi stratégiákat és fegyvereket fejleszthet ki.

Az életközti évek alatt a földieket segítette a technika helyes alkalmazásában, aztán lassanként egy közeledő új élet képe kezdett formálódni benne. Fokozatosan, de mindinkább növekvő bizonyossággal ismerte fel, hogy hamarosan feltalálják a tömegenergia-generátort, amelyben megvan a lehetőség arra, hogy felszabadítja az emberiséget, de ez a berendezés hallatlan veszélyeket is rejt magában.

Születésekor tudta, hogy dolga lesz ezzel a technikával, és azzal is tisztában volt, hogy a siker érdekében ismét szembe kell néznie a hatalomra, a hírnévre és a társadalmi rangra irányuló vágyaival. Tudta azonban azt is, hogy kap majd segítséget: hat másik ember is szerephez jut majd. Elképzelte a völgyet, elképzelte, hogy valahol a sötétben együtt dolgoznak, háttérben a zuhatagokkal, és arra használják a folyamatot, hogy a Világlátomást megvalósuláshoz segítsék.

Feyman kezdett elhalványulni; ekkor sikerült hozzávetőleges képet kapnom a folyamatról, amelyet ő látott. A hetek csoportjának tagjai előbb emlékezni kezdenek a korábbi életek során gyűjtött közös tapasztalatokra, és elkezdik feldolgozni a régről meglévő érzelemmaradványokat. Aztán a csoport tudatosan, a Nyolcadik Felismerés technikájával fokozni kezdi energiáját, mindenki előadja saját születési látomását, és közben a rezgés egyre erősödik, egységbe forrasztva a hét személy hét lélekcsoportját. Az így megszerzett tudásból összeáll eltervezett jövőnk, a Világlátomás: annak képe, hogy merre tartunk, és mit kell tennünk ahhoz, hogy sorsunkat beteljesítsük.

Hirtelen az egész jelenet Feyman lélekcsoportjával együtt eltűnt. Csak ketten maradtunk: Wil meg én.

Wil szeme csillogott az izgatottságtól. - Láttad, mi történt? - kérdezte. - Ezek szerint Feyman eredeti szándéka az volt, hogy tökéletesíti és decentralizálja az eljárást, amelyen dolgozik. Ha rájön erre, abba fogja hagyni a kísérletet.

- Meg kell találnunk - mondtam.

- Nem - felelte Wil elgondolkodva. - Az nem segítene. Egyelőre nem. Fel kell kutatnunk a hetek csoportjának többi tagját, mert csak a csoport közös energiája képes felidézni a Világlátomás emlékét; olyan csoportra van szükség, amely annyi energiát tud gyűjteni, hogy azzal végighaladhat az emlékezés folyamatán.

- Azokat az érzelemmaradványokat nem értettem.

Wil közelebb húzódtott. - Emlékszel azokra a tudati képekre? Amikor más helyeket, más korokat láttál?

- Igen.

- A most megalakítandó csoport feladata a kísérlet leállítása, de tagjai már korábban is együtt voltak. Léteznek tehát köztük érzelmemaradványok, amelyeket fel *kell* dolgozni! Mindenkinek le kell számolnia ezekkel.

Wil egy percre a távolba nézett, aztán így folytatta: - Ez is része a Tizedik Felismerésnek. Nemcsak egyetlen csoport alakul; van sok másik is. Mindannyiunknak meg kell tanulnia kitakarítani a régi haragot.

Szavait hallgatva eszembe jutott az a sok csoporthelyzet, amelybe életem során kerültem. A csoportok egyes tagjai azonnal megkedvelték egymást, míg mások között, látszólag minden ok nélkül, egy szempillantás alatt ellentét alakult ki. Elgondolkodtam: vajon elég érett már az emberiség arra, hogy fölfedezze e tudattalan reakciók távoli okát?

Aztán minden átmenet nélkül újabb fülsértő moraj reszkettette meg egész testemet. Wil elkapott, és közelebb vont magához, hogy az arcunk majdnem összeért. - Ha megint lezuhansz, nem tudom, vissza tudsz-e jutni ide, amíg ezen a szinten zajlik a kísérlet! - kiáltotta. - Meg kell találnod a többieket!

Egy újabb robaj elszakított bennünket egymástól; éreztem, hogy ismét a színek kavargásába kerültem, és tudtam, ismét a földi dimenzió felé tartok. Csakhogy ezúttal nem zuhantam át hanyatt-homlok a fizikai világba, hanem közben egy darabig lassan lebegtem. Mintha valami fenntartott és vízszintesen mozgatott volna. Ahogy összpontosítani igyekeztem, a vibráló környezet lenyugodott, és egy másik személy jelenlétét éreztem, bár látni nem láttam az illetőt. Az érzés valahonnan ismerősnek tűnt. Ki lehet az, aki ezt az érzést váltja ki belőlem?

Nyolc-tíz méterre tőlem egy elmosódott alak vált láthatóvá, egyre közelebb jött, és egyszer csak rájöttem, ki az. Charlene! Amikor már csak három méterre volt tőlem, testemben valami változás ment végbe, mintha hirtelen tökéletesen ellazulnék, lecsillapodnék. Ezzel egy időben pirosas rózsaszín energiamezőt figyeltem meg Charlene körül. Másodpercekkel ezután nagy megdöbbenésemre saját magam körül is ugyanilyen mezőt vettem észre. Másfél méterre lehattünk egymástól, amikor testem ellazultsága egyre fokozódó érzékiségbe csapott át, és végül az orgazmushoz hasonló szeretethullámmá változott. Még gondolkodni is képtelen voltam. Mi volt ez?

Épp amikor a két energiamező összeért volna, ismét felharsant a torz robaj, és én ismét zuhanni kezdtem, pörögve, irányíthatatlanul.

Megbocsátani

Fokozatosan kitisztult a fejem; jobb arcomon valami hideg és nedves dolgot éreztem. Lassan kinyitottam a szemem, de testem dermedt-mozdulatlan maradt. A kölyöksorból alig kifejlett farkas rám nézett, szimatolt, farkát borzolta, aztán, mikor elrántottam a fejem, és felültem, elinalt a bozótban.

Fáradtan, gémberedetten fölvettem zsákomat a félhomályban, bevettem magam a sűrűbe, felállítottam sátram, és szinte beleroskadtam a hálósákba. Igyekeztem még egy darabig ébren maradni, mert élénken foglalkoztatott Charlene-nal való különös találkozásom. Mit keresett a másik dimenzióban? Mi sodort egymás mellé bennünket?

Másnap reggel korán ébredtem, zabkását készítettem reggelire, és farkasétvággyal befaltam, aztán visszaóvakodtam a patakhoz, amelyen a hegygerinc felé átkeltem, megmosakodtam, és megtöltöttem kulacsomat. Még mindig fáradt voltam, de tudtam, hogy meg kell találnom Curtist.

Egyszer csak robbanás hangzott fel kelet felől; talpra ugrottam. Ez csak Curtis lehet, gondoltam, és rohantam a sátorhoz. Egyetlen hullámban átcsapott rajtam a félelem, de széleseben összecsomagoltam, és elindultam arrafelé, ahonnan a zajt hallottam.

Úgy egy kilométerrel távolabb az erdőnek hirtelen vége lett; mintha egy elhagyott legelőre értem volna. Elrozsdásodott szögesdrót állta utamat a fák között. Szemügyre vettem a nyílt terepet és túloldalán, száz méterre tőlem a sűrű bozótot. Ebben a pillanatban a bokrok szétnyíltak, Curtis tört át rajtuk, és lélekszakadva rohant egyenesen énfelém. Integtettem neki; azonnal felismert, és rohanásból sietős gyaloglásra váltott. Mellém érve átmászott a szögesdróton, és hevesen zihálva egy fa tövébe huppant.

- Mi történt? - kérdeztem. - Mit robbantottál fel?

Megrázta a fejét. - Nem tehettem sokat. A föld alatt végzik a kísérletet. Nem volt elég robbanóanyagom, és... nem akartam az emberekben kárt tenni. Csak egy külső parabolaantennát robbanthatam fel, remélhetőleg ez is eléggé hátráltatja őket.

- Hogy tudtál közel jutni hozzá?

- Az éjjel, sötétedés után helyeztem el a töltetet. Valószínűleg nem számítottak hívatlan látogatóra, mert alig voltak őrök odakint.

Elhallgatott, mert a távolból teherautók motorzúgása jutott fülünkbe. - El kell

túnnünk a völgyből - folytatta -, és valahol segítséget kell találnunk. Most már nincs más választásunk. Nemsokára itt lesznek.

- Várj egy percet - mondtam. - Azt hiszem, van még egy esélyünk arra, hogy megállítsuk őket, de ahhoz meg kell találnunk Mayát és Charlene-t.

Kerekre nyílt a szeme. - Charlene Billingsről beszélsz?

- Róla.

- Ismerem. Kutatóként bedolgozott a cégnek. Évek óta nem találkoztam vele, de tegnap éjjel láttam bemenni az egyik föld alatti bunkerbe. Több férfi vette körül, mindegyik állig fegyverben.

- Akarata ellenére tartják fogva?

- Nem tudom - felelte Curtis szórakozottan, mert közben a teherautók hangjára figyelt: úgy tűnt, mintha közeledtek volna. - El kell túnnünk innen. Tudok egy helyet, ahol sötétedésig elrejtőzhetünk, de sietnünk kell. - Kelet felé fordult. - Hagytam néhány elterelő nyomot, de nem hiszem, hogy sokáig félrevezeti őket.

- El kell mesélnem, mi történt - mondtam. - Újra megtaláltam Wilt.

- Helyes, majd az úton elmondod - vetette oda, és fürge léptekkel nekiindult. - Nem maradhatunk itt tovább.

*

Kinéztem a barlang száján, a mély szakadék túloldalán magasodó hegyoldalra. Semmi mozgás. Füleltem, de nem hallottam semmit. Északkeleti irányban jöttünk vagy két kilométert, és közben, amilyen tömören csak tudtam, elmeséltem Curtisnek, mit tapasztaltam a másik dimenzióban; hangsúlyoztam, hogy úgy hiszem: Williamsnek igaza volt. Le tudjuk állítani a kísérletet, ha megtaláljuk a csoport többi tagját, és közösen felidézzük a nagy látomást.

Éreztem Curtisben az ellenállást. Hallgatott egy darabig, de aztán megint a Charlene-nal való ismeretségéről kezdett locsogni. Idegesített, hogy semmi magyarázatot sem tud adni arra, mi köze lehet Charlene-nak a kísérlethez. Curtis azt is elmondta, hogyan ismerkedett meg Daviddal. Jó barátok lettek, mesélte, mert egy véletlen találkozás alkalmával kiderítették, sok közös élményük van katonakorukból.

Erre azt válaszoltam: nagy jelentőségű véletlennek tartom, hogy mindketten találkoztunk Daviddal, és mindketten ismerjük Charlene-t.

- Nem tudom, mit jelentene ez - felelte szórakozottan, mire én elejtettem a témát, de tudtam: mindannyian ugyanabból az okból jöttünk ebbe a völgybe. Ezután már szótlánul gyalogoltunk, míg Curtis a barlangot kereste. Amikor rátaláltunk, Curtis visszament, és száraz fenyőgallyakkal eltörölte nyomainkat. Utána is kint maradt még egy darabig, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy senki sem látott meg bennünket.

- Kész a leves - mondta Curtis a hátam mögött. Kempingfőzőmön az utolsó porlevest készítettem el. Bementem, mindkettőnknek tálaltam egy tányérral, aztán ismét kifelé fordulva leültem a barlang nyílásában.

- Mit gondolsz, hogyan tud ez a csoport annyi energiára szert tenni, hogy befolyást gyakoroljon azokra az emberekre? - kérdezte Curtis.

- Nem tudom pontosan - feleltem. - Azt még ki kell deríteni.

A fejét rázta. - Nem hiszek abban, hogy lehetséges az ilyesmi. Azzal a kis robbantással talán csak azt értem el, hogy idegesek lettek, és mostantól jobban vigyáznak. Hoznak még embereket, de azt nem hiszem, hogy abbahagynák. Valószínűleg volt is kéznél tartalék antennájuk. Talán mégis a bunker ajtaját kellett volna berobbantanom. Isten a tanúm, megtehettem volna. De nem tudtam rászánni magam. Charlene is odabent volt, és ki tudja, még hányan. Le kellett volna rövidítenem az időzítést, akkor meg könnyebben elkapnak... De talán még úgy is megérte volna.

- Szerintem nem - mondtam. - Meg kell találnunk a másik megoldást.

- Hogyan?

- Rá fogunk jönni.

Ismét meghallottuk a távoli motorzúgást, és ugyanabban a pillanatban mozgásra lettem figyelmes alattunk a hegyoldalon.

- Jön valaki - szóltam hátra.

Lekuporodtunk és figyeltünk. A közeledő ismét megmozdult, de alakja nagy részét eltakarta a növényzet.

- Ez Maya - szólaltam meg, alig akartam hinni a szememnek.

Curtisszel egy hosszú percig egymásra bámultunk, aztán megmozdultam, hogy felálljak. - Lemegyek érte.

Curtis elkapta a karomat. - Mindig hajolj le, és ha a kocsik a közeibe érnek, hagyd ott Mayát, inkább gyere vissza ide. Ne kockáztasd, hogy észrevegyenek.

Bólintottam, és óvatosan leereszkedtem a hegyoldalra. Mikor Maya közelébe értem, megálltam, hallgatóztam. A teherautók még mindig közeledtek. Halkan szólítottam Mayát. Egy pillanatra megdermedt, aztán felismert, és felkapaszkodott mellém a sziklás lejtőn.

- El sem tudom hinni, hogy megtaláltalak! - mondta, és átölelte a nyakamat.

Visszakísértem a barlanghoz, és segítettem bemászni a nyíláson. Fáradtnak látszott, a karját zúzódások borították, némelyik még mindig vérzett.

- Mi történt? - kérdezte. - Robbanást hallottam, aztán mindenfelé nyüzsögni kezdtek a teherautók.

- Láttá valaki, hogy idejött? - kérdezte Curtis ingerültséggel a hangjában. Felállt, és kinézett a szabadba.

- Nem hiszem - felelte Maya. - El tudtam rejtőzni.

Gyorsan bemutatam őket egymásnak. Curtis bólintott, aztán azt mondta: - Azt hiszem, szétnézek odakint. - Kicsusszant a nyíláson, és eltűnt.

Kinyitottam hátizsákomat, és elsősegélykészletet vettem elő. - Sikertelenül találkoznod a barátoddal a rendőrségen?

- Nem, vissza sem jutottam a városba. Minden ösvényt őriztek a parkőrség emberei. De találkoztam egy ismerős asszonnyal, és küldtem vele egy levelet az illetőnek. Ennél többet nem tehettem.

Maya térdén jókora seb éktelenkedett; bekentem fertőtlenítővel. - És miért gondoltad meg magad? Miért jöttél vissza ide, ahelyett hogy a városba mentél volna azzal az asszonnyal?

Elvette a fertőtlenítőt, és némán ápolni kezdte zúzódásait. Nagy sokára válaszolt: - Nem tudom, miért jöttem vissza. Talán azért, mert állandóan rám törnek azok az emlékek. - Rám pillantott. - Meg akarom érteni, mi folyik itt.

Leültem vele szemben, és vázlatosan összefoglaltam neki mindent, ami azóta történt, hogy elváltunk egymástól, különös tekintettel arra a csoporttal kapcsolatos információra, amelyet Willel együtt kaptunk: túl kell lépni a régi haragokon, hogy megtalálhassuk a Világlátomást.

Láthatólag nehezeére esett, de elfogadta szerepét. - Úgy látom, a bokád már teljesen rendbejött.

- Igen. Azt hiszem, akkor, amikor visszaemlékeztem a probléma gyökerére.

Egy pillanatig rám nézett, aztán azt mondta: - Csak hárman vagyunk. Azt mondtad, Williams és Feynman is héttagú csoportról tudott.

- Nem tudom - feleltem. - Mindenesetre örülök, hogy visszajöttél. Te vagy az egyetlen, aki tud valamit a hitről és a vizualizációról.

Rémület jelent meg az arcán.

Néhány perccel később Curtis bújt vissza a nyíláson, és közölte: semmi rendkívülit nem látott, aztán távol tőlünk letelepedett, hogy befejezze az ebédet. Én közben újabb tényért vettem elő, és Mayának is tálaltam.

Curtis hátradőlt, és Maya felé nyújtott egy kulacsot. - Hallja - jegyezte meg -, maga aztán jókora kockázatot vállalt, hogy csak úgy sétifikált a nyílt terepen. Egyenesen a nyakunkra is hozhatta volna őket.

Maya rám nézett, aztán mentegetőzni kezdett: - Én csak el akartam rejtőzni! Fogalmam sem volt arról, hogy maguk itt vannak. Magamtól nem is erre jöttem volna, csak a madarak...

- Értse már meg, mekkora slamasztikában vagyunk! - vágott közbe Curtis. - Még mindig nem állítottuk le ezt a kísérletet! - Azzal felállt, ismét kiment a barlangból, és a bejárat mellett leült egy nagy sziklára.

- Miért olyan dühös rám? - fordult hozzám Maya.

- Az előbb emlékekről beszéltél, Maya. Milyen emlékek ezek?

- Nem is tudom... talán egy másik korból valók; mintha valami másfajta erőszakos eseményt akartam volna megakadályozni. Ezért olyan kísérteties ez az egész.

- Curtis nem tűnik ismerősnek?

Törte a fejét. - Talán. Nem tudom. Miért?

- Emlékszel, amikor elmeséltem, hogy egy látomásban valamennyiünket láttam a múltban, az indiánok elleni hadjáratban? Nos, téged ott megölték, de a társaságodban volt valaki, aki követett, és ő is áldozatul esett. Szerintem az az ember Curtis volt.

- És engem vádol? Ó, istenem, akkor nem csoda, ha örülmód mérges rám.

- Maya, emlékszel bármire abból, ami kettőtök között történt?

Lehunyta szemét, úgy gondolkodott.

Aztán egyszer csak rám nézett. - Volt ott egy indián is? Egy sámán?

- Igen - feleltem. - Megölték őt is.

- Valamin gondolkodtunk... - Ismét a szemembe nézett. - Nem is: vizualizáltunk. Azt gondoltuk, véget vethetünk a háborúnak... Ez minden, amit össze tudtam szedni.

- Curtisszel is beszélned kell, hogy segíts neki feldolgozni a haragot. Ez része az emlékezési folyamatnak.

- Te viccelsz! Most, amikor ilyen dühös rám?

- Előbb én beszélek vele - álltam fel.

Maya picit bólintott, és elfordította fejét. A barlang szájához mentem, kimásztam, és leültem Curtis mellé.

- Min gondolkozol? - kérdeztem.

Rám nézett, kissé zavarba jött. - Azt hiszem, van valami ebben a te barátnődben, amivel az idegeimre megy.

- Pontosán mit érzel?

- Nem tudom. Amint megláttam odakint, abban a pillanatban elfogott a düh. Az az érzésem támadt, hogy ez a nő valami hülyeséget fog csinálni, amivel a nyakunkra hozza a fegyvereseket, vagy elfognak miatta.

- Esetleg meg is ölnek?

- Igen, akár meg is ölnek! - Olyan hangosan válaszolt, hogy mind a ketten meglepődöttünk tőle, aztán mélyet sóhajtott, és megvonta a vállát.

- Emlékszel arra, amikor meséltem a látomásaimról, a tizenkilencedik századi indián háborúk idejéből?

- Halványan - dűnnyögte.

- Nos, akkor nem mondtam el neked, de azt hiszem, akkor együtt láttalak téged Mayával. Curtis, mind a kettőtöket megölték a katonák.

A barlang mennyezetét nézte. - És szerinted ezért vagyok rá ilyen dühös?

Elmosolyodtam.

Ebben a percben halk dübörgés töltötte be a levegőt; mindketten meghallottuk.

- A fenébe - mondta Curtis. - Ezek megint beindították.

Elkaptam a karját. - Curtis, ki kell derítenünk, mivel próbálkoztatok annak idején Mayával, miért nem sikerült, és mi az, amit ezúttal másképp akartál csinálni.

Megcsóválta a fejét. - Még az sem biztos, hogy mennyit hiszek el ebből az egészből; el sem tudom képzelni, hol kezdjem.

- Azt hiszem, ha beszélsz vele, valami a felszínre fog bukkanni.

Csak bámult rám.

- Megpróbálsz?

Végre rábólintott, és visszamászott a barlangba. Maya zavartan mosolygott.

- Elnézést, hogy olyan ingerült voltam - mondta Curtis. - Állítólag valami nagyon régi história miatt húztam fel magam.

- Felejtse el - válaszolta Maya. - Bárcsak rájönnek, mit akartunk akkor elérni.

Curtis erősen nézte Mayát. - Rémlik, mintha emlékeznék, hogy maga valamiféle gyógyítással foglalkozik. - Rám pillantott. - Ezt te mesélted?

- Nem hiszem - feleltem -, de így igaz.

- Orvos vagyok - tette hozzá Maya. - Pozitív képzeletet, vizualizációt és hitet alkalmazok a munkámban.

- Hitet? Úgy érti, hogy vallásos megközelítéssel kezeli az embereket?

- Nos, inkább csak általános értelemben. Amikor hitről beszélek, az emberi reményből, várakozásból fakadó energiára gondolok. Olyan intézetben dolgozom, ahol a hitet valóságos tudati folyamatnak tekintjük, mint a jövő megteremtésének egyik eszközét.

- És mióta foglalkozik ilyenekkel? - kérdezte Curtis.

- Egész életem arra készített fel, hogy a gyógyítást kutassam. - Elmesélte Curtisnek élete történetét, ugyanúgy, ahogy korábban nekem, beleértve anyjának a ráktól való félelmét is. Miközben Maya mesélt, Curtis is, én is közbe-közbekérdeztünk. Amíg válaszolt, figyelemmel hallgattuk, energiát sugároztunk felé. Maya arcáról kezdett leoldódni a fáradtság, szeme csillogni kezdett, egyenes derékkal ült.

- Tehát maga szerint - kérdezte Curtis - édesanyja szorongása és negatív jövőképe befolyásolta egészségi állapotát?

- Igen. Az emberek kétféle dolgot vonzanak magukhoz életükben: azt, amitől félnek, és azt, amiben hisznek. Természetesen tudattalanul. Orvosként hiszek abban, hogy sok haszna lehet, ha ezt a folyamatot teljesen a tudat szintjére emeljük.

Curtis bólintott. - De mi ennek a módja?

Maya nem válaszolt. Felállt, és halálra rémült arccal meredt a semmibe.

- Mi baj? - kérdeztem.

- Most... Most megláttam, mi történt abban a háborúban.

- Mi történt? - kérdezte Curtis.

Maya Curtisre nézett. - Emlékszem, hogy az erdőben voltunk. Látom az egészet: katonák, lőporfüst...

Curtis mélyen elmerült gondolataiban, láthatólag ő is emlékeit szedegette össze. - Ott voltam... - motyogta. - De miért voltam ott? - Mayára nézett. - Maga vitt oda! Én nem tudtam semmit az egészről, engem csak megfigyelőnek küldött a kongresszus. Maga azt mondta, véget vethetünk a hadakozásnak!

Maya elfordult; látni való volt, hogy minden erejét összeszedve igyekszik megérteni az emlékeket. - Azt hittem, hogy lehetséges... Van egy módszer... Várjunk csak, hiszen nem voltunk egyedül! - Visszafordult, és mérgesen rám nézett. - Te is velünk voltál, de elhagytál bennünket. Miért mentél el?

Kitörése felbolygatta a régi emlékeket; elmeséltem nekik, mit mutattak a látomások, és felsoroltam mindazokat, akik szintén jelen voltak: a törzsek vénjei, én magam, Charlene... Elmondtam, hogy a vének egyike határozottan támogatta Maya törekvését, de azt hangoztatta, hogy még nem érkezett el az idő, a törzsek még nem ismerik az igazi látomást. Azt is elmondtam, hogy egy másik főnök dührohamot kapott a fehér katonák által elkövetett kegyetlenkedések láttán.

- Nem maradhattam - mondtam, és magyarázatul elmeséltem a ferencesek körében szerzett tapasztalataimat. - A menekülési ingert képtelen voltam legyőzni. Mentenem kellett az irhámát. Nagyon röstellem.

Maya a gondolataiba mélyedt; megérintettem a karját, és így folytattam: - A vének tudták, hogy nem sikerülhet, és Charlene is megerősítette, hogy még nem emlékszünk eléggé az ősök bölcsességére.

- Akkor az egyik főnök miért maradt mégis velünk? - kérdezte Maya.

- Mert nem akarta, hogy ti ketten magatokra hagyva haljatok meg.

- Én egyáltalán nem akartam meghalni! - kiáltott fel Curtis, és Mayára nézett. - Maga félrevezetett!

- Sajnálom - mondta Maya. - Nem emlékszem, hol rontottuk el.

- Én tudom, hol rontotta el - vágta oda Curtis. - Azt képzelte, hogy meg tudja akadályozni a háborút, pusztán azért, hogy meg akarja akadályozni.

Maya egy hosszú percig nézte Curtist, aztán felém fordult. - Igaza van. Vizualizáltunk: elképzeltük, hogy a katonák abbahagyják az agressziót, de arról nem sikerült tiszta képet szereznünk, hogy ez hogyan történhet meg. Azért nem sikerült, mert nem volt meg a szükséges információnk. Mindegyikőnk vizualizációját a félelem vezette, nem a hit. Ez ugyanúgy működik, mint a testünk gyógyítása. Ha visszaemlékszünk arra, mit akartunk elérni életünkben, az helyreállíthatja egészségünket. Ha képesek vagyunk felidézni, mit kell tennie az emberiségnek most, ettől a perctől fogva, akkor meggyógyíthatjuk a világot.

- Azt hiszem - szólaltam meg -, születési látomásunk nemcsak arról szól, hogy egyénekként mit akarunk tenni a fizikai dimenzióban; benne van a nagy látomás is:

az, hogy az emberek mit próbáltak elérni végig a történelem folyamán; benne vannak a részletei annak is, hogy merre haladunk tovább innen, és hogy jutunk el oda. Csak föl kell szaporítanunk energiakészletünket, és ismertetnünk kell egymással születési látomásunkat, akkor felidézhetjük az emléket.

Mielőtt Maya válaszolhatott volna, Curtis talpra ugrott, és a barlang bejárata felé indult. - Hallottam valamit - mondta. - Van valaki odakint.

Mellé húzódtunk Mayával, és kikandikáltunk a nyíláson. Semmi sem mozdult, de aztán mintha lépések zörrenését hallottam volna az avarban.

- Megyek, megnézem - mondta Curtis, és kimászott a barlangból.

Mayára pillantottam. - Jobb lesz, ha elkísérem.

- Megyek én is - felelte.

*

Követtük Curtist lefelé a lejtőn egy kiszögellésig, ahonnan lenézhattunk a hegyek közötti szakadékba. Az aljnövényzet által félig eltakarva egy férfi és egy nő vágott át a sziklás terepen épp alattunk; nyugat felé tartottak.

- Az a nő bajban van! - mondta Maya.

- Honnan tudod? - kérdeztem.

- Tudom. Ismerősnek tűnik.

A nő egy ponton megfordult, mire a férfi fenyegetően taszított rajta egyet, s közben megláttuk, hogy pisztolyt tart a jobb kezében.

Maya előrehajolt, és ránk nézett. - Látták ezt? Tennünk kell valamit.

Jobban megnéztem a sziklákon bukdácsolókat. A nőnek szőke haja volt, pulóvert és combzsebes, zöld katonanadrágot viselt. Miközben éppen őt figyeltem, megfordult, és mondott valamit fogva tartójának, aztán felénk nézett, és megláttam az arcát.

- Ez Charlene! - mondtam. - Vajon hová vihetik?

- Ki tudja? - felelte Curtis. - Figyelj, azt hiszem, segíthetek rajta, de egyedül kell

odamennem. Ti maradjatok itt.

Tiltakozni kezdtem, de Curtis nem tárgított. Figyeltük fentről, ahogy elindul bal felé, és egy kis csaltoson átvágva leereszkedik. Onnan nesztelenül kimászott egy sziklapárkányra, amely alig három méter magasságban nyúlt ki a szakadék fölé.

- Épp alatta fognak elmenni - szóltam Mayának.

Feszült izgalommal figyeltük, ahogy azok ketten közelednek a sziklához. Abban a pillanatban, hogy elhaladtak alatta, Curtis leugrott, egyenesen a férfi nyakába; a földre teperte, és sajátos mozdulattal addig szorította a torkát, amíg az fel nem hagyott a kapálózással. Charlene rémülten hátraugrott, és menekülőre fogta.

- Charlene, várjon! - kiáltott utána Curtis. Charlene megállt, és egy óvatos lépést tett előre. - Curtis Webber vagyok. Együtt dolgoztunk a Deltechnél, emlékszik? Segíteni akarok magának.

Charlene nyilvánvalóan felismerte, mert közelebb lépett. Maya és én vigyázva leereszkedtünk a hegyoldalon. Amikor Charlene észrevett, a földbe gyökerezett a lába, aztán rohant, hogy megöleljen. Curtis odaszaladt, és a földre taszított bennünket.

- Maradjatok lent! - mondta. - Itt megláthatnak!

Segítettem Curtisnek megkötözni Charlene kísérijét a zsebében talált ragtapasszal, aztán felvonszoltuk a lejtőn az erdőbe.

- Mit tett vele? - kérdezte Charlene.

Curtis a zsebeit kutatta át. - Csak elájult. Magához fog térni.

Maya lehajolt, és megfogta a férfi pulzusát.

Charlene felém fordult, megfogta a kezemet. - Hogy kerülsz ide? - kérdezte.

Egy lélegzettel elmondtam neki a munkahelyéről érkezett telefonhívást, amelyből tudomást szereztem eltűnéséről, majd a vázlatot, amelynek nyomán eljöttem a völgybe.

Elmosolyodott. - Amikor azt a vázlatot rajzoltam, fel akartalak hívni, de aztán olyan hirtelen kellett elindulnom, hogy nem volt rá időm... - Elhallgatott, és mélyen a szemembe nézett. - Azt hiszem, tegnap láttalak a másik dimenzióban.

Félrevontam, távolabb a többiektől. - Én is láttalak, de nem tudtam szólni hozzád.

Néztük egymást, s közben éreztem, hogy testem egyre könnyebbé válik; a szeretet hulláma az orgazmus hevevel áradt el rajtam, de középpontja nem az ágyékomban volt, hanem bőröm teljes felületén. Mintha belezuhantam volna Charlene szemébe. Az ő arcára is mosoly költözött; tudtam, hogy ő is hasonló érzést élhet át.

Curtis tett egy mozdulatot, és ezzel megtörte a varázst; rájöttem, hogy Mayával együtt minket bámulnak.

Ismét Charlene-ra néztem. - El akarom mesélni, mi történt velem - mondtam, s aztán előadtam a történetet: hogy újra találkoztam Willel, hogy mit tudtam meg a polarizáló félelemről, a hetek csoportjának visszatéréséről, a Világlátomásról. - Charlene, hogy kerültél át a Túlvilág dimenziójába?

Megnyúlt az arca. - Egyedül az én hibám. Egészen tegnapig nem volt tudomásom a veszélyről. Feyman tőlem hallott először a Felismerésekről. Nem sokkal azután, hogy a leveled megjött, megismerkedtem egy másik csoporttal, amelynek tagjai ismerték a kilenc Felismerést, és velük együtt behatóan tanulmányoztam. Sok olyan tapasztalatot szereztem, amilyenekről beszámoltál. Később egy barátommal eljöttem ebbe a völgybe, mert hallottuk, hogy az itteni szent helyek valami módon kapcsolatosak a Tizedik Felismeréssel. A barátom nem sok élményt szerzett, de én igen, ezért itt maradtam, hogy tovább kutassak. Ekkor ismerkedtem meg Feymannal, aki felfogadott, hogy tanítsak meg neki mindent, amit tudok. Attól kezdve minden percet velem töltött. Biztonsági okokra hivatkozva megtiltotta, hogy telefonáljak a munkahelyemre, ezért leveleket írtam, hogy lemondjam az előre kitűzött megbeszéléseket, de később kiderült, hogy visszatartotta a leveleimet. Ezért hitte azt mindenki, hogy eltűntem.

Feymannal felderítettük a legtöbb örvényt, különösen a Codder-domb és a vízesések környékén lévőket. Ő maga nem érezte az energiát, de később kiderült, hogy elektronikus nyomkövető volt nála, és amikor ráhangolódtam az egyes helyszínekre, a segítségemmel összeállította a helyszín energiatérképét. Ezután már könnyű volt pontosan célba vennie az örvényeket.

Curtisre néztem, aki egyetértően bólintott.

Charlene-nak könnyes lett a szeme. - Tökéletesen bolonddá tett. Azt mondta: egy olcsó energiaforrás kifejlesztésén dolgozik, ami mindenkit szabaddá tesz majd. A kísérletek ideje alatt elküldött az erdő távoli területeire. Csak később vallotta be, amikor kérdőre vontam, hogy tudja, milyen veszélyekkel jár, amit művel.

Curtis szembefordult Charlene-nal. - Carter Feyman a Deltech főmérnöke volt. Emlékszik rá abból az időből?

- Nem - felelte Charlene -, de az itteni munkának ő a teljhatalmú főnöke. Mostanra már egy másik vállalat is beszállt, és hoztak fegyvereket is. Feyman operatív személyzetnek nevezi őket. Végül is megmondtam neki, hogy elmegyek, ekkor őrizet alá helyezett. Megfenyegettem, hogy ezt nem ússza meg szárazon, de csak nevetett rajtam. Azzal kérkedett, hogy van valaki a parkórségnél, aki neki dolgozik.

- És most épp hová kísérték? - kérdezte Curtis.

Charlene a fejét rázta. - Sejtelmem sincs.

- Nem hiszem, hogy életben hagyták volna - mondta Curtis. - Azok után, amiket elmondott magának, biztos, hogy nem.

Szorongó csönd ereszkedett ránk.

- Már azt sem értem - mondta Charlene -, egyáltalán miért van itt az erdőben. Mit akar azokkal az energiaörvényekkel?

Összenéztünk Curtisszel, aztán ő válaszolt: - A kísérletekkel összpontosítani akarja a völgyben található dimenzióátjárók energiaforrását. Ezért annyira veszélyes, amit csinál.

Észrevettem, hogy Charlene Mayára néz és mosolyog. Maya meleg pillantással viszonzta tekintetét.

- Amikor a vízeséseknél jártam - mondta Charlene -, átléptem a másik dimenzióba, és rám törtek az emlékek. - Rám nézett. - Ezután többször is visszamentem, még tegnap is, pedig akkor már őriztek. - Ismét rám nézett. - Akkor láttalak meg *téged*...

Charlene elhallgatott, és körbehordozta tekintetét a csoporton. - Láttam: valamennyien azért vagyunk itt, hogy véget vessünk ennek a kísérletnek, ha sikerül minden emléket felidézünk.

Maya fürkésző tekintettel vizsgálgatta. - Te megértetted, mit akarunk elérni a csata előtt, és mellénk álltál - mondta. - Pedig tudtad, hogy nem sikerülhet.

Charlene mosolya elárulta, hogy ő is emlékszik.

- Majdnem mindenre emlékszünk, ami akkor történt - mondtam. - De még mindig nem tudjuk, mit akartunk ezúttal másképp csinálni. Te arra is emlékszel?

Charlene a fejét rázta. - Csak részleteire. Tudom, hogy fel kell ismernünk egymás iránti tudattalan érzéseinket, mielőtt továbbléphetnénk. - A szemembe nézett, és kis szünetet tartott. - Ez mind része a Tizedik Felismerésnek... csak éppen még sehol sincs leírva. Az intuíció árulja el nekünk.

Bólintottam. - Ezt tudjuk.

- A Tizedik Felismerés részben a Nyolcadik kiterjesztése. Csak olyan csoport tudja ezt a magas szintű tisztázást véghezvinni, amely teljesen a Nyolcadik Felismerés szellemében működik.

- Ezt nem értem - szólt közbe Curtis.

- A Nyolcadik arról szól, hogy tudni kell fölemelni a többieket - folytatta Charlene -, energiát küldeni a másik embernek, mégpedig úgy, hogy észrevesszük benne a szépséget és felsőbbrendű Énjének bölcsességét. Ez a folyamat mértani haladvány szerint emeli a csoport energiaszintjét és kreativitását. Sajnos a legtöbb csoportban nem sikerül a benne lévőknek ilyen módon emelni egymást, bár egyéneknél, más alkalmakkor esetleg meg tudják tenni. Ez különösen a munkacsoportokra igaz, például egy vállalkozás alkalmazotti gárdájára vagy olyan csoportokra, amelyeket egy bizonyos cél elérése céljából hoztak létre; az ilyen csoportok tagjai ugyanis sok esetben már előző életeikben is együtt voltak, a régi érzelmek ismét felmerülve zavaró hatást fejtenek ki.

Összeraknak valakivel, hogy együtt dolgozzunk, és már az első percben megmagyarázhatatlan ellenszenvet érzünk iránta. Vagy épp az ellenkezője történik: mi keltünk visszatetszést az illetőben, ismét csak érthetetlenül. A felmerülő érzelem lehet féltékenység, ingerültség, irigység, rosszindulat, keserűség, vád - akármilyen. Intuícióm nagyon világosan értésemre adta: minden csoport csak akkor érheti el lehetőségeinek tetőpontját, ha tagjai tudatosan arra törekszenek, hogy ezeket az érzelmeket megértsék és feldolgozzák.

Maya közelebb hajolt. - Mi az imént pontosan ezzel foglalkoztunk: feldolgoztuk a felmerült érzelmeket, az előző együttlétünkéből megmaradt indulatokat.

- Láttad a születési látomásodat is? - kérdeztem.

- Igen - felelte Charlene. - De tovább nem jutottam. Nem volt elég energiám. Csak azt láttam, hogy csoportok alakulnak, és nekem itt a helyem, ebben a völgyben, egy héttagú csoport tagjaként.

Észak felől egy újabb jármű zúgása hangzott fel.

- Itt nem maradhatunk - mondta Curtis. - Túlságosan szem előtt vagyunk. Menjünk vissza a barlangba.

*

Charlene elfogyasztotta az enivaló maradékát, és kezembe adta a tányért. Fölösleges vizünk nem lévén, azon piszkosan tettem a hátizsákomba, és visszaültem. Curtis átbújt a barlang nyílásán, és leült Maya mellé, szemben velem. Maya bátortalanul rámosolygott. Charlene a bal oldalamon foglalt helyet. Az operatív személyzet tagját megkötözve, betapasztott szájjal a szabadban hagytuk.

- Minden rendben odakint? - kérdezte Charlene Curtistól.

Curtis idegesnek látszott. - Azt hiszem, bár észak felől mindenféle zajokat hallottam. Szerintem itt kell maradnunk, amíg besötétedik.

Egy percig csak néztük egymást, mindannyian igyekeztünk emelni az energiaszintet.

A többiekre nézve megszólaltam: elmondtam, amit Feynman lélekcsoportjában láttam a Világlátomás felidézésével kapcsolatban. Amikor befejeztem, Charlene-hoz fordultam és megkérdeztem: - Mit mondott még az intuíciód az érzelmek kitakarításáról?

- Csak annyit - felelte -, hogy a folyamat addig nem indulhat meg, amíg mindannyian vissza nem találunk a szeretethez.

- Mondani könnyű - jegyezte meg Curtis. - Megtenni már nem annyira.

Ismét összenéztünk, aztán mindnyájan egyszerre azt érzékeltük, hogy az energia Maya felé áramlik.

- Az a fő, hogy elismerjük az érzelmet, teljesen tudatosítsuk, aztán őszintén közöljük egymással, az sem baj, ha félszeg, ügyetlen módon fogalmazunk. Ez az érzelmet áttemeli a tudatba, és végső soron lehetővé teszi, hogy száműzzük a múltba, ahová való. Néha hosszadalmas folyamat ez: megfogalmazni, kitenni az asztal közepére és megbeszélni, de ez tisztít meg bennünket, hogy visszatérhessünk a szeretet állapotába, ami a legmagasabb rendű érzelem.

- Egy pillanat - szólaltam meg. - Mi a helyzet Charlene-nal? Lappanghatnak

bennünk órá vonatkozó érzélemmaradványok is. - Mayára néztem. - Rólad például tudom, hogy éreztél valamit.

- Igen - felelte Maya. - De csupa pozitív dolgot, olyasmit, mintha hálás lennék neki. Ő velünk maradt, és segíteni akart... - Elhallgatott, és Charlene arcát fürkészte. - Valamit el akartál mondani nekünk; valamit az Ősökkel kapcsolatban. De mi nem hallgattunk rád.

Odahajoltam Charlene-hoz. - Téged is megöltek?

Maya válaszolt helyette: - Nem, őt nem. Ő még egyszer elment a katonákhoz, hogy a lelkekre beszéljen.

- Így van - mondta Charlene. - De már nem voltak ott.

Maya föltekintett a kérdést: - Ki más érez valamit Charlene iránt?

- Én nem érzek semmit - felelte Curtis.

- Hát te, Charlene? - kérdeztem. - Te mit érzel irántunk?

Egyesével megnézett bennünket magának. - Curtis iránt, azt hiszem, nincs bennem semmiféle érzélemmaradvány - mondta. - Maya iránt csupa pozitív érzésem van. - Tekintete találkozott az enyémmel. - Irántad, azt hiszem, egy kis haragot érzek.

- Miért? - kérdeztem.

- Mert olyan tárgyilagos voltál, olyan kívülálló. Független ember, aki nem avatkozik be semmibe, ha az időpont nem megfelelő.

- Charlene - mondtam -, én korábban egyszer szerzetesként már feláldoztam az életemet a Felismerésekért. Most úgy érzem, értelmetlenség lenne.

Úgy láttam, magyarázkodásom idegesíti; elfordította rólam tekintetét.

Maya megérintette a karomat. - Ez a mondat védekezés volt. Ha így válaszolsz, a partnered úgy érzi, nem hallgattad meg. A benne lévő érzelmek megmaradnak a tudatában, mert továbbra is keresi a lehetőséget, hogy végre megértesse veled, hogy meggyőzőn. Vagy lemerül a tudattalanba, és csak egy meghatározhatatlan rossz érzés marad, amely megakasztja az energia áramlását kettőtök között. Akármelyik változat következik be, az érzés megmarad mint akadály. Azt javaslom, próbáld meg elismerni, hogy oka van így érezni irántad.

Charlene-ra néztem. - Persze hogy elismerem. Bárcsak segítettem volna. Bárcsak lett volna hozzá bátorságom.

Charlene bólintott, és végre elmosolyodott.

- És te? - fordult hozzám Maya. - Te mit érzel Charlene iránt?

- Talán egy kis bűntudat van bennem - mondtam. - Nem is annyira a háború miatt, hanem a jelenlegi helyzetünk miatt. Hónapokon keresztül visszavonultan éltem. Talán ha Peruból visszatérve azonnal beszéltünk volna egymással, hamarabb leállíthattuk volna a kísérletet, és mindez nem történt volna meg.

Senki sem válaszolt.

- Vannak még érzések? - kérdezte Maya. Szótlanul néztük egymást.

Maya vezényletével mindannyian elkezdünk befelé figyelni, keresni a kapcsolatot és felhalmozni a lehető legtöbb energiát. A környezet szépségére koncentrálna egész testemen szeretethullám ömlött el. A barlang falának és talajának tompa színei felragyogtak. Az emberek arca energiát sugárzott. Gerincemen borzongás futott végig.

- Most már - jelentette ki Maya - készen állunk arra, hogy kitaláljuk, mit akartunk tenni ezúttal. - Mélyen elgondolkodott. - Előre tudtam, hogy ez be fog következni - mondta végül. - Része volt a születési látomásomnak. Nekem kellett vezetnem az erősítési folyamatot. Amikor az indián háborút akartuk leállítani, még nem értettünk ehhez.

Szavai közben a háta mögött mozgásra lettem figyelmes a barlang falán. Először azt hittem, valami fényvisszaverődés, de aztán pontosan azt a mélyzöld színárnyalatot ismertem fel, amely Maya lélekcsoportjánál volt megfigyelhető. Néztem a kéttenyérsnyi fényfoltot, s ezalatt egy teljes, holografikus jelenet alakult át, amely mélyen behatolt a barlang falába is, és tele volt elmosódott, emberszerű alakokkal. A többiekre néztem; egyik sem adta jelét, hogy látná, amit én látok.

Rájöttem, hogy ez Maya lélekcsoportja, és ezzel a felismeréssel egy időben intuícióm belső forrásából áradni kezdett felém az információ. Újra láttam Maya születési látomását: a magasabb szándékot, hogy épp ebbe a családba születik; a gyógyítás, különösen a test és lélek összefüggése iránti érdeklődését, amely anyja betegségéig vezethető vissza; és ezt az összejövetelet is. Tisztán hallottam a következőket: "Minden csoport csak akkor érheti el kreatív képességeinek tetőpontját, ha tagjai tudatosan megtisztítják és felerősítik a csoport energiáját."

- Az érzelemmaradványoktól megszabadulva - szólalt meg Maya - a csoport könnyebben túlléphet a múltbeli hatalmi harcokon, drámákon, s így elérheti kreativitásának tetőfokát. De ezt tudatosan kell végrehajtani: minden arcon fel kell fedezni a magasabb rendű Én megnyilvánulását.

Curtis értetlen arcot vágott; Maya folytatta a magyarázatot. - A Nyolcadik Felismerés szerint ha jól megnézzük valakinek az arcát, sok álcát hánthatunk le róla, amelyek az ego védelmi rendszerét képezik, hogy végül megtaláljuk az illető hiteles kifejeződését, *a valódi énjét*. Az ember általában nem tudja, hová nézzen, amikor beszél valakivel. A szemébe? Mindkét szemre nem könnyű koncentrálni. Hát akkor melyikre? Vagy inkább egy feltűnő arcvonásra, mint amilyen az orr vagy a száj?

A megoldás az, hogy az egészre figyeljünk: a teljes arcra, amely a fényekkel-árnyékokkal, a vonások elrendezésével akár olyanak is tekinthető, mint egy értelmetlen tintafolt. De az arcvonások között megtalálható a hiteles megnyilvánulás, átragyog rajta a lélek. Amikor szeretettel figyelünk valakire, a szeretet energiáját a személyiség magasabb rendű része kapja meg, és az illető a szemünk láttára alakul át, ahogy nagyobb képességei méltó helyükre kerülnek.

Minden nagy tanító ezt a fajta energiát sugározta tanítványai felé. Ezért is lettek nagy tanítók. A hatás azonban még ennél is erősebb olyankor, ha egy csoport teszi ezt minden egyes tagjával, mert ahogy mindenki energiát sugároz a többieknek, az egyének a bölcsesség magasabb szintjére emelkednek, ahol több energia áll rendelkezésükre, több energiát sugározhatnak a többieknek, és ez önmagát erősítő folyamattá válik.

Figyeltem Mayát, kerestem benne a magasrendű Én megnyilvánulását. Nem tűnt már fáradtnak, sem kelletlennek. Vonásai bizonyosságot sugároztak: egy olyan géniuszt nyilvánult meg benne, amelyet korábban nem tapasztaltam. A többiekre pillantva láttam, hogy ők ugyanígy összpontosítanak Mayára. Amikor ismét Mayát vettem szemügyre, rajta is észrevettem lélekcsoportjának zöldes színárnyalatát. Nemcsak a tudásukat vette át: mintha harmonikusan összehangolódott volna velük.

Maya elhallgatott, mély lélegzetet vett. Érezni lehetett, hogy az energia áramlása másfelé indul.

- Mindig tudtam, hogy a csoport hatékonyabb működésre képes - szólalt meg Curtis -, különösen olyankor, ha munkáról van szó. De mostanáig még sohasem tapasztaltam. Tudom: azért jöttem át ebbe a dimenzióba, hogy az üzleti élet, a gazdaság átalakulásában vegyek részt, megváltoztassam az üzleti tevékenység kreatív jellegéről táplált nézeteinket, hogy végre helyesen használhassuk az új energiaforrásokat, és megvalósíthassuk a termelés automatizálását, amiről a Kilencedik Felismerés beszél.

Elgondolkodva elhallgatott, aztán így folytatta: - Az üzleti életet gyakran szokták kezelhetetlen, kapzsi és lelkiismeretlen gonosztevőnek bélyegezni. És azt hiszem, a múltban pontosan ilyen is volt. De úgy érzem, mostanában az üzletben is kezd erősödni a spirituális tudatosság, és újfajta üzleti etikára van szükség.

Ebben a pillanatban újabb fényfolt mozgását vettem észre, pontosan Curtis háta mögött. Pár másodpercig figyeltem, mire rájöttem, hogy az ő lélekcsoportjának megjelenését látom. Amikor a kibontakozó látványra koncentráltam, akárcsak Maya csoportja esetében, most is felfogtam kollektív tudásukat. Curtis a második világháborút követő ipari forradalom tetőfokán született. A materialista világkép végső diadala, az atomenergia iszonyú borzalmi is ismertté váltak; Curtis azzal a születési látomással indult el, hogy a technika fejlődése tudatossá tehető, és teljes tudatossággal kormányozható a kívánt cél felé.

- Csak mostanra jutottunk el oda - folytatta Curtis -, hogy megértsük, hogyan fejleszthetjük tudatosan az üzleti tevékenységet és az új technikát; ma már minden együtt van, ami szükséges ehhez. Nem véletlen, hogy a gazdaság egyik legfontosabb statisztikai mérőszáma a termelékenységi index: az, hogy a társadalomban egy személy mennyi terméket hoz létre, milyen értékű szolgáltatást végez el. A technikai felfedezések, a természeti erőforrások és az energia fokozódó kiaknázása révén a termelékenység folyamatosan növekedett. Az évek során az egyénnek egyre több lehetősége volt alkotni.

Curtis szavai közben felmerült bennem egy gondolat. Először magamban akartam tartani, de mindenki rám nézett. - A gazdasági növekedés károsítja a környezetet. Nem szab ez természetes határt az üzlet terjeszkedésének? Nem haladhatunk tovább úgy, ahogy eddig, mert ha azt tesszük, környezetünk a szó szoros értelmében darabokra hullik. Sok tengeri hal máris annyira szennyezett, hogy nem lehet megenni. A rákos megbetegedések statisztikai görbéje meredeken emelkedik. Még a családvédelmi szövetség is kijelentette, hogy terhes nők és kisgyermekek lehetőleg ne fogyasszák a kereskedelemben kapható zöldségfélét a rájuk tapadt gyomirtószer-maradványok miatt. Ha ez így megy tovább, el tudjátok képzelni, milyen világot hagyunk a gyermekeinkre?

Amint kimondtam ezeket, azonnal eszembe jutott, mit mondott Joel a környezet pusztulásáról. Éreztem: most, hogy ugyanez a félelem fogott el engem is, zuhan az energiaszintem.

Hirtelen energiazuhatag zúdult felém: a többiek merően néztek rám, hogy ismét megtalálják magasabb rendű Énem hiteles kifejeződését. Siettem helyreállítani az energiaforráshoz fűződő belső kapcsolatomat.

- Igazad van - mondta Curtis -, de ennek a problémának a kezelése már megkezdődött. Sokáig valamiféle tudattalan csóválással fejlesztettük a technikát: elfelejtettük, hogy eleven bolygón, az energia bolygóján élünk. A gazdasági életben ma a környezeti ártalmak korlátozása és felszámolása az egyik legkreatívabb ágazat.

Sokáig az volt a baj, hogy a kormányra akartuk bízni a környezetszennyezőkkel való foglalkozást. A szennyezést már jó ideje tiltja a törvény, de kormányrendeletekkel sohasem lehet megakadályozni a veszélyes vegyi hulladék illegális lerakását, a gyárkémények éjszakai füst kibocsátását. A bioszféra szennyezésének addig nem lehet teljesen véget vetni, míg maguk a riadt polgárok elő nem kapják a videokamerát, hogy tetten érvék az elkövetőket. A gazdaságnak és a gazdaságban dolgozó alkalmazottaknak bizonyos értelemben önmagukat kell korlátozniuk.

Maya előrehajolt. - Még egy problémát látok a gazdaság fejlődésében. Mi lesz azzal a sok munkással, akik az automatizált termelés miatt veszítik el állásukat? Miből tartják fenn magukat? Széles középosztály volt ebben az országban, de most rohamosan szűkül.

Curtis elmosolyodott, a szeme felragyogott. Háta mögött felduzzadt a lélekcsoport. - Ezek az elbocsátott emberek megtanulnak intuitív módon, a szinkronicitásra támaszkodva élni - mondta. - Mindnyájunknak meg kell értenünk: nincs visszaút. Már az információ korában élünk. Mindenkinek képeznie kell magát, valamilyen területen szakértővé kell válnia, hogy a helyén legyen, ha majd valakinek tanácsot kell adnia, vagy egyéb szolgáltatást tehet. Minél inkább fejlődik az automatizáció technikája, minél gyorsabban változik a világ, annál nagyobb szükségünk van a megfelelő embertől a megfelelő pillanatban érkező információra. Ehhez nincs szükség szervezett oktatásra, csak egy olyan helyre a világban, amelyet önképzés által teremtünk meg önmagunknak.

Ahhoz azonban, hogy ehhez a folyamathoz a gazdaság minden területén optimális alapokat rakhassunk le, az üzleti élet kitűzött céljait magasabb tudati szintre kell emelni. Ha az evolúció perspektívájából közelítjük meg az üzletet, igen világos intuitív útmutatást kapunk. Kérdéseinket meg kell változtatnunk. Nem azt a kérdést kell feltennünk: milyen terméket vagy szolgáltatást kínáljak, hogy a legtöbb hasznot húzzam belőle? Helyette ezt kell kérdeznünk: mi olyat kínálhatok, ami felszabadít, ami információt nyújt, ami jobbá teszi a világot, de nem változtat a környezet kényes egyensúlyán?

A szabad vállalkozások új etikai kódexet kapnak. Bárhol legyünk is, fel kell ébrednünk, és szembe kell néznünk ezzel a kérdéssel: "Mi az, amit létrehozunk, és amit létrehozunk, tudatosan szolgálja-e azt a célt, amelyre a technika végső soron létrejött: a mindennapi élet könnyebbé tételét, hogy az élet a puszta fennmaradás és a

kényelem keresése helyett a tisztán spirituális információ áramlásáról szóljon?" Mindenkinél fel kell ismernie, hogy részese az egyre alacsonyabb megélhetési költségek elérése felé tartó evolúciónak, míg végre az alapvető életszükségletek teljesen ingyenessé válnak.

A tökéletesen felvilágosult kapitalizmus felé akkor indulhatunk el, ha termékünket nem annyiért adjuk, amennyi a piacon elérhető, hanem az új üzleti etikát követve egy meghatározott százalékkal olcsóbban; ez felér egy tudatos kijelentéssel, hogy merrefelé kívánjuk a gazdaság fejlődési irányát kijelölni. Ez az adakozás átültetése az üzleti életbe, a Kilencedik Felismerés szellemének megfelelően.

Charlene fénylő arccal szembefordult vele. - Értem, amit mondasz. Ha minden vállalkozás tíz százalékot enged az áraiból, akkor mindenkinél a megélhetési költségei, beleértve a vállalkozásokhoz szükséges nyersanyagok költségeit is, csökkenni fognak.

- Így van, bár bizonyos árak átmenetileg emelkedhetnek is, mert mindenki fel fogja számítani a hulladéklerakás és a többi, a környezetet befolyásoló tevékenység valódi költségeit. Általánosságban azonban az árak folyamatosan csökkenni fognak.

- Ez olykor ma is megtörténik - szólaltam meg -, a piac erőinek hatására.

- Persze - felelte -, de felgyorsítható, ha tudatosan csináljuk. Bár, ahogy a Kilencedik Felismerés megjósolja, ezt a folyamatot hatalmas mértékben felerősíti egy rendkívül olcsó új energiaforrás. Úgy látszik, Feyman ezt valósította meg. Csakhogy az energiának a lehető legalacsonyabb áron kell rendelkezésre állnia, hogy felszabadító hatását kifejthesse.

Egyre ihletettebben beszélt. Felém fordult, és egyenesen a szemembe nézett. - Eredetileg azért jöttem ide, mert ehhez a gazdasági elképzeléshez akartam hozzájárulni - mondta. - Még sosem láttam ennyire világosan. Ezért kellett azok a tapasztalatok, amelyekre szert tettem; arra kellett felkészülnöm, hogy ezt az üzenetet kézbesítsem.

- Valóban hiszel abban, hogy elegendő lesznek, akik engednek az áraikból? Lesznek annyian, hogy ez számíton egyáltalán? - kérdezte Maya. - Különösen akkor, ha ezzel a saját zsebükből húzzák ki a pénzt? Ez ellenkezni látszik az emberi természettel.

Curtis nem felelt. Ehelyett rám nézett, mint ahogy mindenki más is: mintha tőlem várnák a választ. Egy percig hallgattam, éreztem, hogy az energia átáramlik hozzám.

- Curtisnek igaza van - mondtam végül. - Mindenképpen ezt fogjuk tenni, még akkor is, ha rövid távon valamit fel kell adnunk a személyes profitból. Ez addig tűnik

értelmetlenségnek, amíg el nem sajátítjuk a Kilencedik és a Tizedik Felismerést. Ha valaki azt hiszi, hogy az élet pusztán az egyén fennmaradása a lényegében értelmetlen és barátságtalan világban, akkor nagyon is helyénvaló, ha minden erejével és tehetségével a lehető legkényelmesebb élet megvalósítására összpontosít, meg persze arra, hogy ugyanezeket a lehetőségeket gyermekei számára is megteremtse. Ha azonban valaki megérti az első kilenc Felismerést, és az életet spirituális evolúciónak tekinti, amellyel spirituális felelősség jár együtt, akkor világgépe tökéletesen megváltozik.

Amikor pedig érteni kezdjük a Tizediket is, akkor a születés folyamatát a Túlvilág távlatából látjuk, és rájövünk: mindannyian azért vagyunk itt, hogy a földi dimenziót összehangoljuk a mennyeivel. Különböző is, a lehetőség és a siker misztikus folyamat; ha gazdasági tevékenységünket az általános terv szerint folytatjuk, akkor szinkronisztikus módon találkozni fogunk azokkal az emberekkel, akik ugyanezt teszik, és hirtelen megnyílik előttünk a gazdagság.

Azért teszünk majd így - folytattam -, mert intuícióink és a véletlenek egyénekenként erre vezérelnek bennünket. Egyre többre emlékszünk majd születési látomásunkból, és világossá válik majd előttünk, hogy mivel akartunk eredetileg hozzájárulni a világhoz. És ami a legfontosabb, tudni fogjuk, hogy ha nem követjük azt az intuíciót, nemcsak a csodálatos véletlenek, az inspiráció és az elevenség érzése szűnik meg, hanem a végén az életszemlében végig is kell néznünk cselekedeteinket. Szembe kell néznünk kudarcunkkal.

Hirtelen elhallgattam, mert észrevettem, hogy Charlene és Maya tágra nyílt szemmel bámul a hátam mögé. Önkéntelenül megfordultam; saját lélekcsoportom elmosódott körvonalait pillantottam meg; többtucatnyian voltak, a sokaság a távolban is folytatódott, mintha a barlang falai ott sem volnának.

- Mit néztek ott? - kérdezte Curtis.

- A lélekcsoportját - felelte Charlene. - A vízeséseknél már láttam ilyen csoportokat.

- Én Maya és Curtis mögött láttam csoportot - mondtam.

Maya hátrafordult. Az ott lévő csoport egy villanással teljesen láthatóvá vált.

- Én semmit sem látok - mondta Curtis. - Hol vannak?

Maya körülnézett; ő látta az összes csoportot. - Azért vannak itt, hogy segítsenek nekünk, ugye? Hozzásegíthetnek a látomáshoz, amit keresünk.

Amint kiejtette e szavakat, a csoportok sebesen távolabb húzódtak tőlünk, és

homályosabbá váltak.

- Mi történt? - kérdezte Maya.

- Az elvárásod - feleltem. - Ha hozzájuk folyamodsz energiáért, ahelyett hogy saját belső forrásodra hagyatkoznál, elmennek. Nem engedik meg, hogy függő helyzetbe kerüljünk. Ugyanez történt velem is.

Charlene egyetértése jeléül bólintott. - És velem is. Olyanok, mint egy család. Gondolati kapcsolatban állunk velük, de fenn kell tartanunk a náluk is magasabb, isteni forrással való összeköttetést, mielőtt rájuk hangolódva felfoghatnánk a tudásukat - ami végeredményben a saját felsőbbrendű emlékezetünk.

- Emlékeket őriznek számunkra? - kérdezte Maya.

- Igen - felelte Charlene, és egyenesen rám nézett. Belekezdett a következő mondatba, de egyszer csak abbahagyta, láthatólag elkalandoztak a gondolatai. Aztán így folytatta: - Kezdem érteni, mit láttam a másik dimenzióban. Mindannyian a Túlvilág egy-egy meghatározott lélekcsoportjából származunk, és ezek a csoportok mind rendelkeznek valamilyen igazsággal, amellyel hozzájárulnak az emberiség egyetemes tudásához. - Rám pillantott. - Te például az értelmezők csoportjából származol. Tudtad ezt? Olyan lelkek csoportja ez, akik elősegítik az élet értelméről vallott nézeteink, filozófiánk fejlődését. Mindenki, aki ebbe a lélekcsoportba tartozik, szüntelenül azon fáradozik, hogy a legjobban, a legerthetőbben írja le a spirituális valóságot. Küszködtök a sokrétű, bonyolult információval, és addig nyomultok, addig kutattok, amíg meg nem lelitek a módját annak, hogy világosan megfogalmazzátok.

Sandán néztem vissza rá, amitől kipukkant belőle a nevetés.

- Ehhez van tehetséged - tette hozzá biztatóan. Mayához fordulva így folytatta: - A te lélekcsoportod, Maya, az egészséggel, a jól-léttel foglalkozik. Úgy tekintik önmagukat, hogy ők a fizikai dimenzió megszilárdítói, akik azon igyekeznek, hogy minden sejtünk optimálisan működjék, és tele legyen energiával; szemmel tartják és eltávolítják az érzelmi torlaszokat, még mielőtt betegséggé válnának.

Curtis csoportja a technika átalakítására összpontosít, valamint a kereskedelem általános felfogására. Ez a lélekcsoport az emberiség egész történelmén át azon munkálkodott, hogy spirituálissá tegye és kidolgozza a pénzről meg a kapitalizmusról vallott ideális felfogást.

Elhallgatott; láttam, hogy háta mögött fények villódnak.

- Hát te, Charlene? - kérdeztem. - A te csoportod mivel foglalkozik?

- Mi tájékoztatók, kutatók vagyunk - felelte -, azon dolgozunk, hogy az emberek ismerjék el egymást, és tanuljanak egymástól. Az újságírás lényege, hogy mélyre tekintve tárjuk fel azoknak az embereknek és szervezeteknek az életét, hitrendszerét, akiről írunk; fedezzük fel valódi lényegüket, magasabb rendű megnyilvánulásukat - ugyanúgy, ahogy most egymásra figyelünk.

Ismét eszembe jutott Joellel folytatott beszélgetésem, különösen az újságíró eltompult cinizmusa. - Nemigen látni olyan újságírót, aki így működne - jegyeztem meg.

- Nem bizony - felelte Charlene -, egyelőre nem. De ez az eszmény, amely felé a szakma fejlődik. Ez a valódi életcélunk, és be is teljesítjük, ha már magabiztosabbak leszünk, és el merünk szakadni a régi világképtől, amelyben "győznünk" kell, hogy magunk felé fordítsuk az energia áramlását, és társadalmi státusra tegyünk szert.

Nagyon is összevág ezzel, hogy miért akartam épp abba a családba születni, amelyben a világra jöttem. Szüleim állandóan tele voltak kérdésekkel. Átvettem tőlük az izgatottságot, az információéhséget. Ezért dolgoztam oly sokáig riporterként, mielőtt beléptem a kutatóintézetbe. A riportírás etikájának fejlődését akartam elősegíteni, aztán megismerkedtem... - Ismét elkalandozott, a lába elé nézett, aztán tágra nyílt a szeme, és megszólalt: - Tudom, hogyan eleveníthetjük fel a Világlátomást. Ha mindegyikőnk visszaemlékszik a saját születési látomására, és csoportként összeolvastjuk ezeket, akkor a másik dimenzióban *egyesítjük* lélekcsoportjaink erejét is, ezáltal még többre emlékszünk majd, és végül eljuthatunk a teljes világkép megismeréséhez.

Értetlenül néztünk rá.

- Nézzük a teljes képet - magyarázta. - A Földön minden egyes ember valamely lélekcsoporthoz tartozik; ezek a csoportok képviselik a bolygón megtalálható különböző foglalkozási ágakat: az egészségügyi dolgozókat, az ügyvédeket, a könyvelőket, a számítógép-kezelőket, a gazdálkodókat, az emberi tevékenység teljes skáláját. Ha az emberek megtalálják a nekik megfelelő munkát, azt a szakmát, amely igazán illik hozzájuk, akkor lélekcsoportjuk többi tagjával működnek együtt.

Miközben mindannyian felébredünk, és emlékezni kezdünk születési látomásunkra - arra, hogy miért vagyunk itt -, a foglalkozási csoport, amelyhez tartozunk, egyre jobban összehangolódik a másik dimenzióban tartózkodó csoport tagjaival. És mialatt ez végbemegy, a Földön minden egyes foglalkozási csoport elmozdul valódi lélekcélja, az emberiség szolgálatában betöltendő szerepe felé.

Mindannyian lenyűgözve hallgattuk.

- Így van ez velünk, újságírókkal is - folytatta. - A történelem során mindig mi voltunk azok, akik a legkitartóbban firtatták, mit tesznek mások. Néhány évszázaddal ezelőtt sikerült annyira öntudatra ébrednünk, hogy megteremtettük ezt a sajátos foglalkozást. Azóta is azon munkálkodunk, hogy szélesítsük a tájékoztatási eszközök használatát, egyre több embert érjünk el híradásainkkal, tájékoztatásainkkal. De, mint mindenki más, mi is szenvedtünk a bizonytalanságtól. Úgy éreztük: ahhoz, hogy az emberiség ránk figyeljen, és energiát adjon, egyre szenzációsabb történetekkel kell előállnunk; azt hittük, hogy csak a borzalom, csak az erőszak eladható.

Csak hogy a valódi szerepünk nem ez. Spirituális szerepünk szerint egyre mélyebben és egyre spirituálisabb módon kell érzékelnünk a többi embert. Megfigyeljük és közvetítjük, hogy mit tesznek, mit képviselnek a különböző lélekcsoportok és egyének, s ezáltal mindenki számára megkönnyítjük, hogy hozzájusson a mások által hozott igazságokhoz.

Ugyanígy van ez minden foglalkozási csoportban; mindannyian ráébredünk igazi célunkra, feladatunkra. És ahogy ez megtörténik szerte a világon, továbbléphetünk. Szoros spirituális együttműködésre léphetünk olyanokkal is, akik más lélekcsoporthoz tartoznak: úgy, ahogy most mi tesszük. Megismertük egymás születési látomását, közösen megemeltük rezgésszintünket, és ez nemcsak az emberi társadalom átalakulását segíti, hanem a Túlvilág kultúrájában is változásokat idéz elő.

Először is, lélekcsoportjaink rezgése közeledik a mi földi rezgésünkhöz, és a miénk a túlvilágihoz; a két dimenzió egymásba nyílik. Ezen a nyíláson keresztül megkezdődhet a kommunikáció a dimenziók között. Meglátjuk a lelkeket a Túlvilágon, könnyebben és gyorsabban fogjuk fel az ő tudásukat és emlékeiket. Ez is egyre gyakoribb jelenség a Földön.

Charlene szavai közben megfigyeltem, hogy a hátunk mögött elhelyezkedő lélekcsoportok széthúzódnak, és folyamatos kört alkotnak körülöttünk. Egyesülésük hatására még magasabb tudati szintre emelkedtem.

Úgy láttam, Charlene ugyanezt érzi. Mély lélegzetet vett, aztán nagy nyomatékkal folytatta: - A túlvilági változások sorába tartozik az is, hogy maguk a lélekcsoportok is jobban összehangolódnak, közelebbi rezonanciába kerülnek egymással. Ezért áll a Föld a lelkek figyelmének középpontjában. Önmagukban nem képesek egyesülni. Odaát sok lélekcsoport töredékes marad, nem hangolódik össze a többivel, mert képzeletbeli világban élnek, ahol a fogalmak egy pillanat alatt valósulnak meg, és ugyanolyan gyorsan el is enyésznek, tehát számukra a valóság mindig önkényes.

Nincs természeti világ, nincs atomszerkezet, amely szilárd alapot, színpadi hátteret szolgáltatna, ahogy az számunkra megszokott. Mi is hatást gyakorolunk a színpadra, de nálunk a fogalmak sokkal lassabban valósulnak meg, és nekünk mindig valamiféle megállapodásra kell jutnunk arról, hogy mi történjék a jövőben. Ez a megállapodás, az egységes világképpel kapcsolatos konszenzus a Túlvilágon is közelebb hozza egymáshoz a lélekcsoportokat. Ezért tartják oly fontosnak a földi dimenziót. A fizikai dimenzióban megy végbe a lelkek valódi egyesülése!

Ez az egységesedés húzódik meg az emberiség hosszú történelmi útjának hátterében. A túlvilági lélekcsoportok értik a Világlátomást, vagyis azt a látomást, amely megmutatja, hogyan fejlődhet a világ, hogyan nyithatók egymásba a dimenziók, de ezt csak olyan egyének válthatják valóra, akik egyesével leszületnek a fizikai dimenzióba, abban a reményben, hogy a megfelelő irányba, a konszenzusos állapot felé mozdíthatják a földi valóságot. Mindkét dimenzió számára a fizikai világ arénája a színpad, amelyen a cselekmény játszódik, és mostanában közeledik a tetőpont, mert egyre többen eszmélünk fel tudatosan arra, hogy mi is történik.

Körbemutatott kis csoportunkon. - Ez az a tudás, amelyre most, e percben együtt emlékezünk, és ez az a tudás, amelyre szerte a bolygón mindenfelé a hozzánk hasonló csoportok emlékeznek. Nálunk van a teljes látomás egy-egy darabja, és ha lélekcsoportjainkat egyesítve megosztjuk egymással tudásunkat, a teljes képet is felhozhatjuk a tudatba.

Charlene szavait kisebbfajta földrengés szakította félbe: a barlang alatt enyhén megrázkódott a föld. A mennyezetről por hullott ránk. Újból meghallottuk a morajt, de ezúttal nem volt annyira torz; már-már harmonikusnak hangzott.

- Ó, istenem - mondta Curtis. - Már majdnem tökéletesen beszabályozták. Vissza kell mennünk a bunkerhez. - Tett egy mozdulatot, hogy a következő pillanatban felálljon, és csoportunk energiaszintje egy pillanat alatt lezuhant.

- Várj! - mondtam. - Mit csinálnánk ott? Megegyeztünk, hogy itt várjuk be a sötétedést; addig még több óra van hátra. Szerintem maradjunk itt. Magas energiaszintre jutottunk, de a folyamat többi részét nem indítottuk el. Kitakarítottuk érzelmaradványainkat, felerősítettük energiánkat, megosztottuk egymással születési látomásunkat, de a Világlátomásig nem jutottunk el. Azt hiszem, többet is tehetnénk, ha itt maradnánk, ahol biztonságban vagyunk, és megpróbálnánk továbbhaladni. - Mialatt ezt mondtam, ismét láttam mindnyájunk képét lenn a völgyben, a sötétben összebújva.

- Ahhoz már késő - mondta Curtis. - Nemsokára végrehajtják a kísérletet. Ha tehetünk valamit, azt most kell megtennünk.

A szemébe néztem. - Azt mondtad: lehet, hogy megölik Charlene-t. Ha elfognak, mindannyiunkra ez a sors vár.

Maya a tenyerébe hajtotta fejét; Curtis elfordult, igyekezett úrrá lenni a pánikon.

- No, én indulok - mondta Curtis.

Charlene előrehajolt. - Szerintem együtt kell maradnunk.

Egy pillanatra megint indián öltözékben láttam, a tizenkilencedik századi, érintetlen erdő mélyén. A kép gyorsan elhalványult.

Maya felállt. - Charlene-nak igaza van - mondta. - Együtt kell maradnunk, és az sem árt, ha megnézzük, mit csinálnak.

Kinéztem a barlang nyílásán, és bensőmet hosszasan marokra fogta az ellenkezés. - És mit csináljunk ezzel a... az operatív egyénnel?

- Behúzzuk a barlangba, és otthagyjuk - felelte Curtis. - Ha módunkban áll, reggel majd érte küldünk valakit.

Összenéztem Charlene-nal, aztán bólintottam.

Emlékezni a jövőre

Hasaltunk a dombtetőn, és lestük a hegylánc lábánál zajló eseményeket. A lassan halványuló fényben semmi szokatlant nem láttam, sem mozgást, sem öröket. Negyven percig tartott, míg ideértünk; ezalatt folyamatosan hallottuk a morajlást, de most teljesen megszűnt.

- Biztos, hogy ez az a hely? - kérdeztem Curtistól.

- Igen - felelte. - Látod azt a négy hatalmas sziklát a lejtőn, körülbelül tizenöt méter magasan? Alattuk, a bokrok között rejtőzik a bejárat. Jobbra éppen kilátszik a parabolaantenna felső pereme. Úgy néz ki, megint működik.

- Látom - mondta Maya.

- Hol vannak az örök? - kérdeztem Curtistól. - Lehet, hogy mindenki elment?

Majdnem egy órán át figyeltük a bejáratot, lestük, van-e jele az életnek, közben mozdulni, megszólalni sem nagyon mertünk. Végre sötétség ereszkedett a völgyre. Hirtelen mozgást hallottunk a hátunk mögül. Elemlámpák gyulladtak, fényár borított el bennünket, és négy fegyveres tört ránk, követelve, hogy tartsuk fel a kezünket. Tíz percet szántak rá, hogy átkutassák a holminkat, aztán meg is motoztak bennünket, majd lekísértek a dombtól, és felvittek a bunker bejáratához.

Kivágódott a bunker ajtaja, és Feyman rontott ki rajta dühösen kiabálva. - Ezeket kerestük? - ordította. - Hol találták meg őket?

Óreink egyike előadta, mi történt, Feyman közben a fejét csóválta, és bámult bennünket, ahogy ott álltunk az elemlámpák kereszttüzeiben. Aztán közelebb lépett, és ránk förmedt: - Mit keresnek itt?

- Abba kell hagynia, amit művel! - vágott vissza Curtis.

Feymannak ismerős volt Curtis, de nem jött rá, honnan. - Ki maga? - Az örök lámpájának fénye Curtis arcán állapotodott meg.

- Curtis Webber... Az eszem megáll! - fakadt ki Feyman. - Ugye maga robbantotta fel az antennánkat?

- Hallgasson ide - mondta Curtis. - Maga nagyon jól tudja, hogy a generátora ezen a szinten túl veszélyes. Elpusztíthatja ezt az egész völgyet!

- Maga mindig is hajlamos volt pánikba esni, Webber. Ezért küldtük el a Deltechtől. Túl sokat dolgoztam ezen a munkán ahhoz, hogy most feladjam. Működnie kell - pontosan úgy, ahogy elterveztem!

- De miért kockáztat? Inkább a kisebb, háztartási méretű berendezésekkel kellene foglalkoznia. Miért akarja ekkorára növelni a kimeneti teljesítményt?

- Ahhoz magának semmi köze. Jobban teszi, ha hallgat.

Curtis egy lépést tett Feyman felé. - Azért akarja központosítani az energiatermelést, hogy a markában tarthassa. Ez így nincs rendjén.

Feyman mosolygott. - Az új energiarendszer elterjesztését be kell vezetni. Gondolja, hogy ezt egyik napról a másikra meg lehetne oldani? Az energiaárak ma a háztartások és vállalkozások kiadásainak jelentős részét képezik; mi lenne, ha ez egy csapásra szinte a nullára zuhanna? A hirtelen megnövekedő vásárlóerő világszerte hiperinflációt okozna, aminek példátlan gazdasági válság lehetne a következménye.

- Maga is tudja, hogy ez nem igaz - felelte Curtis. - Az alacsony energiaárak tetemesen megnövelnék a termelékenységet, több termék jelenne meg a piacon, alacsonyabb árakon. Nem lenne semmiféle infláció. Ezt maga a saját érdekében csinálja. Azért akarja központosítani a termelést, hogy maga határozhassa meg, mennyit ad el belőle, és milyen áron; a veszélyekkel pedig nem törődik.

Feyman dühös tekintettel meredt Curtisre. - Maga annyira naiv! Azt hiszi, azok az érdekcsoportok, amelyek ma megszabják az energiaárakat, megengednék az átállást egy olcsó energiaforrásra? Persze hogy nem! Központosítani és adagolni kell, különben nem működik. És én leszek az, aki ezt végrehajtja! Én erre születtem!

- Ez nem igaz! - vágtam közbe. - Maga nem erre született, hanem arra, hogy nekünk segítsen!

Feyman megpördült a tengelye körül, hogy szembenézzen velem. - Hallgasson! Hallják? Mindenki fogja be a száját! - Tekintete megtalálta Charlene-t. - Mi lett azzal az emberrel, akit maga mellé adtam?

Charlene válasz helyett elfordult.

- Erre nekem nincs időm! - kiáltott fel újra Feyman. - Azt ajánlom, mostantól inkább a saját személyes biztonságukkal törődjenek. - Végigmért bennünket, aztán megcsóválta fejét, és odalépett az egyik fegyvereshez. - Tartsák együtt őket, amíg el nem készülünk. Már csak egy óra van hátra. Ha valaki szökni próbál, lője le.

A fegyveres pár szóval eligazította a másik hármát, aztán körülbelül tíz méteres távolságban körülvettek bennünket. - Üljenek le! - parancsolta egyikük.

Egymással szemben leültünk a sötétségben. Energiakészletünk szinte teljesen lepadt. Amióta a barlangból kiléptünk, a lélekcsoporthoz sem láttuk.

- Szerinted mit tegyünk? - kérdeztem Charlene-től.

- Semmi sem változott - suttogta vissza. - Újra energiát kell gyűjtenünk.

Szinte teljes sötétség vett körül bennünket, csak a fegyveresek elemlámpái pásztáztak néha végig rajtunk. Társaimnak csak körvonalait láttam, pedig szűk, alig kétméteres átmérőjű körben ültünk.

- Meg kell próbálnunk a szökést - ságta Curtis. - Szerintem meg akarnak ölni.

Ekkor eszembe jutott az a jelenet, amelynek Feyman születési látomásában voltam tanúja. Előre látta akkor, hogy egy erdőben, sötétben lesz együtt velünk. Tudtam, hogy a helynek van egy szembetűnő jellegzetessége, de arra nem emlékeztem, hogy mi volt az.

- Nem! - feleltem. - Azt hiszem, itt is meg kell próbálnunk.

Ebben a pillanatban a levegőt magas hangszínű zümmögés töltötte be; hasonlított a korábban hallott zúgáshoz, de harmonikusabb volt, szinte már jólesett az ember fülének. Alattunk érezhetően megremegett a talaj.

- *Azonnal* energiát kell gyűjtenünk! - suttogta Maya.

- Nem tudom, hogy képes vagyok-e rá itt - felelte Curtis.

- Muszáj! - mondtam.

- Összpontosítsunk egymásra, ahogy az előbb - tette hozzá Maya.

Megpróbáltam kirekeszteni tudatomból fenyegető helyzetünket, és megteremtteni önmagamban a szeretet állapotát. Tudomást sem véve az árnyakról és a villogó fénysugarakról, megcsodáltam a körben ülők arcának szépségét. Kerestem felsőbbrendű Énjük kifejeződését, és közben arra lettem figyelmes, hogy körülöttünk megváltoznak a fényviszonyok. Egyre jobban láttam társaim arcát, mintha infravörös éjszakai látcsövön át néztem volna őket.

- Mit vizualizáljunk? - kérdezte Curtis elkeseredve.

- Vissza kell mennünk születési látomásunkhoz - felelte Maya. - Fel kell idéznünk, hogy miért jöttünk.

A föld hirtelen hevesen megrázkódott, és a kísérlet hangjába torz csikorgás vegyült.

Közelebb húzódtunk egymáshoz, és közös gondolatunk a harc képét vetítette elénk. Tudtuk: valami módon képesek vagyunk úgy irányítani erőnket, hogy visszaszorítsuk a kísérlet negatív, pusztító hatását. Egy röpké látomásban Feyman is megjelent előttem, amint megtántorodik, berendezései felrobbannak és lángolnak, emberei fejvesztve menekülnek.

A zaj hirtelen felerősödött; ez megzavart az összpontosításban. A kísérlet folytatódott. Alig húsz méterre tőlünk egy sudár fenyőfa derékba tört, és a földre zuhant. Mennydörgő robaj hallatszott - hatalmas porfelhő csapott fel, és másfél méter széles hasadék nyílt a földben köztünk és a tőlünk jobbra álló őr között. Az őr rémületében hátraugrott, lámpájának fénykévéje vadul imbolygott az éjszakában.

- Ez nem sikerül! - sikoltott fel Maya.

Balra tőlünk kettétört újabb fa, alattunk megcsúszott a föld, mindannyian eldőltünk.

Maya rémült tekintettel talpra ugrott. - Én ezt nem bírom tovább! - kiáltotta, és futásnak eredt a sötétben észak felé. Az őr, akit a földcsuszamlás szintén ledöntött lábáról, most térdre emelkedett, lámpájával megkereste a menekülőt, aztán fölemelte a fegyvert.

- Ne! Várj! - ordítottam.

Maya futás közben hátrapillantott, és meglátta az őrt, aki tüzelő helyzetben célba vette őt. A jelenet mintha lassított felvételbe váltott volna át; a lövedékek elhagyták a cső torkolatát, és Maya arcán minden vonás arról árulkodott, hogy tudja, meg fog halni. A golyók azonban nem tépték fel a testét. Kis, fehér fénypamacs suhant át előtte, és a lövedékek célt tévesztettek. Maya egy pillanatra megtorpant, aztán eltűnt a sötétben.

Ugyanebben a pillanatban Charlene is megérezte, hogy itt a lehetőség. Felpattant mellőlem, és északkelet felé kezdett rohanni, egyenest bele a porfelhőbe; az őrk észre sem vették.

Én is futni kezdtem, de az őr, aki Mayára is rálőtt, felém fordította fegyverét. Curtis villámgyorsan elkapta a lábamat, és maga mellé rántott a földre.

Mögöttünk kivágódott a bunker ajtaja, Feyman rohant ki, egyenest a parabolaantennához ment, és lázas sietséggel állított valamit a billentyűzeten. A zaj fokozatosan halkult, a föld rengése enyhe reszketéssé enyhült.

- Az isten szerelmére - kiáltott rá Curtis -, hagyja már abba!

Feyman felénk fordította poros, piszkos arcát. - Nem történt semmi olyasmi, amit helyre ne tudnék hozni - felelte kísérteties nyugalommal. Az örök már talpon voltak, leporolták magukat, és közeledtek felénk. Feyman észrevette, hogy Maya és Charlene hiányzik, de még mielőtt megszólalhatott volna, fülsiketítő hangerővel újból felhangzott a dübörgés, és alattunk méteres hullámokban hánykolódni kezdett a föld, amitől mindenki újra elvágódott. Egy kettétört fa ágdarabjai záporoztak körülöttünk; az örök rohanni kezdtek, hogy a bunkerben keressenek menedéket.

- Most! - kiáltotta Curtis. - Gyerünk!

Dermedt mozdulatlanságban maradtam, de Curtis felrántott a földről. - Mozgás! - harsogta a fülembe.

Lábam végre hajlandó volt engedelmeskedni; észak felé futottunk, ugyanarra, amerre Mayát láttuk eltűnni.

Lábunk alatt több újabb rengés dobálta a talajt, aztán a földmozgás és a zaj is abbamaradt. Kilométereken át törtettünk előre a sötét erdőben, utunkat csak a levelek közt bekandikáló hold világította meg helyenként, aztán egy kis fenyőligetben lekuporodtunk, hogy kifújjuk magunkat.

- Szerinted üldöznek bennünket? - kérdeztem.

- Igen - felelte. - Nem engedhetik, hogy bármelyikünk visszajusson a városba. Szerintem az odavezető utakat mind őrzik.

Szavai közben tudatomban a zuhatagok képe jelent meg. Érintetlennek láttam, ugyanolyan volt, mint a legelső alkalommal. A vízesés volt Feyman látomásában az a jellegzetesség, amelyet emlékezetemben kerestem.

- Északnyugatra kell mennünk, a vízesésekhez - javasoltam.

Curtis észak felé intett a fejével; amilyen csöndesen csak tudtunk, arra indultunk el; átlábaltunk a folyón, és óvatosan megközelítettük a kanyont. Curtis időnként megállt, és eltüntette nyomainkat. Egy pihenő alkalmával járművek motorzúgását hallottuk délkeletről.

Még egy kilométer, és megpillantottuk a kanyon távolba vesző, meredek falait a holdfényben. A bejáratot őrző sziklák felé közeledve Curtis ment előre, ő kelt át elsőnek a patakon is. Egyszer csak hirtelen megtorpant és hátraugrott: az ösvény bal oldalán valaki előlépett egy fa mögül. Az illető ugyanúgy megijedt tőlünk; felsikoltott, és rémületében megtántorodva kis híján belezuhant a patakba. Felismertem.

- Maya! - kiáltottam.

Ettől Curtis is észbe kapott, egy mozdulattal elkapta Mayát, és visszarántotta a vízmosás széléről; lábuk alól kövek, kavicsok potyogtak a vízbe.

Maya hevesen átölelte Curtist, aztán felém nyújtotta karját. - Nem tudom, miért rohantam el. Egyszerűen pánikba estem. Csak arra tudtam gondolni, hogy el kell jutnom a vízesésekhez, amelyekről beszéltél. Egész idő alatt azért imádkoztam, hogy nektek is legyen alkalmatok a szökésre.

Egy nagy fának támaszkodott, mélyet lélegzett, aztán megkérdezte: - Mi történt, amikor az őr rám lőtt? Hogy hibázhatott el? Én csak egy furcsa kis fénygomolyt láttam.

Összenéztünk Curtisszel.

- Nem tudom - feleltem.

- Valami különös nyugalmat merítettem belőle - folytatta Maya -, amelyet soha azelőtt nem éreztem.

Összenéztünk, egyikünk sem szólt. Aztán a csöndben lépések zaját hallottam.

- Várjunk - szóltam a többieknek. - Ott elől van valaki. - Lekuporodtunk, vártunk. Tíz perc telt el így. Aztán a fák közül előbukkant Charlene, és térdre roskadt előttünk.

- Hála istennek, hogy megtaláltalak - mondta. - Hogy tudtatok megszökni?

- Elszaladtunk, amikor kidőlt egy fa - feleltem.

Charlene mélyen a szemembe nézett. - Gondoltam, hogy a vízesésekhez jöttök, ezért én is erre fordultam, bár nem voltam benne biztos, hogy idetalálok a sötétben.

Maya intett nekünk; mindannyian kiléptünk a tisztásra, ahol a patak áthaladt a kanyon bejáratán. A holdfény itt körös-körben bevilágította a fűvet, a sziklákat.

- Lehet, hogy adódik még egy lehetőségünk - mondta, és egy intéssel jelezte, hogy ülünk le egymással szemben.

- Mit tehetnénk? - kérdezte Curtis. - Itt nem maradhatunk sokáig. Utolérnek.

Mayára néztem. Az járt a fejemben, hogy inkább föl kellene mennünk a vízésekhez, de Mayában annyi energiát láttam, hogy ezt kérdeztem tőle: - Szerinted az előbb miért nem sikerült?

- Nem tudom; talán kevesen voltunk. Azt mondtad, hogy heten kellene hozzá. Vagy talán túl erős volt bennünk a félelem.

Charlene előrehajolt. - Azt hiszem, azt az energiamennyiséget kell felidézni, amit a barlangban gyűjtöttünk össze. Azon a szinten kell most is összekapcsolódnunk.

Hosszú percek után erősítettük a belső kapcsolatot. Végül Maya így szólt: - Adjunk egymásnak energiát; találjuk meg a felsőbbrendű Én megnyilvánulását.

Mélyeket lélegeztem, és ismét a többieket figyeltem. Arcuk fokozatosan egyre szebb és fényesebb lett; megpillantottam rajta a lélek igazi kifejeződését. Körülöttünk felragyogott a növényzet meg a sziklák; mintha a holdvilág ereje hirtelen megkétszereződött volna. Testemet elárasztotta a szeretet és az eufória ismerős hulláma; megfordulva hátam mögött megláttam a lélekcsoport derengő fényű alakjait.

Amint megpillantottam a lelkek seregét, tudatom még jobban kitágult; észleltem, hogy a többiek lélekcsoportja is jelen van, bár még nem egyesültek.

Maya elkapta a tekintetemet. Tökéletesen nyílt és őszinte pillantásában mintha még a születési látomását is fölfedeztem volna. Maya e percben tudta, hogy ki ő, és ez mindenki által érzékelhetően sugárzott róla. Tisztában volt küldetésével, előlétele tökéletesen felkészítette rá.

- Éreztétek, hogy testetek atomjai magasabb szinten rezegnek - tanácsolta.

Charlene-ra néztem; az ő arckifejezése ugyanilyen egyértelmű volt. Ő testesítette meg az információhordozókat, akik begyűjtik és elterjesztik az egyének és csoportok által felismert fontos igazságokat.

- Értitek, mi történik? - kérdezte Charlene. - Olyannak látjuk egymást, amilyenek igazából vagyunk, a régi félelmekből származó, kivetített érzelmek nélkül.

- Látom - felelte Curtis, arcáról sugárzott az energia, a bizonyosság.

Percekig nem beszélünk. Lehunytam a szemem, energiánk egyre halmozódott.

- Nézzétek! - mondta hirtelen Charlene, és a lélekcsoportokra mutatott.

A csoportok kezdtek összeolvadni egymással, ugyanúgy, ahogy a barlangban. Végignézem társaimon: Charlene, Curtis és végül Maya. Arcukon egyre tökéletesebben kifejeződött az emberi civilizáció hosszú folyamatában vállalt szerepük.

- Ez az! - mondtam. - Elértük a következő fokozatot: teljesebb képet kapunk az emberiség történelméről.

Óriási hologramként megjelent előttünk a történelem képe, a kezdetektől egészen a távoli befejezésig. A képre összpontosítva rájöttem, hogy nagyon hasonlít ahhoz, amit korábban a lélekcsoportom körében már alkalmam volt megfigyelni - ezúttal azonban a történet sokkal korábban kezdődött, a világmindenség keletkezésével.

Láttuk, ahogy az első anyag berobban a létezésbe, és a gravitáció csillagokká rántja össze; a csillagok élnek, majd meghalnak, és kibocsátják a sokféle anyagot, amelyből végül a Föld is létrejött. Ezek az elemek a földi környezet kezdetén egyre bonyolultabb anyagokká kapcsolódtak össze, és végül előlépett a szerves élet - amely aztán szintén tovább fejlődött, magasabb szintű tudatossággal rendelkező, magasabb rendű szervezetekben nyilvánult meg, mintha egy átfogó tervet követne. A többsejtű élőlényből halak lettek, a halakból kétélűek fejlődtek ki, azokból a hüllők, majd a madarak és végül az emlősök.

Figyelő tekintetünk előtt megnyílt a Túlvilág dimenziója, és én megértettem, hogy az ottani lelkek mindegyike - valójában a teljes emberiség nagy része - végigélte az evolúció hosszú, lassú folyamatát. Halakként úszkáltunk az óceánokban, kétélűekként kimerészkedtünk a szárazföldre, küzdöttünk a fennmaradásért mint hüllők, madarak és emlősök, minden lépésért megvívtuk a harcot, hogy végül emberi formát ölthessünk - és ez az egész szándékosan történt így.

Tudtuk, hogy az egymást követő nemzedékek hullámaiban újra és újra leszületünk a fizikai dimenzióba, és nem törődve azzal, hogy meddig tart, erőfeszítéseket teszünk, hogy felébredjünk, egyesüljünk, fejlődjünk, és végül megvalósítsuk a Földön ugyanazt a spirituális kultúrát, amely a Túlvilágon létezik. Az út kétségkívül nehéz és keserves lesz. Amikor először felébredésre szólít az intuíció, megtapasztaljuk a magány, az elkülönülés rettenetét. Mégsem zuhanunk vissza az álomba; átverekedjük magunkat a félelem hadállásain, arra a halvány sejtelemre támaszkodva, hogy nem vagyunk egyedül, hogy spirituális lények vagyunk, akiknek

spirituális céljuk van ezen a bolygón.

És követve az evolúció parancsát, egyre nagyobb, egyre bonyolultabb társadalmi csoportokká szerveződünk, különféle foglalkozási ágakat alakítunk ki, legyőzzük az egymás fölött való diadalmaskodás vágyát, és végül meghonosítjuk azt a demokratikus folyamatot, amelyben az új gondolatok a társadalomban elterjedve, szintetizálódva fejlődnek magasabb rendű igazságokká. Biztonságunkat mindinkább bensőnkől merítjük, mert istenképünk fokozatosan átalakul, az ősi természetistenektől kiindulva a rajtunk kívül álló egyetlen Atyaistenen át egészen a bennünk lakozó Szentlélekig.

Intuíció sugallta szent szövegek írónak majd, amelyek mélyről jövő, jelképi kifejezését adják ehhez az istenséghez fűződő kapcsolatunknak és jövőnknek. A látókok keleten és nyugaton egyaránt feltárják, hogy ez a Szentlélek mindig is jelen volt, mindig hozzáférhető volt, csak arra várt, hogy képessé váljunk megnyílni, eltávolítani az akadályokat a tökéletes egyesülés útjából.

Tudtuk: egyesülés iránti vágyunk idővel szélesedik majd, míg létre nem jön egy különleges közösség: vállaljuk a mély összetartozást azokkal, akik a bolygó egy meghatározott területén élnek; az emberi világ politikai nemzetállamokká szilárdul, amelyek mindegyike saját nézőpontjából tekint a világra. Hamarosan robbanásszerű fejlődésnek indul a kereskedelem. Általánossá válik a tudományos megközelítés, az ebből származó felfedezések nyomán kezdetét veszi a gazdaságközpontú korszak, a világi gondolkodás általánossá válásának kora, amelyet ipari forradalomnak nevezünk.

Amikor világszerte kifejlesztettük a gazdasági kapcsolatok hálózatát, ébredésünk folytatódik, teljes, spirituális lényünknek egyre nagyobb részére emlékszünk vissza. A Felismerések lassanként áthatják az emberi tudatot, és olyan fejlődési irányt adnak a gazdaságnak, amely összefér a természettel, és végül, túllépve a félelem szülte polarizáción, új, spirituális világképet teremtenek a Földön.

E ponton társaimra pillantottam. Arcuk elárulta, hogy ők is a Föld történetének látomásában részesülnek. Egyetlen, gyors jelenésben megértettük, hogyan fejlődött az emberi tudat az idők kezdetétől a jelen pillanatig.

A hologramból hirtelen kiemelkedtek a polarizáció részletei. A Földön minden ember két, egymással ellentétes pólus valamelyikén helyezkedett el: az egyik az átalakulás homályos, de egyre tisztább képe felé tartott, a másik ellenállt, úgy érezve, hogy a régi világképpel együtt a benne foglalt értékek is mindörökre veszendőbe mehetnek.

Láthattuk: a Túlvilág dimenziójában ismeretes, hogy a fizikai dimenzió spirituálissá

változtatásának folyamatában e szembenállás leküzdése jelenti a legnagyobb feladatot - különösen olyankor, ha a polarizáció már a végletekbe csapott. Ebben az esetben mindkét tábor esztelen módon a másikat kiáltja ki a legfőbb gonosznak, vagy ami még rosszabb, szó szerint veszi a világvége-próféták jövendöléseit: arra gondol, hogy a jövendőt úgysem képes befolyásolni, s ezért fel is hagy a próbálkozással.

Láttuk azt is, hogy a Túlvilágon még az volt a szándékunk: felderítjük a jövendölések mögött rejlő mélyebb igazságot, hogy közelebb kerüljünk a Világlátomás felidézéséhez, a polarizáció feloldásához. A Szentírás minden részlete, így a Dánielnél és a Jelenések Könyvében leírt látomások is isteni intuíciók, amelyek a Túlvilágról érkeztek a fizikai térbe, ezért a látnokok tudatának jelképeibe öltöztetve jelennek meg előttünk, és így is kell értelmeznünk őket: olyasformán, mint az álmokat. A jelképi értelmezésre kell összpontosítanunk. A próféciák azt jósolják, hogy az emberiség történelme véget ér itt a Földön, csakhogy a *hívők* számára ez a "vég" mást jelent, mint a hitetlenek számára.

Az utóbbiak a szemünk láttára megtapasztalták a történelem végnapjait: természeti csapásokat, környezeti katasztrófákat, a gazdaság romba dőlését. Aztán, a rettegés, a káosz tetőfokán megjelent egy erőskezű vezető, az Antikrisztus, aki felajánlotta, hogy megteremti a rendet, de az egyéneknek cserében fel kell adniuk szabadságukat, és magukra kell venniük "a fenevad bélyegét", hogy részt vehessenek az automatizált gazdaságban. Végül ez a nagy hatalmú vezető istenné nevezte ki önmagát, erővel elfoglalt minden országot, amely hatalmának ellenállt; előbb az iszlám erőinek üzent hadat, majd a zsidóknak és a keresztényeknek, és végül lángoló Armageddonná tette a földkerekséget.

Ezzel szemben a hívők számára a Szentírás prófétái sokkal kellemesebb végnapokat jövendöltek. A hívők, akik hűségesek maradtak a szellemhez, spirituális testet kapnak, és elragadtatnak egy másik dimenzióba, melynek neve Új Jeruzsálem, de visszajárhatnak a fizikai világba. A háború egy bizonyos pillanatában Isten teljes hatalmával visszatér, hogy véget vessen a küzdelemnek, helyreállítsa a földi állapotokat, és meghonosítsa az ezer évig tartó békét, amely nem ismer betegséget, sem halált, és amelyben minden átalakul, még a Föld állatai is, mert húst többé nem esznek. Ehelyett "a farkas a báránnyal együtt legel, az oroszlán szalmát eszik, mint a marha".

Maya és Curtis elfogta tekintetemet, aztán Charlene is felnézett; mind egyszerre éreztük meg a próféciák értelmét, lényegi jelentését. A világvége-látomások látnokai intuíciójuk révén felfogták, hogy a mi korunkban kétféle jövő állhat előttünk. Választhatjuk azt is, hogy megmaradunk a félelemben, továbbra is abban hiszünk, hogy a világ az automatizálás falansztere, a társadalmi hanyatlás, a végpusztulás felé halad... de követhetjük a másik utat is, tekinthetjük önmagunkat hívőknek, akik képesek legyőzni ezt a nihilizmust, és megnyílni a szeretet rezgéseinek; ily módon

megmenekedünk az apokalipszistól, és átléphetünk egy másik dimenzióba, ahol a lélek általunk valósítja meg a próféták látomását.

Most már láttuk, hogy a túlvilágiak miért gondolják: a polarizáció feloldásában kulcsszerepe van annak, hogyan értelmezzük ezeket a prófeciákat. Ha abban hiszünk, hogy a szent szövegek az elkerülhetetlen, Isten tervében előre megírt végpusztulást jósolják, ennek a hitnek az lesz a következménye, hogy ezt a végkifejletet teremtjük meg.

Világos, hogy a szeretet és a hit útját kell választanunk. Ahogy már korábban is láttam, a polarizációnak eredetileg nem kellett volna ilyen komollyá fajulnia. A Túlvilágon tudták, hogy mindkét oldal az igazság egy részét képviseli, és ezek a részek egy új spirituális világképben összebékíthetők. Sőt azt is láttam, hogy ez a szintézis maguknak a Felismeréseknek a természetes következménye lesz, különösen a Tizedik Felismerésé, és létrejöttében a világszerte alakuló különleges embercsoportok játszanak kiemelkedő szerepet.

A hologram hirtelen előrevágatott, és én ismét tudattágulást éreztem. Tudtam, hogy most a folyamat következő szakaszához kerülünk: magához az emlékhöz. Megjelenik előttünk, hogyan akartunk hívókké válni, beteljesíteni a megjósolt jövő utópiáját. Végre emlékezni fogunk a *Világlátomásra!*

Figyeltük a Tizedik Felismerés hatására szerveződő csoportok megalakulását szerte a világon, aztán a kritikus mennyiségű energia felhalmozódását, majd azt a folyamatot, amelyben az emberek megtanulták ezt az energiát úgy kisugározni, hogy a polarizáció és a félelem azon nyomban enyhülni kezdett. Különösen a technikai vezetők kerültek hatása alá: önmagukra ébredve felhagytak a gazdaság manipulálására, a hatalom megszerzésére irányuló törekvéseikkel.

A kivetített energia következménye egy példátlan méretű ébredési, emlékezési és együttműködési hullám és a friss inspirációtól föllelkesült emberek robbanásszerű megsokasodása; ezek mindegyike teljes egészében emlékszik majd születési látomására, és követi a szinkronisztikus utat, amely pontosan a neki megfelelő helyre vezeti a kultúrában.

A jelenet átváltott a lepusztult belvárosok és az elhagyatott vidéki családok képeire. Itt azt láthattuk, hogy új közmegegyezés alakul ki a szegénység spiráljának megbontására. A beavatkozást immár nem kormányzati feladatnak tekintették, nem is pusztán oktatással vagy munkalehetőségek teremtésével megoldható ügynek; az új megközelítés mélyen spirituális lett, mert az oktatás szerkezete már megfelelő volt; csak az hiányzott, hogy az ember képes legyen megszabadulni a félelemtől, és elkerülje a szegénységtől való rettegés pokolbéli csapdáját.

Láttam, hogy minden segítséget szenvedő család és gyermek felé magánszemélyek nyújtják segítő kezüket. Személyes kapcsolatok épültek ki velük; ezeket elsőként azok kezdeményezték, akik napi kapcsolatban álltak a családdal: kereskedők, pedagógusok, járőröző rendőrök, lelkesek. Ez a kapcsolat később kibővült, önkéntesek léptek be, akik afféle idősebb testvérként vagy oktatóként működtek - mindegyikőjüket az intuitív segítő szándék vezérelte, mert emlékeztek eredeti szándékukra: egy család vagy egyetlen gyermek számára könnyebbé tenni az életet. Mint valami járvány csíráját, mindannyian magukban hordozták a Felismeréseket és az alapvető fontosságú üzenetet: kerüljön az ember bármilyen kilátástalan helyzetbe, legyenek bármilyen önpusztító szokásai, küldetésének és céljának emléke mindig, minden körülmények között felébreszthető benne.

A "fertőzés" egyre terjedt; az erőszakos bűncselekmények száma rejtélyes módon mindenütt apadni kezdett: világosan láttuk, hogy az erőszak alapja mindig a frusztráció, a szenvedély és a félelem, amely elemberteleníti áldozatát; a magasabb tudatállapotúakkal való mind gyakoribb találkozás lassanként szétzúzta ezt a tudati szerkezetet.

A bűnözéssel kapcsolatosan a hagyományos felfogás és a Humán Potenciál Mozgalom eszméi nyomán új társadalmi közfelfogás alakult ki. Rövid távon több börtönre és fogházra lett szükség, mert a társadalom felismerte az igazságot abban a hagyományos nézetben, hogy ha a bűnelkövetőket túl hamar visszaengedik a többi ember közé, vagy túlzott engedékenységből büntetés nélkül adnak nekik még egy esélyt, azzal csak erősítik a deviáns magatartást. Ugyanakkor viszont azt is láttuk, hogy a Felismerések beépültek a büntetés-végrehajtási intézmények működési rendszerébe, sok önkéntes magánszemély vállalt részt a fogva tartottak felvilágosításában, megvalósítva az egyetlen működőképes rehabilitációs módszert: az emlékezet felébresztését.

Egyre nagyobb tömegeket ért el a felébredés hulláma, de láttam azt is, hogy ezzel egy időben emberek milliói vették fel ellene a harcot a kultúra minden területén - mert ekkorra már mindenki értette, mi a tétje e harcnak. Valahányszor egy férj vagy feleség kezet emelt élettársára, valahányszor a szenvedély vagy az elfogadás iránti vágy gyilkosságra hajtotta egy utcai banda tagját, valahányszor az emberek oly szűknek érezték életük korlátait, hogy csalásra, nyereségért elkövetett megtévesztésre vetemedtek - minden ilyen helyzetben ott volt valaki, aki megakadályozhatta volna a bűn elkövetését, de *nem cselekedett*. Hőssé válhatott volna, de elszalasztotta a lehetőséget.

És minden ilyen cselekvésképtelen hős mellett tucatszám álltak a barátok, az ismerősök, akik számára ez az eset ugyanúgy kudarcot jelentett, mert nem adták át az illetőnek a szükséges információkat, nem adták meg azt a támogatást, amelyből elég erőt meríthetett volna a közbelépéshez. A múltban talán lehetett volna

mentséget találni erre a mulasztásra, de többé már nem. Mostanra már felszínre került a Tizedik Felismerés, és tudtuk, hogy a környezetünkben élő emberek alighanem olyan lelkek, akik több életen át is mellettünk voltak már, és most a segítségünkre számítanak. Kötelességünk tehát cselekedni, kötelességünk a bátorság. Senki sem akarta kudarccal terhelni lelkiismeretét, hogy egy kínos életszemle során szembe kelljen néznie gyávasága tragikus következményeivel.

Ahogy peregték a jelenetek, láttuk azt is, hogy más társadalmi problémák ügyében is cselekvésre serkent a kibontakozó tudatosság. Láttuk a folyókat és a tengereket, és ismét megfigyelhettem a régi és az új eszmék szintézisét: a kormányzati bürokrácia gyakran szeszélyes viselkedését felismerve a környezet védelmére irányuló emberi vágy magánszemélyek tömeges szerepvállalását eredményezte.

Tért hódított az a bölcsesség, hogy - akárcsak a szegénység és a bűnözés esetében - a környezetszennyezés bűncselekményénél is mindig megtalálhatók a néma cinkosok. Olyan emberek, akik tudatosan sohasem szennyeznék a környezetet, együtt dolgoztak olyanokkal, akiknek tevékenysége károsította a bolygó bioszféráját.

Ezek voltak azok, akik a múltban nem emeltek szót; talán azért, mert az állásukat féltették, vagy talán azért, mert attól tartottak, hogy egyedül maradnak véleményükkel. Most azonban, ahogy felébredve rádöbbenek: abban a helyzetben vannak, hogy cselekedjenek, a szennyezők ellen fordították a közvéleményt - lett légyen szó akár arról, hogy ipari hulladékot süllyesztenek a tengerbe az éj leple alatt, akár arról, hogy a nyílt tengeren tartályhajókról a vízbe eresztik a fölösleges olajat, akár arról, hogy valaki betiltott rovarirtó szert használ a kereskedelmi forgalomba kerülő élelmiszernövények termesztésében, akár arról, hogy az ipari létesítményekben az ellenőrzések közötti időszakban semmibe veszik a biztonsági előírásokat, vagy akár arról, hogy egy új vegyi anyag veszélyességének meghatározásakor meghamisítják a mérési adatokat. Akármi volt a bűntett, jöttek az *intuáció* által vezetett tanúk, akik ráadásul az ilyen információk leleplezői számára jutalmat kitűző szervezetek támogatását is élvezték. Az emberek fogták videokamerájukat, és maguk tárták fel a bűnöket.

Tapasztaltuk azt is, hogy a kormányzati szervek környezetvédelemmel kapcsolatos praktikái is napvilágra kerültek, különösen a köztulajdonú földek ügyében gyakorolt politika. Láttuk, hogy kiderül majd: a kormányhivatalok éveken át bányászati és fakitermelési jogokat adtak a földkerekség legszentebb területeire, ráadásul a piaci ár alatt, politikai támogatásért vagy csúszópénzekért cserében. A nemzet tulajdonában lévő fenséges erdőségeket taroltak le a korszerű erdőgazdálkodás jelszavával - mintha az egyenes sorokba ültetett fenyőcsemeték telepítése pótolhatná a változatos élővilágot, a hatalmas energiát, amely a lombos erdőkben évszázadok alatt felgyülemlt.

A fokozódó spirituális tudatosság fog előbb-utóbb véget vetni ennek a gyalázatnak. Láttuk, hogy a régi világszemlélet hívei, akik megszépítő nosztalgiával nézik a történelmet, szövetségre lépnek azokkal, akik a magasztos természeti tájakat szent kapuknak tekintik. Ez a szövetség szólaltatja meg a vészharangot, melynek nyomán sikerül megmenteni az Európában és Észak-Amerikában fellelhető néhány ősi erdőt; átfogó védelmet kapnak a trópusi esőerdők. Az általános közfelfogás megérti végre, hogy a megmaradt szép tájakat meg kell óvnunk a jövő nemzedékek érdekében. Az ipari fűrészárut és a papír nyersanyagát mesterségesen telepített erdőkből nyerjük; a köztulajdonban lévő földterületeket védelem alá helyezzük; kizárólag arra a célra lesznek hasznosítva, hogy látogathatók legyenek, mert egyre növekvő igény mutatkozik arra, hogy az emberek fölkeressék a romlatlan természet energiában gazdag területeit. Az intuíció, a tudatosság, az emlékezet tágulásával párhuzamosan a fejlett kultúrák tisztelettel és elismeréssel fordulnak a természeti népek felé, hogy eltanulják tőlük a természet misztikus szemléletét.

A holografikus jelenet ismét továbblépett: láttam, hogy a spiritualitás járványa behatol a kultúra minden területére. Ahogy Charlene megjósolta, minden foglalkozási ág művelői tudatosan álltak át megszokott gyakorlatukról az intuíció által sugallt, ideális működésre, az igazi szolgálat látomásában föllelve foglalkozásuk spirituális szerepét.

Az orvostudomány (olyan gyógyítók vezetésével, akik a betegség spirituális-pszichológiai eredetére összpontosítottak) a tünetek kezelésétől elmozdult a megelőzés felé. Láttuk, hogy a jogászi szakma az öngerjesztő, vizályteremtő, a per megnyerése érdekében az igazságot elkendőző módszereket elhagyva fölveszi igazi szerepét: a konfliktusok feloldását, amivel mindenki nyer. És - ahogy Curtis látta - a gazdasági szféra is átalakult, egyik ágazat a másik után belenőtt a felvilágosult kapitalizmusba: abba a kapitalizmusba, amelynek nemcsak profitteremtés a célja, hanem a spirituális emberek növekvő szükségleteinek kielégítése, hogy a termékeket a lehető legalacsonyabb áron lehessen megszerezni. Ez az új üzleti etika szolid deflációt eredményez; ez elindít egy tervszerű folyamatot, amely az alapvető létszükségleti cikkek előállításának teljes automatizációjához vezet majd - s ezáltal minden ingyenessé válik -; az emberek pedig felszabadulva bekapcsolódhatnak a Kilencedik Felismerésben felrajzolt "dézsmá-" vagy "adománygazdaságba".

Figyeltünk tovább; a jelenetek gyorsan peregtek; láttuk, hogy az emberek egyre fiatalabb korukban emlékeznek vissza spirituális küldetésükre. Láthattuk, hogy az új spirituális világszemlélet hamarosan pontos ismeretekben fogalmazódik meg. Az egyének egy bizonyos életkort elérve visszaemlékeznek majd arra, hogy egyik dimenzióból születtek át a másikba. Az átlépés során számítani kell emlékezetvesztésre, de az élet előtti emlékezet felébresztése a korai oktatás egyik fontos célja lesz.

Tanítóink fiatalkorunkban bevezetnek bennünket a szinkronicitás élményvilágába; segítenek, hogy felismerjük intuícióinkat, melyek arra utasítanak, hogy foglalkozzunk bizonyos dolgokkal, vagy menjünk el bizonyos helyekre; s hogy mindig keressük meg a magasabb rendű választ arra a kérdésre, miért épp ezen az úton indultunk el. Ahogy a Felismerések emléke teljes egészében a felszínre kerül, tapasztalni fogjuk, hogy csatlakozunk majd egyes csoportokhoz, részt veszünk bizonyos feladatok elvégzésében, s eközben kiteljesedik a látomás, hogy mit is akartunk eredetileg elvégezni. Végül pedig felismerjük mélyen rejlő életcélunkat. Tudni fogjuk; azért jöttünk, hogy emeljük a bolygó általános rezgésszintjét, fölfedezzük és védelmezzük a természeti tájak szépségét és energiáját, biztosítsuk, hogy minden ember eljuthasson ezekre a különleges helyekre, és feltölthetessen energiával, míg végül itt a fizikai világban megvalósítjuk a Túlvilág kultúráját.

Ez a világkép különösen abban idéz elő változást, ahogy másokra tekintünk. A többi embert nemcsak a jelenlegi életében adott faji vagy nemzeti hovatartozása alapján ítéljük meg. Felismerjük bennük a lélektestvért, aki hozzánk hasonlóan a felébredés folyamatában van: aki velünk együtt teszi majd spirituálissá a bolygót. Bekerül majd a köztudatba, hogy az egyes lelkek meghatározott földrajzi helyen való letelepedésének mély jelentősége van. Minden nép voltaképpen meghatározott spirituális információ tárháza; az emberek közössége ezt az elsajátítani való információt testesíti meg.

Ahogy szemem láttára kibontakozott a jövő, láttam, hogy megvalósul végre a sokak által elképzelt világpolitikai egység - méghozzá nem úgy, hogy minden nemzet egyetlen politikai szervezetnek való alárendeltségre kényszerül, hanem úgy, hogy a józan emberi értelem felismeri a spirituális azonosságot, de megtartja a területi autonómiákat és a kulturális eltéréseket. Miként a csoportban együttműködő egyének, úgy a népek családjának minden egyes tagja is megkapja az elismerést a kulturális igazságért, amelyet a világ egésze számára hordoz. Láttuk, hogy a Földön zajló, oly sokszor erőszakos cselekedetekbe torkolló politikai küzdelmek szócsatákká szelődülnek. Ahogy az emlékezés hulláma végigzúdult a földkerekségen, minden ember fokozatosan ráébredt: az a sorsunk, hogy összehasonlítsuk és megbeszéljük vallásaink nézetrendszerét, és - személyes szinten messzemenőleg tiszteletben tartva az egyes hiteket - végül belássuk: minden vallás kiegészíti a többit, és mindannyian a világméretű spiritualitásban egyesülnek.

Tisztán láttuk, hogy e megbeszélések eredményeképpen Jeruzsálemben újjáépül a nagytemplom, amelyet közösen használnak a nagy vallások - a zsidók, a keresztények, a muzulmánok, a keletiek, sőt még a végeredményben szintén vallási jellegű világi idealizmus is, amelynek képviselői Kínában és Európában elsősorban egy panteista gazdasági utópiában gondolkodnak. Ebben a templomban a végső spirituális lehetőségekről folytak a beszélgetések, a viták. A szavak és energiák csatájában előbb az iszlám és a zsidó hit nézetei álltak a középpontban, később

beépültek a keresztény hit elemei és a keleti vallások belső látomásai is.

Láttuk, hogy az emberiség tudata átlép egy másik szintre, ahol a kollektív emberi kultúra a gazdasági jellegű információcsere helyett a spirituális igazságok szinkronisztikus cseréjét helyezi előtérbe. Amikor ez megtörtént, egyes személyek és csoportok a Túlvilág dimenziójához közeli szintet értek el, és a Földön élő emberek nagy többsége számára eltűntek. Ezek a kiválasztottak tudatosan léptek át a másik dimenzióba, de később megtanultak mindkét irányban közlekedni - úgy, ahogy a Kilencedik Felismerés megjósolta, s ahogy a Szentírás prófétái tapasztalták. A Földön maradtak azonban értették az elragadtatás lényegét; értették, mi történik, és elfogadták szerepüket: azt, hogy itt maradnak a fizikai világban, mert tudták, hogy hamarosan ők következnek.

Eljött az ideje, hogy a világi idealisták a templom lépcsőjéről kihirdessék igazságaikat. Jeruzsálembé vonulásuk első, lendületes lépését Európából tették meg, ahol a világi látomás volt az elsődleges; egy nagy hatalmú vezető meghirdette a világi dolgok spirituális jelentőségét. Ezt a nézetet hevesen ellenezte a muzulmánok és a keresztények eltökélt, "túlvilági" spiritualizmusa. Később aztán ezt az energiakonfliktust feloldotta, majd egységgé ötvözte a keleti szemlélet, amely a belső spiritualitásra teszi a hangsúlyt. A hatalom megszállottjai, akik egykor összeesküvéseket szőttek, hogy számítógépek és robotok erőszakos, zsarnoki társadalmát hozzák létre, egyszer és mindenkorra megadták magukat az ébredés járványának. Ez az utolsó szintézis mindenki számára megnyitotta a Szentlélek beáradásának csatornáját. Tisztán láttuk, hogy a történelem az energiaegyesítő közel-keleti párbeszéd által *jelképes, szóbeli módon* beteljesítette a Szentírás próféciait, elkerülve a jóslatokat szó szerint értelmező világvége-kutatók által várt fizikai apokalipszist.

Figyelmünk hirtelen átváltott a Túlvilág dimenziójára, ahol tisztán láthatóvá vált, hogy az emberiség szándéka kezdettől fogva nemcsak az Új Föld, hanem az Új Mennysorság megteremtése is volt. Az emberiség emlékezetében feltámadt a Világlátomás, s ez az esemény nemcsak a fizikai dimenzióban, hanem a Túlvilágon is változásokat idézett elő. Nemcsak a földi emberek tapasztalták meg a túlvilági elragadtatást: a lélekcsoportokban is elragadtatás támadt a földi dimenzió iránt, a kitágult fizikai dimenzióban így vált teljessé az energiaáramlás.

Itt vált nyilvánvalóvá teljes valóságában a történelem folyamatának lényege. Emlékezetünk felidézte: az idők kezdete óta a Túlvilág dimenziójából folyamatosan áradt az energia és a tudás a fizikai dimenzióba. A túlvilági lélekcsoportok kezdetben teljes felelősséggel vállalták a szándék, a jövőkép ébrentartását, segítettek nekünk emlékezni feladatunkra, és energiával láttak el bennünket.

Később, ahogy fejlődött a földi emberek tudata, és szaporodott a népesség, az

energia és a felelősség mérlege fokozatosan a fizikai dimenzió felé billent, míg nem a történelem egy pontján - amikor már elegendő energia jutott át, és feltámadt a Világlátomás emléke - az elképzelt jövő megteremtésének teljes felelőssége átkerül a Túlvilágról a Földön élő lelkekhez, az újonnan alakuló csoportokhoz, vagyis *hozzánk!*

Ettől a ponttól kezdve *nekünk* kell továbbvinnünk a szándékot. Ezért vált most feladatunkká a polarizáció feloldása, bizonyos emberek megtérítése itt, ebben a völgyben, hiszen ezek az emberek még mindig a félelem szorításában vergődnek, ezért érzik úgy, hogy joguk van saját céljaik érdekében manipulálni a gazdaságot, meghatározni a jövőt.

Mind a négyen pontosan ugyanabban a pillanatban összenéztünk a sötétben, köröttünk még mindig ott vibrált a hologram, az összeolvadt lélekcsoportok fényesen ragyogtak a háttérben. Ekkor észrevettem, hogy fejként egy ágra egy óriási héja ereszkedik le, és lenéz ránk. Alatta megjelent egy nyúl, közelebb jött, és a jobb könyökömtől alig egy méterre leült. Másodpercekkel később egy hiúz követte, és közvetlenül a nyúl mellé telepedett. Mi folyik itt?

Gyomorszájam tájkát finom rezgés bizsergette meg - újra kezdték a kísérletet!

- Vigyázzatok! - kiáltott fel Curtis.

Ötven méterre tőlünk megremegtek a bokrok és a kisebb fák - a holdfényben alig kivehetően keskeny hasadék nyílt a földben, és lassan felénk terjeszkedett.

A többiekre néztem.

- Most már tőlünk függ! - kiáltotta Maya. - Eleget tudunk a Látomásból, most már meg tudjuk állítani őket.

Mielőtt megmozdulhattunk volna, alattunk hevesen megrázkódott a föld, és a hasadék gyorsabb ütemben közeledett. Ezzel egy időben több teherautó fékezett a közelben, lámpáik elmosódott körvonalakat rajzoltak a növényzet között kavargó porban. Nem ijedtem meg, őriztem energiaszintemet, és ismét a hologramra koncentráltam.

- A Látomás majd megállítja őket! - kiáltott fel ismét Maya. - Tartsátok a Látomást! Ne engedjétek el!

Belekapaszkodtam az előttünk álló jövőképbe, és újra azt éreztem, hogy csoportunk energiája Feyman felé irányul, mintha akaratomkat óriás falként emelnénk a behatoló elé; elképzeltem, hogy csoportja, az energia által visszavetve, hanyatt-homlok menekül.

A még mindig felénk száguldó hasadékra pillantottam; bíztam abban, hogy pillanatok múlva megáll, de ehelyett még gyorsabban közeledett. Kidőlt egy újabb fa. Azután még egy. A repedés elérte csoportunkat; nem tudtam tovább koncentrálni, és a portól fuldokolva hanyatt zuhantam.

- Még mindig nem működik! - hallottam Curtis kiáltását.

Úgy éreztem, mintha ez egyszer már megtörtént volna velem. - Erre, fölfelé! - kiáltottam, és erőlködtem, hogy lássak valamit a hirtelen ránk tört sötétségben. Futottam, közben homályosan megpillantottam társaim körvonalait: keleti irányban távolodtak tőlem.

Felkapaszkodtam a kanyon bal oldali falát alkotó sziklaháton, és meg sem álltam, amíg jó százméternyi távolságot nem tudtam a hátam mögött. A sziklán térdepelve meresztettem szemem az éjszakában. Semmi sem mozdult, de hallottam Feyman embereinek hangját a kanyon bejáratánál. Nesztelenül továbbmásztram felfelé a sziklák között, északnyugat felé araszolva, és közben feszülten figyeltem, nem látom-e meg társaim nyomát valahol. Végül találtam egy helyet, ahol ismét leereszkehdtem a kanyon aljára. Itt sem mozdult semmi.

Aztán, ahogy ismét elindultam volna észak felé, valaki hirtelen elkapott hátulról.

- Mi a...! - kiáltottam fel.

- Cssssss - suttogta egy hang. - Maradj csöndben. Én vagyok az, David.

Őrizni a Látomást

Megfordultam, és a holdfényben megláttam hosszú haját, sebhelyes arcát: valóban ő volt az.

- Hol vannak a többiek? - kérdezte.

- Elszakadtunk egymástól - feleltem. - Láttad, mi történt?

Közelebb hajolt. - Igen. A domboldalból figyeltem. Mit gondolsz, hová mehettek?

- A vízesésekhez - feleltem egypercnyi gondolkodás után.

Intett, hogy menjek utána, és elindultunk arrafelé. Percek teltek el, aztán menet közben hátrafordult, és így szólt: - Amikor együtt ültetek az imént, óriási energiát halmoztatok fel, aztán az egész kiáradt a völgybe. Miben mesterkedtetek?

Magyarázat helyett összefoglaltam az egész történetet: találkozásomat Willel, a másik dimenzióba tett kirándulást, Williamst, Joelt és Mayát, majd a Curtisszel való találkozást és közös próbálkozásunkat, hogy a Világlátomás segítségével legyőzzük Feymant.

- Curtis is veled volt ott a kanyon bejáratánál? - kérdezte David.

- Igen. Ő, Maya és Charlene... bár azt hiszem, voltaképpen hét emberre lett volna szükség.

Gyors pillantást vetett rám; kis híján elnevette magát. Minden feszültség és elfojtott düh, amit a városban megfigyeltem, mostanra teljesen elpárolgott belőle. - Szóval te is megtaláltad az őseidet, igaz?

Meggyorsítottam lépteimet, hogy felzárkózzam mellé. - Te is jártál a másik dimenzióban?

- Igen. Láttam a lélekcsoportomat, végignéztem születési látomásomat, és ugyanúgy, ahogy neked, nekem is visszatértek az emlékeim. Rájöttem: mi mind azért vagyunk itt, hogy fölelevenítsük a Világlátomást. Az előbb pedig - nem tudom, hogyan -, ahogy figyeltelek benneteket ott a holdfényben, úgy éreztem, mintha egy lennék közületek, én is beletartoznék a csoportba. Én is láttam a Világlátomást. - Megállt egy nagy fa alatt, melynek lombjai eltakarták a holdfényt; arca kemény volt és elszánt.

Szembefordultam vele. - David, amikor ott ültünk együtt, és felidéztek a Világlátomást, szerinted miért nem tudtuk leállítani Feymant?

Előlépett a holdfénybe; azonnal felismertem benne azt az engesztelhetetlen indián főnököt, aki a vitában letorkolta Mayát. Aztán kőkemény arckifejezése megenyhült; kitört belőle a nevetés.

- Ebben a Látomásban nem az a lényeg, hogy egyáltalán átéljük - mondta -, bár az is épp elég fontos. A lényeg az, hogy miként *vetítjük rá* a jövőre, hogyan *őrizzük meg* az emberiség eljövendő nemzedékei számára. Igazából erről szól a Tizedik Felismerés. Úgy tártátok Feymant meg a többiek elé a Látomást, hogy az nem segített a felébredésükben. - Még egy pillanatig a szemembe nézett, aztán elindult. - Gyere, sietnünk kell.

Pár száz métert tehetünk meg, amikor felrikoltott egy madár, és David megtorpant.

- Mi volt az? - kérdeztem.

Félrehajtott fejjel fülelt; a madár vijjogása megint betöltötte az éjszakát. - Ez egy kuvik; jelzi a társainak, hogy itt vagyunk.

Tétován hallgattam; eszembe jutott, milyen furcsán viselkednek az állatok, amióta csak betettem a lábam a völgybe.

- Ért valaki a többiek közül az állathangokhoz? - kérdezte David.

- Nem tudom. Talán Curtis?

- Nem, ő annál elvontabb.

Ekkor eszembe jutott, hogy Maya említette: a madarakat követve talált ránk a barlangnál. - Talán Maya!

Kíváncsi pillantást vetett rám. - Az orvosnő, aki vizualizációt használ a munkájában?

- Ó.

- Helyes. Ez nagyszerű. Kövessük mi is a példáját: imádkozzunk.

Megfordultam, hogy ránézzek, közben a bagoly újra rikoltott. - Tessék?

- Vizualizáljuk... azaz képzeljük el, hogy Mayának eszébe jut az állatok tudománya.

- Mi az állatok tudománya?

Harag villant át David arcán, de lehunyta szemét, és úrrá lett rajta. - Nem tudtál róla, hogy ha egy állat jelenik meg életünkben, az a legmagasabb rendű véletlennek számít?

Elmeséltem a nyulat, a varjúrajt és a héját, amelyek akkor jelentek meg, amikor először beléptem a völgybe, aztán beszéltem a később felbukkant hiúzkölyökről, a sasról és a fiatal farkasról. - Némelyik akkor is megjelent, amikor a Világlátomást néztük.

David várakozásteljesen bólintott.

- Tudtam, hogy valami fontos dolog történik - mondtam -, de azt nem, hogy mi a teendőm - kivéve, hogy egyiknek-másiknak a nyomába eredtem. Azt mondod, hogy ezek az állatok üzenetet hoztak nekem?

- Úgy van, pontosan ezt mondom.

- De honnan tudhatom meg, mi az az üzenet?

- Egyszerű. Onnan, hogy *milyen állatfajt* vonz hozzád a pillanat. Minden állat, amely az utunkba akad, mond valamit a helyzetünkről; arról, hogy önmagunk melyik részét kell mozgósítanunk az adott körülmények között.

- Ezt még a történetek után is nehéz elhinnem - mondtam. - A biológusok azt mondják, hogy az állat olyan, mint az értelmetlen robot, a vak ösztön vezérli.

- Csak azért, mert az állatok saját tudatszintünket és elvárásainkat tükrözik. Ha rezgésszintünk alacsony, az állatok egyszerűen csak jelen vannak, és betöltik szokásos ökológiai szerepüket. Ha a szkeptikus biológus az állati viselkedést egyszerűen csak értelem nélküli ösztönnek nyilvánítja, akkor csupán azt a korlátot veszi észre, amelyet ő maga állított az állat elé. Ahogy rezgésszintünk megváltozik, az állatok viselkedése is egyre rejtélyesebb, egyre jobban tükrözi a szinkronicitást, egyre több tanulsággal szolgál.

Csak bámultam.

Hunyorított, aztán így folytatta: - Az a nyúl fizikai és érzelmi értelemben is iránymutató volt. Amikor a városban találkoztunk, levert voltál és szorongó, mint aki elvesztette a Felismerésekbe vetett hitét. Ha hosszú időn keresztül figyelsz egy vadnyulat, ellesheted, hogyan kell szembenézni a félelemmel, hogy túlléphessünk

rajta, és eljussunk a termékeny kreativitásig. A nyúl olyan állatok között él, amelyek rá vadásznak, belőle táplálkoznak, mégis legyőzi félelmét, megőrzi termékenységét, szaporaságát, mozgékonyágát. Ha nyúl tűnik fel életünkben, az annak jele, hogy ezt a tulajdonságot kell megtalálnunk önmagunkban. Számodra is ez volt az üzenet; a nyúl megjelenése azt jelentette, hogy lehetőséged nyílt visszaemlékezni a nyúl által megjelenített gyógymódra, azaz szembenézni félelmeddel, és túllépni rajta. Mivel ez az út elején történt, ez adta meg az egész kaland alaphangját. Az egész kaland bővelkedett félelemben és eseményekben, igaz?

Bólintottam.

- Néha - tette hozzá - ez romantikus jellegű eseményeket is jelent. Találkoztál talán valakivel?

Vállat vontam; eszembe jutott, milyen új, ismeretlen energiát éreztem Charlene közelében. - Lehetséges... bizonyos értelemben. És mi a helyzet a varjakkal meg a héjával? Ezek akkor mutatták meg az utat, amikor Wilt kerestem.

- A varjú a szellem törvényeinek hordozója. Ha megfigyeled a varjakat, elképesztő dolgokat tapasztalhatsz, és ezek mindig erősítik a spirituális valóság érzékelését. Üzenetük az volt, hogy meg kell nyílnod, emlékezned kell a spirituális törvényekre, amelyek itt, ebben a völgyben mutatkoztak meg számodra. A varjakkal való találkozás készített fel arra, ami később történt veled.

- Hát a héja?

- A héja éber, éles szemű megfigyelő, mindig észreveszi a következő üzenetet, információt. Megjelenése arra utal, hogy az adott időpontban fokozott éberségre van szükség. Gyakran azt is jelzi, hogy üzenethez van a közelben. - Félrebillentette a fejét.

- Úgy érted: a héja a Willel való találkozás előjele volt?

- Igen.

David azt is elmagyarázta, miért került utamba a többi állat itt a völgyben. A macskafélék - mondta - az intuícióra és az öngyógyításra való képességeinkre emlékeztetnek bennünket. A hiúzkölyök üzenete - mivel az állat épp Maya felbukkanása előtt lépett színre - azt jelezte, hogy közel a gyógyulás lehetősége. A sas nagy magasságokban szárnyal: a spirituális világ magasabb birodalmaiba való bemerészkedés lehetőségét jelzi. Amikor a hegyen megláttam a sást, magyarázta David, felkészülhettem volna arra, hogy találkozom a lélekcsoportommal, és alkalmam nyílik többet megérteni küldetésem lényegéből. Végül, mondta, a fiatal

farkas azért jelent meg, hogy az energiagyűjtésre figyelmeztessen, felébressze szunnyadó bátorságomat és tanítói képességeimet, hogy megtaláljam a megfelelő szavakat a csoport tagjainak összekovácsolására.

- Az állatok tehát - mondtam - önmagunknak azokat a részeit jelképezik, amelyekkel fel kell vennünk a kapcsolatot.

- Úgy van: azokat a képességeinket, amelyeket az evolúció során kifejlesztettünk ugyan, amikor ilyen állat alakjában éltünk, de azóta elveszítettünk.

Eszembe jutott az evolúció látomása, amelynek a csoporttal együtt a kanyon bejáratánál voltam tanúja. - Arra célzol, hogy az élet fajról fajra fejlődött?

- Már akkor is jelen voltunk - folytatta David. - Tudatunk végigkövetett minden állatfajt, amikor az az élet fejlődésének csúcspontját képviselte, s onnan mindig továbblépett a következőre. Megtapasztaltuk, melyik faj hogyan látja a világot, ami fontos alkotóeleme a spirituális tudat teljességének. Amikor egy bizonyos fajta állat megjelenik, ez az esemény mindig azt jelenti, hogy készen állunk az ő tudatának beolvasztására saját éber tudatunkba. És mondom még valamit: léteznek olyan fajok, amelyeket meg sem közelítettünk, nemhogy utolértünk volna. Ezért annyira fontos az élet minden formájának védelme itt a Földön. Nemcsak azért van szükség a létezésükre, mert mindegyiknek szerepe van az ökoszféra egyensúlyának fenntartásában, hanem azért is, mert önmagunk olyan részeit jelképezik, amelyekre még vissza kell emlékeznünk.

Egy pillanatra elhallgatott, nézte az éjszakát.

- Ugyanez az emberi gondolat gazdag sokféleségére is érvényes: ezt a bolygón megtalálható különféle kultúrák képviselik. Egyikőnk sem tudja pontosan, hol található az emberi evolúció mai igazsága. Minden egyes kultúra kissé eltérő világképet rajzol, más gondolkodásmódot kínál, mint a többi, a kultúrák legjavának integrációja pedig még tökéletesebb egészet alkot.

David arcán enyhe szomorúság suhant át. - Nagy kár, hogy négyszáz évnek kellett eltelnie, mire az európai és az indián kultúra összeötvöződése elkezdődhetett. Gondold végig, mi történt ezalatt. A nyugati tudat az erdőségek titokzatos csodáját elveszítve a fákat fűrészárúvá silányította, a rejtelmes vadakból helyes kis állatkákat csinált. A városiasodás következtében az emberek nagy többsége elszigetelődött a természettől; ma már a golfpályán tett sétát is vadregényes tájakon való barangolásnak tekinti. Tudod, milyen kevesen tapasztalták meg a vadon titokzatosságát?

Nemzeti parkjaink jelentik mindazt, ami a földrészre valaha jellemző óriás

erdőségekből, a buja növényzetű síkságokból, a tágas sivatagokból megmaradt. Ma már túl sokan vagyunk a még mindig létező szűz területekhez képest. Több parkban egy évre előre kell feliratkozni a várólistára. És a politikusok még mindig egyre több és több területet bocsátanak áruba. A legtöbb embernek az állatos kártyacsomaghoz kell folyamodnia, ha az életében épp időszerű állati jelekre kíváncsi, mert nem képes eljutni a világ valóban érintetlen területeire, hogy a valóságban tapasztalja meg a dolgot.

A kuvik huhogása olyan közlő hangzott fel, hogy akaratlanul összerementem.

David türelmetlenül hunyorított. - Imádkozhatunk végre?

- Figyelj - mondtam -, nem értem, mit akarsz. Vizualizálni vagy imádkozni?

Nyugalmat erőltetett magára. - Igaz. Bocsáss meg. Úgy látszik, a türelmetlenség érzelmaradványa van bennem irántad. - Mély lélegzetet vett. - A Tizedik Felismerés - bízni az intuíciókban, emlékezni születés előtti szándékainkra, őrizni a Világlátomást - teljes egészében arról szól, hogy megértsük a valódi *imádkozás* lényegét.

Miért van az, hogy minden hagyományos vallásban megtalálható az ima valamilyen formája? Ha Isten az egyetlen, mindentudó és mindenható Isten, akkor miért kell könyörögnünk a segítségéért? Miért kell unszólnunk arra, hogy megtegyen valamit? Miért nem érte be azzal, hogy felállította a parancsolatokat, megkötötte a szövetségeket, hogy attól kezdve aszerint ítéljen meg bennünket, és akkor cselekedjen, amikor ő akarja, nem akkor, amikor nekünk megfelel? Miért kellene a beavatkozásáért folyamodnunk? Erre az a válasz, hogy ha helyesen imádkozunk, nem valamely cselekedetre kérjük Istent. Isten arra inspirál bennünket, hogy a nevében cselekedve beteljesítsük az ő akaratát itt a Földön. Ezen a bolygón mi vagyunk az isteni szféra követői. Az igaz imádkozás módszere a vizualizáció; Isten ennek használatát kívánja tőlünk, ha akaratát szeretnénk kitudni és megvalósítani a fizikai dimenzióban. Hogy eljőjön az ő országa, meglegyen az ő akarata itt a Földön is, miként a Mennyben.

Ebben az értelemben minden gondolat, minden remény - minden, amit a jövővel kapcsolatban vizualizálunk - voltaképpen ima, és mint ilyen, közrejátszik az elképzelt jövő valóra váltásában. De nincs olyan erős vágy, sem olyan erős félelem, mint amilyen erős az a látomás, amely összhangban van az isteni akarral. Ezért annyira fontos, hogy elevenen tartsuk és őrizzük a Világlátomást: abból tudhatjuk, miért imádkozzunk, milyen jövőt képzelünk el magunknak.

- Értem - mondtam. - És hogyan segíthetünk Mayának, hogy felfigyeljen a bagolyra?

- Mit mondott, amikor a gyógyításról beszélt?

- Maya azt mondta: a betegeket úgy kell magunk elé képzelni, amint visszaemlékeznek arra, amit tenni akartak életükben, de még nem tettek meg. Azt mondta: az igazi gyógyulás akkor következik be, ha az ember tudatosítja magában, mit is akar kezdeni önmagával, ha visszanyerte egészségét. Ha a betegnek sikerült ezt felidéznie, csatlakozhatunk hozzá, segíthetünk neki a pontos terv ébrentartásában.

- Tegyük most mi is ugyanezt - mondta David. - Remélhetőleg az volt az eredeti szándéka, hogy követi ennek a madárnak a hangját.

Lehunyta szemét, és én követtem példáját. Magam elé festettem a jelenetet, amint Maya ráébred, mi a teendője. Pár perc múlva kinyitottam a szemem, és farkasszem néztem Daviddal. A bagoly ismét felkiáltott, épp a fejünk felett.

- Gyerünk - mondta David.

*

Húsz perccel később a vízesések fölött álltunk a hegytetőn. A bagoly elkísért bennünket, időnként rikoltott egyet, és tőlünk tizenöt méterre leült egy ágra. Előttünk a tavacska csillogott a holdfényben; a tükröződést a felszíne fölött gomolygó párafelhők lágyították. Tíz-tizenöt percen át vártunk némán.

- Oda nézz! Ott! - mutatta David.

A tó jobb partján a sziklák között alakok mozogtak. Egyikük felnézett, és észrevett bennünket: Charlene volt az. Integtettem, megismert. Ekkor Daviddal együtt a sziklás lejtőn leereszkedtünk hozzájuk.

Curtis magánkívül volt az örömtől David láttán. Belekapaszkodott a karjába. - Azonnal le kell állítanunk ezeket az embereket! - Egy percig némán egymás szemébe néztek, aztán Curtis bemutatta Mayát és Charlene-t.

Egymásra néztünk Mayával. - Könnyen idetaláltak?

- Először kicsit elkeveredtünk a sötétben, de aztán meghallottam a baglyot, és onnantól fogva már tudtam.

- A bagoly megjelenése - magyarázta David - azt jelenti, hogy alkalmunk nyílik

átlátni mások megtévesztő mesterkedésein. Ha ellenállunk a készítésnek, hogy visszavágyjunk vagy ártsunk az illetőnek, akkor - a bagolyhoz hasonlóan - átjutunk a sötétségen, és elérjük a magasabb rendű igazságot.

Maya fürkészve méregette Davidet. - Ismerősnek látszol - mondta. - Ki vagy te?

David kérdő tekintettel nézett vissza. - Hallottad a nevemet: David.

Maya gyengéden megérintette a karját. - Nem azt kérdezem. Ki vagy te nekem, ki vagy te nekünk?

- Én is ott voltam - felelte David - a háborúban, de annyira gyűlöltem a fehér embert, hogy téged sem támogattalak, még csak végig sem hallgattalak.

- Ezúttal másként csináljuk - mondtam.

David ösztönösen felkapta a fejét, de azonnal tetten érte magát, és meglágyult, mint az előbb. - Abban a háborúban téged még kevésbé becsültelek, mint a többieket. Nem foglaltál állást. Elmenekültél.

- A félelem tette - mondtam.

- Tudom.

Néhány perc azzal telt el, hogy mindenki megbeszélte Daviddal vele kapcsolatos érzelmeit; előszedtünk mindent, amire emlékeztünk az indiánok elleni háború tragédiájából. David ezután elmagyarázta, hogy az ő lélekcsoportja közvetítőkből áll, és ezúttal azért tért vissza, hogy megszabaduljon az európai gondolkodásmód iránt érzett gyűlöletétől, s azután a természeti népek kultúrájának spirituális elismertetéséért tevékenykedjék.

Charlene rám pillantott, aztán Davidhez fordult. - Ugye te vagy a hetek csoportjának ötödik tagja?

Mielőtt David válaszolhatott volna, lábunk alatt megremegett a talaj; a tó tükre szabálytalan hullámokban borzolódt fel. A rengéssel egy időben kísérteties sivítás verte fel az erdő csendjét. Szemem sarkából láttam, hogy tizenöt méterrel fölöttünk a dombtetőn elemlámpák fénykévéje mozog.

- Itt vannak! - suttogta Curtis.

Megfordulva Feymant pillantottam meg pontosan a fejünk fölött egy párkányon; egy hordozható számítógépre szerelt parabolaantennát állítgatott.

- Ránk fogják irányozni, és úgy próbálják meg beállítani a finomhangolást - mondta Curtis. - El kell tűnnünk innen.

Maya a karjára tette kezét. - Még ne, Curtis. Lehet, hogy most már sikerülni fog.

David közelebb lépett Curtishez, és fojtott hangon így szólt: - Működhet!

Curtis egy pillanatig csak nézte, aztán kurtán bólintott. Ismét hozzáláltunk, hogy megemeljük energiaszintünket. Akárcsak a két előző alkalommal, most is megláttam a felsőbbrendű Én megnyilvánulását az arcokon, aztán megjelentek lélekcsoportjaink is, és összefüggő körré olvadtak, most először David lélekcsoportjának tagjaival együtt. Amikor visszatért a Világlátomás emléke, újra magába ölelt bennünket az általános cél: hogy energiát, tudást és tudatosságot közvetítsünk a fizikai dimenzióba.

És most is, mint korábban, ismét láttuk a félelem szülte polarizáció megjelenését korunkban, majd a pozitív jövőt, amely elkövetkezhét, ha megalakulnak azok a különleges csoportok, és megtanulják, hogyan avatkozzanak be, hogyan *őrizzék a Látomást*.

Hirtelen újabb rengés rázkódtatta meg a földet.

- Ne engedjétek a Látomást! - kiáltotta Maya. - Tartsátok a jövőképet!

Hallottam, hogy jobbra tőlem felszakad a föld, de tovább koncentráltam. Tudatomban újra láttam a Világlátomást, amely kisugárzott energiaként minden irányban kiáradt a csoportunkból, és eltaszította tőlünk Feymant, maga alá gyűrve Feyman félelemenergiáját. Bal oldalamon egy hatalmas fa gyökerestül kiszakadt a földből, és recsegve-ropogva a földre zuhant.

- Még mindig nem működik! - ordította Curtis, és talpra ugrott.

- Ne! Várj még! - mondta David. Mostanáig mélyen elmerült gondolataiban, de most elkapta Curtist, és maga mellé rántotta a földre. - Nem veszed észre, hol a hiba? Úgy kezeljük Feymant meg a többieket, mintha ellenségek volnának, el akarjuk taszítani őket. Ezzel csak megerősítjük őket, így van mi ellen harcolniuk. Ne fordítsuk ellenük a Látomást, inkább vonjuk be Feymant és a fegyvereseket is a vizualizációba. Valójában nem is ellenségek: mindannyian ébredező, fejlődő lelkek vagyunk. Úgy kell kivetítenünk rájuk a Világlátomást, mintha közülünk valók volnának.

Hirtelen eszembe jutott Feyman születési látomása. Végre összeállt a kép: a Pokol

képe, a megszállottsághoz hasonló transzállapot, amelybe az emberek a félelem elől menekülnek, a beavatkozni próbáló lélekcsoporthoz. És végül Feynman eredeti feladata.

- Ő valóban közölünk való! - kiáltottam fel. - Tudom, mi volt a szándéka! Valójában azért jött át, hogy letörje hatalomvágyát; elejét akarta venni a pusztításnak, amelyet ezek a generátorok és más modern technikai eszközök okoznak. Láta önmagát, amint velünk együtt dolgozik a sötétben. Ő a csoportunk hatodik tagja!

Maya előrehajolt. - Ez ugyanúgy működik, mint a gyógyítás folyamata. El kell képelnünk Feynmant, amint visszaemlékszik eredeti szándékára: hogy miért jött ide voltaképpen. - Rám pillantott. - Ez minden szinten segít ledönteni a félelemtorlaszt, megtörni a transzállapotot.

Koncentrációnkba ettől kezdve bevontuk Feynmant és embereit is, és energiaszintünk egyszeriben ugrásszerűen felszökött. Kivilágosodott az éjszaka; tisztán láttuk Feynmant és két másik férfit fenn a hegyen. A lélekcsoporthoz közelebb húzódtak, egyre jobban hasonlítottak emberekre, mi viszont egyre jobban fénylettünk, ahogy ők. Bal felől újabb lélekcsoporthoz érkeztek, hogy csatlakozzanak.

- Ez Feynman lélekcsoporthoz! - mondta Charlene. - Meg azé a két másiké!

Gyűlt az energiánk, ismét körülölelt bennünket a Világlátomás sűrű hologramja.

- Úgy tekintsünk Feynmanra és a többiekre, ahogy egymásra! - kiáltotta Maya. - Vizualizáljuk azt, hogy mindenre emlékeznek.

Oldalt fordulva megnéztem a három férfit. Feynman még mindig vadul dolgozott a számítógépen, a másik kettő pedig nézte. A hologram őket is körülvette, különösen az a kép, amely azt mutatta meg, hogy a történelemnek ebben a szakaszában minden egyes ember öntudatra ébred, emlékezni kezd igazi életcéljára. Az erdőt borostyánszínű, örvénylő energia hulláma árasztotta el, átcsapott Feynmanon és emberein is. Ezzel egy időben megfigyeltem, hogy ugyanolyan fehér fénypamacsok, mint amilyenek Curtist, Mayát és engem megvédték a veszélyben, most e három férfi feje fölött lebegnek; később ezek a fényfoltok megnövekedtek, minden irányban kitágultak, és végül eltűntek a messzeségben. Pár perc múlva abbamaradt a talaj rezgése, a különös hang elhallgatott. A szél a porfelhő maradványait elsodorta dél felé.

Az egyik fegyveres egyszer csak hátat fordított Feynmannak, és elindult a fák között. Feynman néhány másodpercig még matatott a billentyűkön, aztán elkeseredve föladta. Lenézett ránk, aztán fölvette a számítógépet, és bal karjával magához ölelte, mintha dajkálná. Másik kezével pisztolyt húzott elő, és elindult felénk. Géppisztolyos társa követte.

- El ne engedjétek a képet! - figyelmeztetett Maya.

Feyman öt-hat méterre tőlünk letette a gépet, és dolgozni kezdett a billentyűkön, de a pisztolyt készenlétben tartotta. Néhány jókora szikla, amely az előbb megbillent, most nagy robajjal a tóba zuhant.

- Nem azért jött ide, hogy ezt művelje - szólalt meg Charlene halkán. Mi, többiek Feyman arcára koncentráltunk.

A géppisztolyos ránk szegezte fegyverét, és Feyman mellé lépve azt mondta: - Itt már semmit sem tehetünk. Menjünk!

Feyman egy mozdulattal elhessentette magától, és dühösen ismét a billentyűket kezdte nyomkodni.

- Semmi sem működik! - kiáltott ránk. - Mit művelnek maguk? - A fegyvereshez fordult. - Lője le őket! - ordította. - Lője le őket!

A géppisztolyos egy pillanatig hideg tekintettel nézett bennünket. Aztán megrázta a fejét, elindult az ellenkező irányba, és eltűnt a sziklák között.

- Maga arra született, hogy megakadályozza ezt a pusztítást - szólaltam meg.

Feyman leengedte a pisztolyt, és rám meredt. Egy pillanatra kisimult az arca, és pontosan olyan lett, mint amikor a születési látomást figyelte. Láttam, hogy emlékezni kezd valamire. Másodpercekkel később rémület ült az arcára, és pillanatokkal később harag váltotta fel. Eltorzult arccal a gyomrához kapott, aztán elfordult, és egy szikla mögött hevesen öklendezni kezdett.

Száját megtörölve ismét ránk emelte a pisztolyt. - Nem tudom, mit akarnak elérni nálam, de nem fog sikerülni. - Néhány lépést közeledett, aztán mintha kifogyott volna az energiája. A pisztoly kiesett a kezéből. - Nem számít, nem érdekes! Vannak más erdők a világon. Maguk nem lehetnek egyszerre mindenütt. Üzembe helyezem ezt a generátort! Értik? Nem vehetik el tőlem!

Imbolyogva hátrálni kezdett, majd megfordult, és elrohant a sötétben.

*

Amikor felértünk a bunker fölött magasodó hegy tetejére, a megkönnyebbülés

hulláma öntött el bennünket. Miután Feyman elmenekült, óvatosan visszamerészkedtünk a kísérlet színhelyére. Nem tudtuk, mit találunk ott. Most, ahogy lenéztünk, a bunker környékét tucatnyi autó reflektora világította meg. A járművek többségén a parkőrség emblémája díszelgett, de jelen volt az FBI és a körzeti seriff hivatala is.

Előrekúsztam a gerincen, és alaposan megnéztem a kocsikat. Tudni akartam, nincse valaki letartóztatásban vagy kihallgatás alatt. Egyik autóban sem láttam senkit. A bunker ajtaja tárva-nyitva állt, rendőrök jártak ki-be; az egész jelenet olyan benyomást keltett, mintha egy bűntény helyszínelése zajlana.

- Mind elmentek - mondta Curtis, aki egy nagy fa mögött térdepelve leskelődött. - Sikerült megállítanunk őket.

Maya megfordult, és leült a földre. - Itt legalábbis sikerült. Ebben a völgyben nem próbálkoznak újra.

- De Feymannak igaza volt - mondta David. - Még mindig megpróbálhatják másutt, ahol senki sem veszi észre. - Felállt. - Lemegyek, és elmondok nekik mindent.

- Megőrültél? - pattant fel Curtis. - Mi van, ha a kormány is benne van?

- A kormány is csak emberekből áll - felelte David. - Mindenki nem lehet benne.

Curtis közelebb lépett. - Biztos, hogy van más megoldás is. Nem engedem, hogy lemenj oda.

- Kell, hogy legyen odalent valaki, aki hajlandó meghallgatni - mondta David. - Ebben biztos vagyok.

Curtis hallgatott.

Charlene kicsit távolabb egy sziklának támaszkodva állt, és így szólt: - Davidnek van igaza. Valaki esetleg épp abban a helyzetben van, hogy segíthessen.

Curtis a fejét rázta, viaskodott saját gondolataival. - Lehet, hogy így van. De akkor is szükség van valakire, aki rendszeren el tudja magyarázni a folyamat lényegét.

- Ez azt jelenti, hogy neked is le kell jönnöd - vágta rá David.

Curtisnek sikerült elmosolyodnia. - Rendben. Lemegyek veled, de csak azért, mert van egy adu a kezünkben.

- Hogyhogy? - kérdezte David.

- Az a fickó, akit megkötözve a barlangban hagytunk.

David a vállára tette kezét. - Gyerünk, útközben elmeséled, mire gondolsz. Hogy mi sül ki ebből, majd kiderül.

Kissé aggodalmasan vettek búcsút tőlünk, és elindultak a gerinc mentén, hogy kerülővel ériék el a bunkert.

Maya egyszer csak fojtott hangon utánuk szólt, hogy várjanak.

- Megyek én is - mondta. - Orvos vagyok, ismernek a környéken. Szükség lehet még egy tanúra.

Mind a hárman Charlene-ra és rám néztek; tekintetükből kiolvasható volt a kérdés, hogy csatlakozunk-e hozzájuk mi is.

- Én nem - szólalt meg Charlene. - Úgy érzem, rám máshol van szükség.

Én is úgy döntöttem, hogy maradok; megkértem őket, hogy bennünket ne említsenek. Megígérték, aztán ismét elindultak a fények felé.

Magunkra maradtunk Charlene-nal. Egymásra néztünk; eszembe jutott az a hihetetlenül mély érzés, amely a másik dimenzióban fogott el. Charlene tett egy lépést felém, és már éppen mondani akart valamit, amikor mindketten egy elemlámpa fénykévéjét vettük észre; tőlünk ötven méterre jelent meg a hegyoldalon.

Óvatosan visszahúzódtunk a fák közé. Csöndben maradtunk, lekuporodtunk. Ahogy a lámpa közelebb ért, egy férfi hangját hallottuk meg; nyilvánvalóan magában beszélt. Felismertem: Joel volt az.

Elkaptam Charlene tekintetét. - Tudom, ki ez - suttogtam. - Azt hiszem, jó, ha beszélünk vele.

Charlene bólintott.

Amikor Joel már csak húsz méterre volt, halkán a nevéen szólítottam.

Megállt, felénk irányította lámpáját. Azonnal felismert, odajött, és leguggolt mellénk.

- Hát maga mit keres itt? - kérdeztem.

- Nem sok minden maradt odalent - mutatott a bunker felé. - Egy föld alatti laboratóriumot rendeztek be, de mostanra teljesen kitakarították. Úgy gondoltam, eljutok a vízesésekig, de amikor idáig jutottam a sötétben, meggondoltam magam.

- Azt hittem, elmegy a környékről - mondtam. - Olyan kiábrándultnak hangzott minden, amit mondott.

- Tudom. El is akartam menni, de... Szóval álmodtam valamit, ami nagyon felkavart. Arra gondoltam, hogy maradok, és megpróbálok segíteni. A parkórség emberei őrülnék néztek, viszont összefutottam a helyi rendőrség egyik tisztjével. Üzenetet kapott valakitől, így aztán vele együtt jöttem ide. Így találtunk rá a laboratóriumra.

Összenéztünk Charlene-nal, aztán dióhéjban elmondtam Joelnek Feymannal való összecsapásunk történetét és a végkifejletet is.

- Ekkora pusztítást vittek véghez? - kérdezte Joel. - És megsérült valaki?

- Nem hiszem - feleltem. - Szerencsénk volt.

- És a barátait mikor indultak el a bunkerhez?

- Alig pár perccel ezelőtt.

Ránk nézett. - Maguk nem mennek oda?

Megráztam a fejem. - Úgy gondoljuk, jobb, ha végignézzük, hogyan járnak el a hatóságok, de anélkül, hogy tudnának rólunk.

Charlene arcán láttam, hogy ő is ugyanerre gondolt.

- Jó elképzelés - mondta Joel, és lenézett a bunker környékére. - Azt hiszem, nekem azért mégis le kellene mennem, hogy érzékeljék, a sajtó tud a három tanúróól. Hogyan találhatom meg magukat?

- Majd mi jelentkezünk - felelte Charlene.

Joel névjegyet adott át, aztán biccentett Charlene felé, és elindult a bunker irányában.

Charlene a szemembe nézett. - Ugye ő volt a csoport hetedik tagja?

- Azt hiszem.

Gondolatainkba merülve hallgattunk, aztán Charlene szólalt meg: - Gyere, menjünk vissza a városba.

Majdnem egy órán át gyalogoltunk, amikor egyszerre madarak tucatjai kezdtek énekelni valahol az erdőben. Hajnalodott; az erdő talajáról hideg köd szállt fel.

- Mi történik? - kérdezte Charlene.

- Nézz csak oda - feleltem. Északra tőlünk egy nyiladékon át óriási nyárfát pillantottam meg, az átmérője két és fél méteres lehetett. A hajnali derengésben a fa környéke valósággal világított, mintha a láthatár alatt bujkáló nap épp arra a helyre vetné első sugarait.

Megéreztem azt a jellegzetes, ismerős melegséget is.

- Mi van? - kérdezte Charlene.

- Ez Wil! - feleltem. - Gyere, menjünk oda.

Mikor odaértünk, Wil kikandikált a fa mögül, arcán széles mosollyal. Valami változást észleltem rajta, de mit? Vizsgálgatni kezdtem, és rájöttem, hogy alakja ugyanúgy fénylik, mint azelőtt, de most mégis élesebben látom.

Átölelt mindkettőnket.

- Láttad, mi történt? - kérdeztem.

- Igen - válaszolta. - Ott voltam a lélekcsoportokkal; mindent láttam.

- Most jobban látszol, mint azelőtt. Mit csináltál?

- Nem én csináltam - felelte -, hanem te meg a csoport. Különösen Charlene.

- Hogyhogy? - kérdezte Charlene.

- Amikor öten felhalmoztátok az energiát, és tudatosan életre keltettétek a Világlátomás nagy részét, az egész völgyet magasabb rezgésállapotba emeltétek. Közelebb került a Túlvilág rezgésszintjéhez, ami azt jelenti, hogy jobban láttok engem, mint ahogy én is jobban látalak benneteket. Itt mostantól a lélekcsoportok is hamarabb láthatóvá válnak.

A szemébe néztem. - Minden, amit ebben a völgyben tapasztaltam, minden, ami

történt, az mind a Tizedik Felismeréshez tartozik, igaz?

Wil bólintott. - Az emberek szerte a világon hasonló dolgokat tapasztalnak. Miután megértettük az első kilenc Felismerést, mindannyian ugyanabba a helyzetbe kerültünk: igyekszünk hétköznapijainkban is megélni ezt a valóságot, a bennünket körülvevő, erősödő pesszimizmus és megosztottság ellenére. Ezalatt folyamatosan egyre tágabb perspektívában, egyre tisztábban látjuk spirituális helyzetünket, igazi lényegünket. Tudjuk, hogy egy nagyszabású terv részeként a Föld nevű bolygó jövőjén munkálkodunk.

A Tizedik Felismerés arról szól, hogy meg kell őriznünk optimizmusunkat és éberségünket. Meg kell tanulnunk, hogy jobban bízzunk intuícióinkban, mert tudjuk, hogy ezek a tudati képek eredeti szándékunk tünékeny emlékei, és azt mutatják, milyen irányban terveztük folytatni életünket. Egy bizonyos utat akartunk követni, hogy végül eljussunk ahhoz az igazsághoz, amelynek felismerésére életünk eseményei felkészítettek, és ezt az igazságot megjelenítsük a világban.

Most a Túlvilág magasabb távlatából látjuk életünket. Tudjuk, hogy egyéni kalandjaink az emberiség ébredésének tágabb összefüggéseibe illeszkednek. Ennek a tudásnak az emlékével életünk megalapozottá és értelmessé válik; látjuk a hosszú folyamatot, amelynek során spiritualizáljuk az anyagi világ dimenzióját, és látjuk azt is, hogy milyen teendőink vannak még hátra.

Wil kicsit közelebb húzódott. - Most majd kiderül, hogy elég sok ilyen emlékező csoport alakul-e, mint a tiétek, hogy elég sokan fogják-e fel a Tizedik Felismerést. Mint láttuk, ez a mi felelősségünk: a mi dolgunk elevenen tartani az eredeti szándékot, biztosítani a jövőt.

A félelem polarizációja még mindig erősödik; ha a továbblépés érdekében fel akarjuk oldani, mindannyiunk személyes részvételére szükség van. Nagyon alaposan meg kell figyelni gondolatainkat, reményeinket, és mindig rajta kell kapnunk önmagunkat, valahányszor úgy tekintünk embertársunkra, mint az ellenségünkre. Képesek vagyunk önmagunk megvédésére, bizonyos emberek megfékezésére, de ha elembertelenítjük őket, azzal csak a félelmet erősítjük.

Mindannyian fejlődő lelkek vagyunk; mindannyian pozitív szándékokkal indultunk el; mindannyian képesek vagyunk visszaemlékezni erre. A mi felelősségünk, hogy ezt tudomására hozzuk mindenkinek, akivel csak találkozunk. Ez az igazi interperszonális etika: ezáltal lehet felemelni a többi embert, ezáltal vonul végig a Földön az újfajta tudatosság járványa. Vagy attól félünk, hogy széthullik az emberi kultúra, vagy *őrizzük a Látomást*, amely *ébredésünk folyamatát* mutatja. Akármelyik utat választjuk, döntésünk jövőképet jelent, és ez a kép, akár az imádság, valóságformáló erővé válva e jövőkép megvalósulása felé hat. Mindenkinek tudatosan választania

kell a kétféle jövő között.

Wil a gondolataiba merült; a háttérben, a déli hegyvonulat sötét körvonalai előtt ismét megpillantottam a fehér fényfoltokat.

- Egész idő alatt - mondtam - egyszer sem kérdeztem rá ezekre a fényfoltokra. Tudod, mik ezek?

Wil elmosolyodott, és gyengéden vállunkra tette a kezét. - Ezek az angyalok - mondta. - Ők a mi hitünkre, látomásainkra reagálnak, ők hajtják végre a csodákat. Még a Túlvilágon is rejtélyes lényeknek számítanak.

Ebben a pillanatban egy közösség képe merült fel tudatomban; tagjai egy völgyben éltek, amely nagyon hasonlított az ittenihez. Ott volt Charlene és mások is, sok volt köztük a gyermek.

- Azt hiszem, legközelebb az angyalokat kell megértenünk - folytatta Wil, és az északi égboltot bámulta, mintha a saját látomását figyelné. - Úgy van. Biztos vagyok benne. Velem tartotok?

Charlene-ra néztem, és láttam rajta, hogy az imént ő is látta azt, amit én.

- Nem hiszem - felelte.

- Egyelőre még nem - tettem hozzá.

Wil szó nélkül magához ölelt bennünket, aztán megfordult és elment. Először vissza akartam tartani, de hallgattam. Lelkem mélyén rájöttem, hogy az út korántsem ért véget. Hamarosan újra találkozunk.